

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 15

Dimecres, 26 d'abril de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 12, primera reunió

Í N D E X

Dictamen

de la Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les Empreses Filials sobre la Proposició de Llei sobre els audiovisual (tram. 202-00043/06)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia (presa en consideració) (tram. 270-00015/06)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre la Política del Govern en Matèria de Joc a Catalunya (tram. 252-00005/06)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya (tram. 252-00009/06)

Designació

d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00001/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats firals a Catalunya (tram. 300-00169/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals (tram. 300-00112/06)

Preguntes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya (tram. 300-00170/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 300-00060/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política del joc (tram. 300-00136/06)

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política museística de Catalunya (tram. 300-00151-06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 300-00162/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística (tram 302-00016/06)

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts.

1. Dictamen de la Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les Empreses Filials sobre la Proposició de llei sobre els audiovisual (tram. 202-00043/06) (punt primer de l'ordre del dia) (10:05)

<i>Presentació del Dictamen:</i> Sr. Bargalló Valls (ERC).	8
<i>Presentació del Dictamen:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).	9
<i>Presentació del Dictamen:</i> Sr. Fernández Deu (P).	10
<i>Presentació del Dictamen:</i> Sr. Carbonell i Abelló (S).	11
<i>Presentació del Dictamen:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	13
<i>El conseller de la Presidència intervé per agraiments.</i>	14
<i>Votació del Dictamen i de l'esmena transaccional (10.55):</i> aprovats per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	14

2. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia (tram. 270-00015/06) (punt segon de l'ordre del dia) (10:56)

<i>Presentació:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	14
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds:</i> Sr. Ribó i Massó.	16
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	16
<i>Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi:</i> Sr. Espasa i Oliver.	18
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per al·lusions.</i>	19
<i>El Sr. Espasa i Oliver (S-CC) li respon.</i>	20
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) li replica.</i>	20
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camps i Rovira.	20
<i>El Sr. Espasa i Oliver (S-CC), el Sr. Ridao i Martín (ERC) i el Sr. Ribó i Massó (IC-V) intervenen per al·lusions, i el Sr. Camps i Rovira (CiU) els respon.</i>	21
<i>El president fa avinent que, a sol·licitud dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya - Verds i d'acord amb l'article 79.1 del Reglament del Parlament, la votació d'aquest punt de l'ordre del dia serà electrònica i secreta.</i>	23
<i>Votació (11:56):</i> 66 vots a favor, 66 en contra i 1 abstenció.	23
<i>El president, atès que en la votació precedent s'ha produït un empat, adverteix que, d'acord amb l'article 82.1 del Reglament del Parlament, cal reiterar la votació.</i>	23
<i>Votació (11:57):</i> rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	23

3. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre la Política del Govern en Matèria de Joc a Catalunya (tram. 252-00005/06) (punt tercer de l'ordre del dia) (11:57)

<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Presentació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-V).	23
<i>Presentació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S-CC).	24
<i>Presentació:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	25
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	27
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Codina i Castillo.	28
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>El Sr. Ribó i Massó (IC-V) intervé per contradiccions.</i>	29
<i>Votació (12:39):</i> rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	29

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya (tram. 252-00009/06) (punt quart de l'ordre del dia) (12:39)

<i>Presentació:</i> Sra. Font i Montanyà (IC-V).	30
<i>Presentació:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU).	30
<i>Presentació:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S-CC).	30
<i>Presentació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	31

<i>Presentació:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	31
<i>Votació (12:49):</i> aprovada per 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	31
5. Designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00001/06) (punt cinquè de l'ordre del dia) (12:50)	
<i>La secretària primera llegeix la proposta de designació.</i>	31
<i>El president fa avinent que s'ha sol·licitat, d'acord amb l'article 79.1 del Reglament del Parlament, que la votació d'aquest punt de l'ordre del dia sigui electrònica i secreta.</i>	31
<i>Votació (12:52):</i> ha estat designat el Sr. Jaume Renyer i Alimbau per 117 vots a favor, 2 en contra i 4 abstencions.	31
6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats firals a Catalunya (tram. 300-00169/06) (punt sisè de l'ordre del dia) (12:53)	
<i>Formulació:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	32
<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	33
<i>Rèplica:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	35
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	36
7. Interpellació al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals (tram. 300-00112/06) (punt setè de l'ordre del dia) (13:22)	
<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	36
<i>Resposta:</i> consellera de Benestar Social.	38
<i>Rèplica:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	39
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Contrarèplica:</i> consellera de Benestar Social.	40
La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut.	
8. Preguntes (punt vintè de l'ordre del dia.) (16:31)	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el ritme de creixement econòmic (tram. 317-00061/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Simó i Burgués (CiU).	41
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	41
Pregunta al president de la Generalitat sobre les reformes estructurals previstes per a afrontar els reptes de futur a Catalunya (tram. 317-00065/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	42
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	42
<i>Repregunta:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	42
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	42
Pregunta al president de la Generalitat sobre els projectes perquè Catalunya vagi millor i sobre el vot del seu Grup en el debat d'investidura al Congrés dels Diputats (tram. 317-00068/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Maragall i Mira (S-CC).	43
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	43
<i>Repregunta:</i> Sr. Maragall i Mira (S-CC).	43
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	44
Pregunta al president de la Generalitat sobre la política de pactes entre Convergència i Unió i el Partit Popular pel que fa als temes de finançament i de competències de la Generalitat (tram. 317-00071/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-V).	44
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	44
<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-V).	44
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	45

—	Pregunta al president de la Generalitat sobre els intents d'obstaculització de la normalització lingüística a Catalunya (tram. 317-00075/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	45
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	45
	<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	45
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	46
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el pla de treball del conseller de la Presidència per als propers quatre anys (tram. 310-00011/06)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	46
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el seguiment dels avals concedits a l'Hospital General de Catalunya (tram. 310-00009/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. López Bulla (IC-V).	46
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	47
	<i>Repregunta:</i> Sr. López Bulla (IC-V).	47
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	47
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les antenes de telefonia mòbil i llur impacte sobre el medi ambient (tram. 310-00058/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Soy i Soler (CiU).	47
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	47
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'autorització i la inspecció de la Fundació Daniel, de Girona (tram. 310-00063/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	48
	<i>Resposta:</i> consellera de Benestar Social.	48
	<i>Repregunta:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	48
	<i>Segona resposta:</i> consellera de Benestar Social.	48
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'import de l'emissió de la falca publicitària de la Fundació Daniel, de Girona, facturat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 310-00065/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	49
	<i>Resposta:</i> consellera de Benestar Social.	49
	<i>Repregunta:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	49
	<i>Segona resposta:</i> consellera de Benestar Social.	49
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les presumptes irregularitats econòmiques de la Fundació Daniel, de Girona (tram. 310-00064/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	50
	<i>Resposta:</i> consellera de Benestar Social.	50
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions dutes a terme amb relació a la protecció d'animals (tram. 310-00069/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Rull i Andreu (CiU).	50
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	50
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de millora de la línia de trens de Lleida (Segrià) a la Pobla de Segur (Pallars Jussà) (tram. 310-00076/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Gavín i Valls (CiU).	51
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	51
—	Preguntes al Consell Executiu sobre les inspeccions del Ministeri de Cultura a les comarques catalanes (tram. 310-00040/06) i sobre les actuacions del Govern davant les inspeccions del Ministeri de Cultura (tram. 310-00041/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bonet i Revés (ERC).	52
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	52
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Rèplica:</i> Sr. Bonet i Revés (ERC).	53

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya (tram. 300-00170/06) (punt vuitè de l'ordre del dia) (17:36)	
<i>Formulació:</i> Sr. Bonet i Revés (ERC).	54
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	55
<i>Rèplica:</i> Sr. Bonet i Revés (ERC).	56
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	57
10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 300-00060/06) (punt novè de l'ordre del dia) (18:18)	
<i>Formulació:</i> Sr. Vendrell i Segura (ERC).	58
<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	59
<i>Rèplica:</i> Sr. Vendrell i Segura (ERC).	61
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Medi Ambient.	61
11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc (tram. 300-00136/06) (punt desè de l'ordre del dia) (18:39)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S-CC).	62
<i>Resposta:</i> conseller d'Interior.	64
<i>Rèplica:</i> Sr. Ferran i Serafini (S-CC).	64
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Interior.	65
12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política museística a Catalunya (tram. 300-00151/06) (punt onzè de l'ordre del dia) (18:59)	
<i>Formulació:</i> Sr. Surroca i Sens (S-CC).	65
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	66
<i>Rèplica:</i> Sr. Surroca i Sens (S-CC).	68
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Cultura.	69
13. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 300-00162/06) (punt dotzè de l'ordre del dia) (19:25)	
<i>Formulació:</i> Sra. Font i Montanyà (IC-V).	69
<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	71
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Rèplica:</i> Sra. Font i Montanyà (IC-V).	72
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Medi Ambient.	73
14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística (tram. 302-00016/06) (punt tretzè de l'ordre del dia) (19:52)	
<i>Presentació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	74
— Esmenes del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carbonell i Abelló.	75
— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 a 10)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	75
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1, 2 i 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ribó i Massó.	76
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 8)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Roca.	77
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC), que anuncia l'acceptació de diverses esmenes transaccionals.	78
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	78
<i>La secretària primera llegeix l'esmena transaccional al punt 7.</i>	79
<i>El secretari segon llegeix l'esmena transaccional al punt 8.</i>	79
<i>Votació (20:27):</i> aprovada per 116 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.	79

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 12.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Interior.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei sobre els audiovisuals. Tram. 202-00043/06. Grups parlamentaris. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 44.)

2. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia. Tram. 270-00015/06. Sr. Joan Ridaó i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 5, 34.)

3. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre la Política del Govern en Matèria de Joc a Catalunya. Tram. 252-00005/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V), Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya. Tram. 252-00009/06. Grups parlamentaris. Debat i votació.

5. Designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat. Tram. 283-00001/06. Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats firals a Catalunya. Tram. 300-00169/06. Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals. Tram. 300-00112/06. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya. Tram. 300-00170/06. Sr. Carles Bonet i Revés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política mediambiental. Tram. 300-00060/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del joc. Tram. 300-00136/06. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política museística de Catalunya. Tram. 300-00151/06. Sr. Joan Surroca i Sens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua. Tram. 300-00162/06. Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística. Tram. 302-00016/06. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 42, 53.)

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la violència de gènere. Tram. 302-00017/06. Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 42, 53.)

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la violència de gènere. Tram. 302-00019/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 42, 55.)

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres d'acolliment per a infants i adolescents desemparats. Tram. 302-00018/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 42, 54.)

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció de la salut, especialment pel que fa a les fumigacions en llocs de treball i espais tancats i el seguiment de les persones afectades. Tram. 302-00020/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 42, 56.)

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut, especialment en relació amb l'aplicació de pesticides en els espais tancats. Tram. 302-00022/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació. (Presentació: BOPC, 42, 58.)

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional. Tram. 302-00021/06. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 42, 57.)

20. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin el seu escó. (*Pausa llarga.*)

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Proposició de llei sobre els audiovisuals (tram. 202-00043/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió sobre la Proposició de llei sobre els audiovisuals. Aquesta presidència fa avinent que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha retirat els vots particulars reservats per a la defensa davant del Ple. Atesa l'especificitat d'aquesta tramitació, que neix d'una iniciativa de tots els grups parlamentaris, i havent-se retirat els vots particulars en benefici d'una esmena transaccional, comença el debat amb un torn de posicionament.

L'ordre d'aquest posicionament és de menor a major, però, donat que la primera intervinent, que és la senyora Dolors Comas, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, no ha pogut arribar encara i que està venint cap aquí, tinc la predisposició amable del senyor diputat Josep Bargalló, per part d'Esquerra Republicana, de començar aquest debat. Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El president

Prego silenci a la cambra, si us plau.

El Sr. Bargalló Valls

Em plau que els avatars ferroviaris permetin que sigui el primer de parlar, en tot cas, mantinc..., que sigui el primer de parlar, deia, perquè aquesta és una Proposició de llei en la qual l'ordre d'intervenció no té cap importància, és una proposició de llei feta a través de ponència conjunta, és una proposició de llei que arriba al Ple en un únic text sense cap esmena i, per tant, és una proposició de llei que tots els grups parlamentaris podem, hem i assumim com a pròpia. No només això, sinó que és una proposició de llei que el Grup d'Esquerra Republicana creu, sincerament, que conté, en aquests moments, en el context polític català i en l'àmbit de les nostres competències, el text millor per al desenvolupament d'una autoritat audiovisual reguladora a Catalunya.

Sens dubte que podríem tenir un Consell de l'Audiovisual amb més competències, segurament. Entre altres raons, si la Generalitat disposés de competències en matèria audiovisual, que, en aquests moments, són en mans de l'Estat. Segurament que podríem també disposar d'un Consell de l'Audiovisual que tingués algunes eines tècniques de treball de què aquest no disposarà. Segurament si tinguéssim a Catalunya, per exemple, una llei general de l'audiovisual, que no tenim perquè encara no podem tenir si no modifiquem lleis de l'Estat.

En aquest context, perquè estem parlant d'un Consell de l'Audiovisual que, per exemple, tindrà competències només sobre al voltant d'un 20% de la televisió que veu la gent de Catalunya a casa seva, tindrà competències, ja molt més en tant per cent, sobre les ràdios que la gent de Catalunya escolta a casa.

Dèiem que ens sentim satisfets del disseny d'aquest Consell de l'Audiovisual, perquè, per nosaltres, un Consell de l'Audiovisual, una autoritat audiovisual reguladora ha de tenir, bàsicament, tres característiques que, per nosaltres, compleix aquest Consell de l'Audiovisual.

Primera característica: el fet que sigui realment un organisme independent de l'Administració. La definició que hem assolit en la Llei, gràcies al treball conjunt dels ponents i gràcies, en especial, en aquest camp, al treball que ha fet el lletrat senyor Carles de Alfonso, és, n'estem convençuts, la millor definició que podíem trobar en el nostre règim jurídic actual d'un organisme independent de les estructures del poder executiu.

En segon lloc, una autoritat audiovisual ha de ser una autoritat amb capacitat reguladora i capacitat sancionadora. El nostre Consell de l'Audiovisual tindrà les màximes capacitats reguladores i sancionadores, amb una excepció concreta, que és la signatura final de les concessions de freqüències, però aquest serà un procés, el de les concessions de freqüències, que el Consell de l'Audiovisual tindrà una intervenció decisiva en diversos moments d'aquest procés.

I una altra tercera característica del que ha de ser una autoritat audiovisual és la independència dels seus membres. Per nosaltres, la independència dels seus membres es mesura en tres paràmetres diferents. Primer paràmetre: les incompatibilitats que tindran els seus membres. En aquest sentit, els membres del Consell de l'Audiovisual disposaran d'una obligació de dedicació exclusiva i d'un règim d'incompatibilitats que no té cap altre organisme d'aquestes característiques o cap altre organisme de l'Administració de la Generalitat. Un altíssim nivell d'incompatibilitats que fa, per exemple, que si agafem l'actual Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, a hores d'ara, només tres dels seus membres complirien aquest règim d'incompatibilitats o, a tot estirar, cinc.

La segona característica de la independència dels seus membres es mesura perquè el seu mandat serà de sis anys –per tant, no serà coincident amb una legislatura parlamentària– i serà no revocable i, a la vegada, serà no renovable. Tres característiques: no-coincidència amb la legislatura, no-revocació i no-renovació, que també defineixen la independència, i el tercer element, que defineix la independència, és que seran nomenats, els seus membres, per aquest Parlament i que seran els seus membres els que ratificaran o denegaran la proposta de president que efectuarà el Govern.

Segurament que en el procés de discussió d'aquest Consell de l'Audiovisual ens hem deixat coses que un grup en concret podia voler posar i que en el debat intern ha hagut d'aparcar. El nostre Grup és el que ho pot dir amb la cara més alta segurament, com els altres, perquè aquest debat, inicialment, també tenia damunt la taula una proposta, aprovada pel Ple, una proposició de llei aprovada pel Ple, presentada pel nostre Grup i que el nostre Grup va situar al mateix nivell que qualsevol altra proposta efectuada per qualsevol altre membre de la Ponència i que vam renunciar a exigir, com podíem

fer-ho reglamentàriament, que fos el document base de treball.

Entre les coses que, en aquest debat intern de la Ponència –que jo recordaria ara i aquí i amb plaer i satisfacció va complir el mandat temporal que li va donar el mateix Ple en el debat de l'audiovisual–..., deia que entre les coses que hem hagut, de la nostra postura inicial, de modificar, per exemple, el nombre de membres del Consell, que el volíem inferior, o elements que, en un principi, crèiem interessants i que en el si de la ponència hem cregut oportú de no situar a la llei com ara el fet de l'existència de consells assessors del Consell de l'Audiovisual, que no és que siguem contraris a la seva existència, sinó que creiem que és el mateix Consell que ha de decidir si vol tenir consells assessors i qui ha de formar-ne part –si és que realment pensem que el Consell és independent, el que hem de deixar és que pugui decidir per ell–, o la qüestió de la intervenció del Consell de l'Audiovisual en els nomenaments de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que nosaltres creiem –i en el procés de debat hi hem anat creient cada vegada més– que seria, primer, negatiu per a una autoritat independent que ha de vetllar damunt de la ràdio i televisió pública i privada, que tingués competències concretes sobre una de les públiques, que no pogués exercir sobre les altres o sobre les privades. I, a més a més, creiem també que, si el Consell de l'Audiovisual ha de regular, ha de fiscalitzar, ha de sancionar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, o ha de poder sancionar-la, per ser més exactes, el que no seria tampoc correcte és que es veiés involucrat en el procés d'elecció dels seus directius, de manera que fos a la vegada qui elegeix els directius i qui els pot sancionar, perquè creiem que aquesta és una postura que no s'adequa al que ha de ser una autoritat audiovisual independent reguladora.

És només un primer pas de la Ponència de la llei de l'audiovisual. Com vostès saben, ens queda encara dues lleis més per abastar. La propera, la llei de modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i empreses filials, que ens hi posarem ara mateix, i, la tercera, la llei general de l'audiovisual de Catalunya. Esperem, des del Grup d'Esquerra Republicana, que, en les dues properes lleis audiovisuals que la Ponència haurà de preparar, s'arribi al Ple amb la mateixa situació de consens que hi hem arribat avui. I, en tot cas, només me resta agrair als companys diputats i a la companya diputada de la Ponència el nivell de treball i el nivell de lleialtat dintre la Ponència, i molt especialment –i molt especialment– als serveis de la cambra, en concret, al lletrat senyor Carles de Alfonso i a la secretària senyora Montserrat Alcàcer; sense ells, aquesta llei, feta tal com avui presentem en ple, no hauria estat possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull començar agraïnt la flexibilitat pel fet de permetre'm fer aquesta intervenció en segon lloc, a causa d'haver-me retardat per causes alienes meves. I agraïxo molt especialment a l'il·lustre diputat Josep Bargalló que hagi accedit a iniciar aquest torn i, per tant, facilitar la intervenció de tots.

En aquest context en què estem a punt d'aprovar aquesta nova Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, jo volia transmetre tres idees. Una, que hem complert; la Ponència ha complert, en terminis i en objectius; una altra, que és una bona llei, i, una altra idea és que s'aprovarà per unanimitat i que, per tant, ha estat possible el consens. Em semblen, tots tres, elements prou importants.

Una qüestió deia, en primer lloc: «hem complert». I, en aquest sentit, el mandat que aquest mateix Ple, en el debat que va haver-hi sobre els audiovisuals, ens va donar a la Ponència uns terminis de quatre mesos per poder fer aquesta Llei de l'audiovisual, s'ha pogut complir gràcies al fet que hi ha hagut uns precedents: el fet que ja hi havia un Consell de l'Audiovisual de Catalunya, creat l'any 1996, que ha servit de coixí per avançar; que hi havia hagut un treball fet en l'anterior legislatura amb tota una sèrie de compareixences que, sens dubte, han facilitat el treball; que hi havia aquella proposta de llei d'Esquerra Republicana que també, doncs, va servir com a material de treball, i que, evidentment, els mateixos membres de la Ponència, doncs, han treballat, i de valent, per poder-ho dur endavant. I hem complert també el que deia abans, els objectius. Jo crec que hi havia una consciència per part de tothom, de tots els grups, de la necessitat d'avançar en aquest terreny, de fer un millor Consell de l'Audiovisual de Catalunya del que ara tenim i que sigui un bon instrument com a autoritat reguladora dels audiovisuals, i que això s'ha fet, i que, en aquest sentit, s'ha fet un pas de gegant respecte al que ara tenim. I dit això, també vull dir que estem creant precedents; no només nosaltres teníem uns precedents, sinó que estem creant precedents, perquè a l'Estat espanyol no hi ha una institució equivalent a aquesta i, segurament, quan es vulgui crear, perquè s'haurà de crear, no es podrà prescindir del que, en el Parlament de Catalunya, s'ha fet.

Deia també que és una bona llei. Una bona llei perquè dota el Consell de l'Audiovisual dels principals elements per funcionar com a autoritat reguladora dels audiovisuals. En primer lloc, el fet de la seva independència orgànica i funcional, que, efectivament, li confereix la mateixa manera en què s'ha definit el seu estatut i funcionament, per l'amplíssim ventall de funcions que s'atorga al Consell de l'Audiovisual, evidentment, les de vigilància i control, que fan referència al pluralisme, tant polític, social, cultural, lingüístic, religiós; a la vigilància i control de l'honestat informativa, del compliment de les normes de publicitat, de les normes de protecció de la infantesa, del compliment de les condicions de les concessions de les emissores de radiodifusió. I aquí caldria assenyalar, com un instrument molt important per poder exercir aquesta vigilància i control, la capacitat sancionadora, i cal dir que, en

aquest sentit, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya tindrà totes les facultats per poder establir sancions en tots els nivells, des dels més petits fins als més greus.

També cal assenyalar que el Consell de l'Audiovisual tindrà molt àmplies facultats en el procés de concessió de llicències, que, si bé l'atorgament final correspon al Govern, intervé en dos moments molt importants, com és informar el plec de clàusules i pel que fa referència, també, a informar les diferents sol·licituds que hi hagi a l'hora de demanar llicències de radiodifusió, i si el que es diu en el text de la Llei és que això es farà preceptivament, sí que cal dir, al mateix temps, que aquest «preceptivament» té..., des del punt de vista polític, pràcticament, és vinculant –pràcticament, és vinculant.

I un altre element que fa que sigui una bona llei és la independència que tindran els seus membres, a partir d'allò que s'ha previst que faci possible aquesta independència. I abans, doncs, qui m'ha precedit, Pep Bargalló, ja ho ha assenyalat: el fet que el seu nomenament no coincideixi amb les legislatures, el fet que els consellers, els seus càrrecs no siguin revocables, que no siguin tampoc renovables i, per tant, no estiguin condicionats, en la seva actuació, a la possibilitat de renovació, i sobretot, també, un rigorosíssim règim d'incompatibilitats tant en càrrecs de caire polític com en activitats de tipus professional relacionades amb el món de l'audiovisual.

I, finalment, hi ha un capítol, el del nomenament, que és el que, potser, doncs, ha cridat més l'atenció, que nosaltres preferíem, i així ho vam dir en el debat, que fos el Parlament que escollís tots els membres, i que, en el transcurs dels treballs de la Ponència, hi ha hagut diferents moments en què hi ha hagut, doncs, un canvi de posicions, un acostament. Cal dir que cal reconèixer que en el context europeu hi ha totes les modalitats possibles, pel que fa referència al nomenament dels membres dels consells de l'audiovisual o institucions equivalents, que el punt de partida del que nosaltres partíem era que, en aquests moments, totes les facultats corresponien al Govern, i cal dir, en aquest sentit, que tot el que s'ha donat en aquest sentit al Parlament per nomenar la gran majoria dels membres de l'Audiovisual ha sigut, doncs, un pas endavant en aquest sentit, i entenem que això també assegura la seva independència.

I, finalment, l'última qüestió que volia assenyalar és que s'ha aconseguit consens, finalment, en tots els punts d'aquesta Llei. Jo diria que, en la trajectòria que hem seguit en els treballs de la Ponència, hi ha hagut un inici constituït per un sender molt planer en què era molt fàcil, precisament, treballar a partir del treball conjunt, anar aconseguint el consens en totes –jo diria– les qüestions bàsiques i més importants de la Llei. I hi ha hagut un moment final on sembla que han sorgit esculls, on hi ha hagut més dificultats, però on, finalment, s'ha acabat el camí, a partir d'aconseguir aquest consens. I això és important ressaltar-ho perquè, en el context d'una llei com aquesta, que s'aprovarà per unanimitat, vol dir que tothom hi ha fet aportacions i tothom ha hagut de cedir alguna cosa, i és això, precisament, el que ha permès convergir en posicions properes i arribar a un text únic, que és el que després vota-

rem. I jo crec que, en aquest consens, han pesat dues coses. Una molt important –una molt important–, el sentiment de responsabilitat política i de responsabilitat amb relació al país; estem fent..., anirem a aprovar una llei que, lògicament, l'aspiració és que ha de durar; entenem, també que el Consell de l'Audiovisual tindrà molta més legitimitat si s'aprova per unanimitat com ara farem, i, per tant, l'estem carregant molt més de legitimitat, i, a més a més, som conscients, també, que aquest camí, que abans definia com que havia començat en un sender ampli, ample i planer, i amb uns certs esculls al final, és una etapa que cal seguir i que cal intentar deslliurar-la d'esculls per poder avançar, també, amb la llei de la corporació i amb la llei dels audiovisuals, que també hem d'emprendre pròximament.

Deia, doncs, que s'ha aconseguit un consens gràcies a aquest sentiment de responsabilitat política i de responsabilitat respecte al país. Jo no voldria oblidar tampoc, perquè penso que és important en aquests casos, el tarannà personal que ha facilitat els treballs de la Ponència i, en aquest sentit, volia fer un reconeixement explícit a tots els membres de la Ponència, a Francesc Codina, a Josep Carbonell, a Josep Bargalló, a Ricard Fernández Deu, perquè he après molt de tots ells, i, sobretot, doncs, considero que tothom ha aportat treball i ha aportat la flexibilitat i la capacitat de negociació necessàries per poder arribar al punt en què ara estem.

I també volia fer un reconeixement explícit al lletrat de la Ponència, Carles de Alfonso, i a la secretària, Montserrat Alcàcer, perquè ells –no sé si ho saben, però cal dir-ho– ens han facilitat molt la feina i això també ha ajudat.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Molt honorable senyor president, il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, el Grup Parlamentari Popular, en nom del qual tinc l'honor d'ocupar aquesta tribuna, no pot deixar de manifestar la seva satisfacció per l'acord que ens porta, avui, a concloure una feina que vàrem començar ara fa quatre mesos, i que no és altra que la de dotar-nos d'una nova llei que ve a regular el Consell Audiovisual de Catalunya. Per tant, el primer que vull fer palès és aquesta satisfacció.

I això ha estat possible, com s'ha dit aquí fa uns instants pels dos il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, per una voluntat de consens; una voluntat de consens que és la que ens ha conduït a fer, per dir-ho d'alguna manera, la millor de les lleis possibles. És evident que tots hem hagut de cedir; és evident que tots hem hagut de deixar alguna de les pretensions que portàvem d'antuvi, però és evident, també, que hem conclòs aquesta feina amb la satisfacció pel treball ben fet. I crec que quan es tracta d'aconseguir un text legal, que

ha de ser no només útil, com ho són, evidentment, tots, sinó eficaç, és molt important que aquest text neixi del consens i de l'acord entre tots plegats.

Però aquesta satisfacció no només es produeix en virtut d'aquest consens a què feia referència. Es produeix, sobretot –com no podria ser d'una altra manera–, pel que té a veure amb el seu contingut.

I és en aquest punt, senyores i senyors diputats, que vull expressar el meu sincer agraïment a tots els membres de la Ponència per la receptivitat amb què han acollit les propostes introduïdes pel Grup Parlamentari Popular, a qui he tingut l'honor de representar en l'elaboració d'aquesta Llei. Especialment per una qüestió que per nosaltres ha estat fonamental, cabdal i, sens dubte, pretenem que sigui també, a l'hora de l'aplicació, punyent, que és el pluralisme: el pluralisme polític, social, religiós, cultural i lingüístic.

Sé que en aquest sentit s'han hagut de fer esforços importants que jo vull agrair molt expressament, de la mateixa manera que la modèstia també em porta a reconèixer el fet que he intentat correspondre a aquests esforços.

Hi ha una qüestió, però, molt important, que parla també del pluralisme i que no només es refereix a allò que en podríem dir el pluralisme intern, és a dir, a allò que té a veure amb els continguts que difonguin els mitjans de comunicació tributaris d'aquesta normativa, sinó amb el pluralisme extern. Què és el que vol dir això? Que no només serà important o ha de ser important per als membres del Col·legi vetllar perquè hi hagi un respecte a la presència de totes les veus –democràtiques, naturalment– en la composició dels seus programes, sinó que també en l'espectre radioelèctric, en la concurrència dels operadors, les línies editorials, les diverses línies editorials hi siguin presents.

S'ha parlat ja pel que fa referència a l'article cinquè de l'Estatut dels membres del Consell; jo no insistiré en aquest punt, només dir que, efectivament, creiem que s'ha garantit ben fortament la independència de tots i cadascun dels seus membres.

I no voldria acabar sense sortir al pas d'una qüestió que, molt probablement, ha estat i seguirà essent la més punyent de totes, la que fa referència a l'article novè i a l'article primer, és a dir, a la naturalesa i a les funcions del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per dues qüestions preeminents. Una d'elles, la capacitat decisòria en tot allò que té a veure amb l'atorgament de les llicències d'habilitació i, d'altra banda, amb la mateixa composició del Consell.

Pel que fa referència a la primera circumstància, els puc dir que, amb el dret comparat a la mà, s'ha anat molt lluny. Estem en condicions de dir que la capacitat del Consell és, en la pràctica política, decisiva. Un informe preceptiu pel que fa referència al plec de condicions i un informe preceptiu, també, amb presència de les propostes que hagin estat presentades als concursos, des d'un punt de vista polític situa, en la pràctica, el Consell en condicions d'emetre un dictamen difícilment revocable –ho diré amb tota la claredat de què sóc capaç–, si no és incorrent en un desgast, que estic segur que no resultarà necessari en cap moment.

I, pel que fa a la seva composició, és evident que la preocupació del Grup Parlamentari Popular –o, més exactament, el seu interès– ha estat la de no fer possible la consagració de les quotes. És a dir, veure la possibilitat, com així ha estat possible, que el Parlament de Catalunya, tot tenint el màxim protagonisme, gaudís d'aquest protagonisme, sí, però, al mateix temps, des d'una perspectiva que no vingués sinó a consagrar la voluntat d'unanimitat en la presentació de les candidatures que hauran de ser sotmeses a la consideració de la cambra per a la seva aprovació.

Per tant, senyores i senyors diputats, els darrers instants de la meua intervenció, només vull que serveixin per agrair molt expressament a la il·lustre diputada senyora Comas d'Argemir i als il·lustres diputats senyors Bargalló, Carbonell i Codina les seves aportacions, la seva receptivitat, la seva generositat i la seva lleialtat, i també als serveis de la cambra, representats pel lletrat de la Comissió i la secretària.

Gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en el límit, però en el temps, i, finalment, amb un acord unànim de la Ponència, sense vots particulars i amb una transacció que vostès coneixen, presentem al Ple d'aquesta cambra la nova Llei del Consell de l'Audiovisual.

Els ponents que m'han precedit en l'ús de la paraula ja han explicat moltes dades que miraré de no repetir.

Senyor president, jo crec que aquesta és una bona llei; hauria pogut ser millor, però en les actuals circumstàncies, amb les actuals majories i minories, honestament, crec que és la millor llei possible. Ho repeteixo: la millor llei possible. Honestament, crec que fem un pas endavant, molt important, en la reforma del model audiovisual català. Crec, a més, que aquesta llei podrà convertir-se en un referent en la reforma del marc espanyol que ahir es va anunciar a les Corts Generals.

Ara bé: d'on veníem? Siguem-ne conscients –això fa que aquesta sigui una de les millors lleis possibles. Veníem d'una llei que era la llei del cable –els ho recordo–, que, en un article final –en el darrer capítol de la Llei del cable–, feia aparèixer un consell audiovisual, que era, sobretot, un consell assessor que no tenia sòlides competències i que era, de fet, en el marc del seu naixement, un servei adscrit a un departament.

De tota manera, aquell consell assessor, de fet, per l'empenta del seu president, perquè omplia un buit objectiu –un buit objectiu– que necessitava el nostre model, ha sabut guanyar-se credibilitat i ha deixat entreveure allò que podria ser un consell audiovisual, si es feien les modificacions legals necessàries i si assimilàvem aquell model que teníem a casa nostra a un model

similar al de França, al de Portugal, al d'Itàlia, al de la Gran Bretanya, al d'Holanda, etcètera.

Veníem, doncs, d'aquesta Llei, que era la Llei del cable, i veníem, també, senyores diputades i senyors diputats –penso que és important que ho recordem–, d'un debat fet en aquesta cambra el mes de desembre d'una resolució aprovada pels cinc grups de la cambra, un debat que va obrir unes expectatives importants al país i, molt especialment, en el món de la comunicació a Catalunya.

Tots plegats érem i som –ho repeteixo: érem i som– responsables de respondre a aquelles expectatives. Jo crec que aquesta llei que avui presentem respon a aquell desig de reformes democràtiques que han de permetre'ns de manera sòlida i fonamentada de consolidar el nostre autogovern i d'estendre una major cultura cívica i democràtica.

El gran ressò d'aquell debat responia, també, al desig de molta gent que volia que el nostre país encapçalí i lideri una reforma a fons del model audiovisual, que assegurí –ho recordo– aquells dos aspectes tan importants de què vam parlar en el debat del dia 14 de desembre: la neutralitat i la qualitat dels mitjans públics, i la independència i el respecte dels principis de la programació dels privats. Aquells eren els dos objectius que ens vam marcar en el debat del dia 14.

Jo no m'estendré –perquè tenim deu minuts–, però tots som prou conscients de la importància clau que té en les nostres societats el món audiovisual: des de la televisió fins a la ràdio, passant pel nou suport estratègic que és, avui dia, Internet. Tots som conscients del paper clau que tenen els audiovisuals en la conformació dels valors dels nens, dels joves, dels adults, en la visió d'un país respectuós, plural i lliure.

Per tot això, per la importància decisiva que té, avui dia, l'audiovisual, per tot això, els països democràtics i els poders públics han constituït en aquests darrers anys aquests organismes de regulació per tal de donar una resposta democràtica i pública –democràtica i pública vol dir del poble– davant del pes tan important que té avui dia l'audiovisual.

Aquesta llei que avui presentem, efectivament, es situa en aquests paràmetres. Constituïm un consell que és una autoritat independent, amb autonomia orgànica i funcional. Jo els diria que és, pràcticament, un ens estatutari; no ho és perquè no podíem reformar l'Estatut –no teníem aquesta possibilitat–, però, amb l'estructura jurídica que hem aconseguit, jo diria que, de fet, a la pràctica, sense ser-ho, hem buscat un marc jurídic que ens ha donat aquesta entitat, que treballarà per tres grans objectius. Recordo el primer: vetllar pel respecte dels drets i les llibertats en l'àmbit de la comunicació audiovisual de Catalunya; en segon, garantir dues coses que són molt importants i de les quals de vegades no en som prou conscients: garantir la missió pública dels mitjans públics autonòmics i locals, que tenen una missió pública encomanada, però també garantir que els privats compleixin les condicions de la seva concessió de servei públic i siguin respectuosos amb els principis amb què es comprometen els privats i que estan determinats en les lleis que regulen el marc del model

audiovisual català. I, en tercer lloc –ja s'ha comentat a bastament–, assegurar el pluralisme polític, religiós, social, lingüístic i cultural, tant la vessant interna com l'externa –això, ho varem aprendre a la visita que vam fer al CCA francès, que fan una distinció molt important i que recull la llei entre el que és el pluralisme intern i el pluralisme extern.

Aquests tres grans objectius es recullen amb un seguit de funcions que jo no repetiré, perquè han estat llargament recollits pels ponents que abans m'han precedit en l'ús de la paraula, però, perquè això fos possible, hi havia quelcom que era molt important; eren les condicions de credibilitat perquè el Consell Audiovisual pogués actuar amb autoritat, independència i –si em permeten les senyores diputades i els senyors diputats– amb quelcom que és molt important: responsabilitat.

Una de les preocupacions que nosaltres teníem en conèixer els models europeus és que, de vegades, alguns consells eren tan independents que no eren responsables davant de ningú, i nosaltres hem volgut que aquest Consell sigui responsable davant d'aquesta cambra, que és la cambra que representa el poble de Catalunya.

Per tant, aquí ha estat el tram final de la negociació, ha estat aquest sender més complicat de què parlava la diputada Dolors Comas, la transacció final que hem aconseguit. Perquè el que nosaltres buscàvem, senyores diputades i senyors diputats, és que aquest Consell tingués les condicions de credibilitat, independència i responsabilitat, que no és altra cosa que dir: les condicions de legitimitat de la seva actuació com a ens independent al servei d'un audiovisual plural i lliure.

Bé, finalment, jo crec que amb la transacció a què hem arribat, amb el severíssim règim d'incompatibilitats, amb les condicions amb què ho seran els consellers, jo crec que hem aconseguit que aquest Consell tingui aquestes condicions d'independència i de legitimitat que els seran molt importants per poder fer la seva feina.

Jo deia al principi de la meua intervenció –i vaig acabant– que aquesta era la millor de les lleis possibles en les actuals circumstàncies. I afegia: aquest és un pas molt important. De tota manera, en el futur i amb una altra majoria, tal vegada podrem aconseguir, doncs, un Consell que pugui recollir plenament els objectius que nosaltres ens havíem proposat.

Senyor president, el nostre Grup ha retirat els vots particulars i la transacció, que em sembla que ja és coneguda. Vull agrair, com ja han fet tots, la feina dels companys diputats, que ha estat una feina –jo penso– molt lleial i feta amb molta intensitat. I vull agrair, també, molt sincerament als serveis de la cambra, a la Montserrat Alcàcer i al Carles de Alfonso, la feina que han fet, la seva discreció, la seva paciència i, sobretot, la seva professionalitat.

Senyor president, avui dipositem aquesta Llei. Ens queda un temps, hem de fer una segona llei, i jo crec que el fet que avui acordem unànimement aquesta Llei obre les expectatives raonables que podem aconseguir una futura llei de la Corporació que sigui satisfactòria per a tothom.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per, en nom de Convergència i Unió, posicionar-nos en una Proposició de Llei que avui veu la llum, i en la qual, pel fet de fer-ho en darrer terme, com que ho faig amb una llei que ha estat, com ja s'ha dit, consensuada i que s'aprovarà per unanimitat, no hi ha contradiccions, o hi ha molt poques contradiccions –gairebé ja s'ha explicat tot. Em permetran, doncs, que pel fet de ser el més vell en aquesta ponència també parli una mica d'història.

Que parli una mica d'història –perquè hem arribat aquí–, de quina és la llei que tenim, quins són els objectius i què és el que volem d'ara endavant. El que ara, en aquest moment, ja no dic que estem debatent, sinó que estem presentant, és un text que no és fruit ni de la casualitat ni fruit, tampoc, d'una decisió esporàdica. Neix d'una inquietud que ve de temps. Neix –vaig explicar-ho en el debat de l'audiovisual–, si em remunto en el temps, a l'inici, d'una proposició, en el Senat espanyol, del Grup Popular, que, després, es va fer seva la Ponència, a què jo vaig tenir l'honor de pertànyer, per estudiar els continguts televisius de la televisió en el conjunt de l'Estat. I, després d'una compareixença del conseller Trias, va comprometre el Govern, a través del Parlament, que fes una prospecció de les possibilitats que hi hauria de modificació de la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i, a conseqüència d'aquell debat, es va veure ja en les seves compareixences –perquè també vull recordar que en l'anterior legislatura ja hi va haver una sèrie de compareixences que anaven adreçades a conèixer quina era la realitat del sector al nostre país, entre les quals va comparèixer, també, el president de l'actual CAC; per tant, coneguda, també, la seva opinió... Vam engegar aquesta nova legislatura amb el debat dels audiovisuals i es va posar en solfa la comissió, la Ponència, que es va comprometre, en un termini determinat –concretament, de quatre mesos–, a presentar avui aquest text.

Hem cobert el temps, i crec, molt sincerament, també, els objectius que ens havíem plantejat des del principi. Per tant, que ningú es vulgui fer seu aquest text. Aquest és un text de tots, i no només perquè la unanimitat d'aquesta cambra així ho expressa, sinó perquè la voluntat política de tots ha fet que això fos possible. En els consensos sempre hi ha renúncies, és clar, i sempre hi ha concessions i sempre un voldria anar una mica més enllà o una mica més enllà, però, en definitiva, el consens és això: és parlar, parlamentar i aconseguir un text que satisfaci a tothom.

S'ha dit des d'aquesta tribuna que aquesta era la millor llei possible, o, millor dit, Carbonell deia: «aquesta és una de les millors lleis possibles». Jo em permetré corregir-lo i dir que aquesta és la millor llei possible; no una, la millor possible. Perquè és evident, com ell deia, que amb altres majories es poden fer altres propostes,

però fins ara no les ha fet ningú –fins ara, no les ha fet ningú. Ni aquí ni fora d'aquí, quan hi ha hagut majories d'un color o quan hi ha hagut majories d'un altre color. Mentre a Catalunya avui estem fent la nova llei del CAC, a l'Estat espanyol –enlloc: ni al Govern central ni a cap altra autonomia– encara estan per fer la primera llei del Consell de l'Audiovisual. Aquí ja en portem dues. Per tant, sí que és veritat que es poden fer altres models o es poden fer, doncs, lleis que no serien exactament iguals que aquestes, però la veritat és que no se n'han fet, i, de temps, n'han tingut tots; tots han tingut temps de fer una llei de l'audiovisual, i no s'ha fet. I nosaltres sí que l'hem aconseguit; per tant, sí que és cert que se'n poden fer d'altres, però en tenim una. Una única a l'Estat –i bona.

De fet, és bona des del punt de vista legislatiu; després veurem si, quant al seu desenvolupament, la constitució i les tasques que encomana la mateixa Llei al Consell, qui en siguin els responsables seran capaços de tirar endavant aquest projecte que avui els posem al seu abast.

El Parlament de Catalunya avui arbitra l'instrument perquè el futur Consell de l'Audiovisual pugui avançar en la línia que tots desitgem. Per tant, avui el que ens toca, tal com s'ha dit, és votar per unanimitat, gràcies a l'acord i gràcies a les renúncies que per part de tothom hi ha hagut a darrera hora, tot i que vull deixar molt clar que ha estat una llàstima que una ponència en què hem anat entenent-nos perfectament pas a pas, article per article, funcions del CAC, què és el que havia de fer, al final, l'escull, l'hem tingut, exclusivament, en la forma d'elegir els membres que compondran el seu Consell.

Dic que és una llàstima, perquè l'important del CAC, per mi, no són els membres, ni la forma d'arribar-hi, sinó quines són les tasques que es té encomanades. I, en això, hi hem estat d'acord tots. És ben cert que, finalment, hem arribat a l'acord, hem trobat entre tots el desllorigador que ha permès que ens sentim tots satisfets, i no ens vulguem fer mal nosaltres mateixos. Avui, els ponents –i crec que el Parlament–, tots, hem d'estar contents del que hem aconseguit. Oblidem al que hem hagut de renunciar; mirem-ho en positiu. Sabem que el que hem fet és una bona feina; el que hem deixat enrere ja està. El que hem de mirar és endavant. I aquest és un pas que, després, anirà acompanyat per la modificació de la Llei de la Corporació i la llei dels audiovisuals, com també ja s'ha dit. Ens hi hem de posar a treballar demà, i hem de fer-ho amb l'esperit amb què hem treballat aquesta Llei. No serà igual; partim de models de televisió diferents, i és possible que no puguem aconseguir els acords que sí que hem aconseguit amb aquesta Llei. Provem d'intentar-ho; val la pena. El país, crec que s'ho mereix: que, en temes tan importants com aquests, aconseguim, o intentem aconseguir, els màxims consensos possibles.

No em queda res més que agrair, com han fet els meus companys, primer: als serveis de la cambra, Carles de Alfonso i Montserrat Alcàcer; als companys de la Ponència i, en el meu cas, em permetran que també agraïxi la confiança del meu Grup i del Govern –en aquest

cas, del conseller Triadú— per haver dipositat en mi la confiança de negociar aquesta Llei.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, s'inicia la votació del text del Dictamen i de l'esmena transaccional.

(*El conseller de la Presidència demana per parlar.*)

Sí? Un segon. Senyor conseller? Té la paraula.

El conseller de la Presidència

Donat que es tracta d'un projecte de llei o d'una proposició de llei de ponència conjunta, i el Govern, evidentment, no té la possibilitat de parlar, en tot cas, dos breus mots. Un per dir que aquest projecte de llei, o aquesta Llei que s'aprovarà avui, és un projecte del qual el Govern està molt content i molt satisfet del seu redactat final, i, segon, és per agrair a tots els components de la Ponència: la Dolors Comas, en Ricard Fernández Deu, en Josep Bargalló, en Josep Maria Carbonell, el lletrat i la secretària, doncs, la feina que s'ha fet... (*Remor de veus.*) Ai!, i a en Jacint Codina... (*Remor de veus.*) A en Francesc Codina —perdona—, a en Francesc Codina, que ha estat el director d'orquestra i la nostra mà dreta en aquesta Ponència.

Moltes gràcies a tots i espero, doncs, que, en el futur, puguem continuar treballant amb el mateix esperit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara, sí: s'inicia la votació del text del Dictamen i de l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Han sigut aprovats per la unanimitat dels presents: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia (presa en consideració) (tram. 270-00015/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats: «Diuen que la vida és sagrada, però aplaudeixen els herois que entreguen la sang per la seva pàtria i obliden, tot sovint, que hi ha una altra pàtria que és cada ésser humà.»

Aquesta no és una citació erudita, no és la sentència d'un clàssic; qui deia això era Ramón Sampedro, el tetraplègic gallec que, amb el seu cap viu dins del seu cos mort, des de la seva patètica immobilitat, mentre lliurava una particular croada legal per reclamar una mort digna, una mort sense dolor, sense angioixa —i ho feia a través d'un autèntic viacrucis legal, per reclamar els seus drets com a ésser humà i, fins i tot, els seus drets com a animal...

I, de fet, això no és nou. No és nou perquè —i aquesta sí que és una referència clàssica— fins i tot l'emperador Marc Aureli va escriure que una de les funcions més nobles de la raó és la de saber quan ha arribat el moment d'abandonar aquest món. I, fins i tot, sant Tomàs More, canonitzat per l'Església catòlica, en la seva famosa *Utopia*, ens parla de l'eutanàsia voluntària; ens parla del dret a una mort digna.

Si això no és nou, si això és vell i és un debat clàssic, què és el que és nou avui, doncs? Avui, el que és nou, senyories, és un autèntic clamor social, resultat d'una sensibilitat més elevada, com a conseqüència, també, si em permeten, dels progressos de la medicina moderna, capaç de perllongar la vida fins a límits difícils de sospitar. Un clamor social que reclama del legislador sortir de certs esquemes ideològics obsolets, certs esquemes i patrons que són contradictoris amb el pluralisme, amb la tolerància, que són, precisament, dos valors que caracteritzen qualsevol democràcia. Clixés o patrons regressius, com ara quan ens neguem, tots plegats, a proporcionar els mitjans per evitar la indignitat, el dolor, el patiment innecessari a d'altres persones.

Què és el que és nou també avui en aquest debat? El que és nou i és indiscutible és que la societat ha parlat, que ja s'ha dilucidat a bastament el terreny del consens ètic, del consens social. Vull recordar que les enquestes més recents del CIS arriben, fins i tot a Catalunya, a detectar un vuitanta per cent de la població partidària de despenalitzar l'eutanàsia activa; un terreny de consens fins i tot en l'àmbit de la deontologia o de l'ètica mèdica. El mateix Codi deontològic del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya, el juny de l'any 97, afirma, de manera solemne, que «tota persona té dret a viure amb dignitat fins al moment de la mort i que el metge ha de vetllar perquè aquest dret sigui respectat», que «tot malalt té dret» —segueix dient aquest Codi deontològic— «a rebutjar el tractament per prolongar la vida del malalt i que se li respecti el seu parer». Si no és nou, si és un debat antic, què ens cal, doncs, avui senyories, senyores i senyors diputats?

El que ens cal i el que avui els plantejem és la necessitat d'una nova legislació que permeti a la persona que ho vulgui exercir el seu dret a dimitir la vida; el que ens cal, a tots plegats, és que estem a l'alçada del que se'ns demana des del carrer, que és el reconeixement legal,

en l'horitzó del segle XXI, del dret a poder morir amb dignitat com a dret humà fonamental que és.

I què més cal? Doncs cal, si m'ho permeten, fer un pas més: des d'aquest Parlament, que s'afegeixin, per exemple, a la iniciativa modèlica d'implantar a Catalunya aviat el testament vital o document de voluntats anticipades, a partir d'una resolució d'aquest mateix Parlament i que durant dos anys de treball en un grup informal, que no en l'àmbit d'una ponència conjunta, va redactar en forma de proposició de llei i que finalment va presentar a aquesta cambra el juliol de l'any 99.

Un pas més per anar més enllà del simbolisme d'aquella declaració de més de setanta diputats i diputades d'aquest Parlament, que es van autoinculpar de la mort de Ramón Sampedro; un pas més per superar també avui, dos anys més tard, el marge estret i ajustat de només dos vots, que va impedir la presa en consideració d'una proposició de llei idèntica a la que avui estem substanciant.

Tot això, aquest grapat d'expressions favorables, demostra que no estem demanant a ningú —no estem demanant a ningú, senyores i senyors diputats— que facin un gest d'avantguardisme insòlit, sinó que contribueixin, des de la modèstia de les posicions de cadascú, a plasmar legalment allò que és una exigència majoritària de la nostra societat. I fins i tot una cosa més —i ho dic des del degut respecte—: tant consens social com hi ha fora d'aquest hemicicle, fora d'aquesta cambra, ens invalida tots plegats a tractar aquest tema, a abordar aquesta qüestió, únicament des de l'ortodòxia d'un credo religiós, perquè així és difícil que mai en aquesta cambra arribem a la concòrdia. Perquè sobretot aquest és un tema, és un debat jurídic, és un debat fonamentalment al voltant dels drets de les persones, i fins i tot, a més a més de ser un debat religiós, és un debat filosòfic, perquè n'hi ha prou, n'hi ha prou amb un simple raonament filosòfic per concloure que existeix el dret a una vida digna. Doncs si existeix el dret a una vida digna, també ha d'existir el dret a l'últim acte d'aquesta vida digna, que és precisament la mort digna.

A més, aquest és un debat, senyories, que no és avantguardista, perquè és un debat resolt, i resolt molt bé en altres països. És el cas d'Holanda, i cito el cas d'Holanda, i en podria citar algun altre, perquè és referent i paradigma molt sovint de tantes coses en aquesta cambra. El gener de l'any 1993 el Parlament holandès va despenalitzar l'ajut al suïcidi quan la malaltia sigui irreversible i el metge hagi consultat la família i altres facultatius.

Paradoxalment, després de l'any 93, el nou Codi penal de la democràcia de l'any 95, per bé que contempla atenuants a les penes amb què es castiguen els supòsits més dramàtics de l'eutanàsia, a partir de considerar elements com el mòbil humanitari, la voluntat del mateix malalt, la presència d'una malaltia irreversible, elements tots ells que curiosament no van servir per despenalitzar l'eutanàsia activa —i aquí es nota la mala consciència del legislador l'any 95—, continua precisament sent un dels textos punitius occidentals que castiguen més severament la participació en el suïcidi i en

l'eutanàsia. Ho hem vist quan s'ha reclamat fins a deu anys de presó per a aquella persona que va, de forma indirecta, ajudar a ben morir el senyor Ramón Sampedro. Fins a deu anys de presó.

I això, consideracions ètiques, estètiques, filosòfiques i fins i tot religioses a banda, entenem que ens diu de forma molt clara que és inacceptable des de la perspectiva d'un estat de dret, i com a mínim per dues raons, que jo crec, senyories, que m'acceptaran.

El primer és el respecte escrupolós al dret a la vida, sí, el dret a la vida i a una vida digna, i el segon element, el segon dret és el dret a la llibertat individual. El dret a la vida i a una vida digna, senyories, perquè la vida ha de ser conscient, ha de ser racional, no pot ser latent ni pacient ni vegetativa, perquè la vida com a dret no existeix si el seu titular no vol que se li protegeixi, perquè és un dret, com ha reconegut fins i tot el mateix Tribunal Constitucional, de disposició individual, i no hi ha dubte que el trànsit a una mort digna forma part d'allò més íntim de l'ésser humà. Ningú no pot expropiar, senyories, ningú no està en posició d'expropiar quelcom que constitueix l'expressió màxima del dret a la intimitat de les persones, o dit d'una altra forma, no hi ha cap obligació a viure. La vida no és un deure, i de la mateixa manera que hem de respectar el dret a la vida i a una vida digna, també hem de respectar, senyories, el dret a la llibertat individual, perquè el ciutadà i la ciutadana han de ser a última hora els únics jutges per decidir si convé o no al seu destí posar fi al seu sofriment. La dignitat és un valor espiritual i moral inherent a la persona i que es manifesta en el dret a l'autodeterminació conscient i responsable de la mateixa vida i que comporta la lògica pretensió de respecte per part de la resta.

Ara bé, la fi de l'agonia, la mort com a mal menor o el respecte escrupolós de la voluntat dels altres requereix, per desgràcia, en molts casos, la col·laboració de les persones que envolten el malalt, perquè el malalt, en moltes ocasions, per si sol no ho pot fer, i aquesta persona ho fa com un deure ètic, ho fa com un acte d'estimació, i aquest fet està durament castigat pel Codi penal. Com es pot fonamentar avui dia la imposició d'un càstig a qui dóna auxili a una altra persona a realitzar quelcom tan just?

És per això, senyories, que el supòsit que avui els plantejem de despenalització és per a aquelles persones que provoquin o cooperin en la mort dels altres de manera activa o amb actes necessaris o directes, però sempre que hi hagi prèvia petició expressa del malalt. En cas de malaltia greu, dolorosa, incurable, d'aquelles que condueixen inexorablement a una mort segura, o bé en aquells altres supòsits, que també es donen, que el malalt estigui en una situació de greu patiment, de greu sofriment físic o psíquic i que aquest sigui difícil de tolerar.

Ja veuen, doncs, que aquest és un plantejament amb totes les necessàries cauteles, amb totes les reserves per tal de garantir la llibertat i el respecte a la voluntat de les persones, i ho fem, a més a més, en atenció a l'especial importància i relleu que té el dret a la vida, a la irreversibilitat de les conseqüències d'aquesta decisió

tan greu; ho fem, fins i tot, amb la necessària cautela, atès que hi intervenen terceres persones a més del malalt, i ho fem també perquè, és cert –ho reconeixem–, hi ha processos de decisió que en determinades situacions poden ser molt vulnerables.

Senyores i senyors diputats, per acabar, el Parlament no pot resultar aliè, no pot fer oïdes sordes a aquesta preocupació per garantir la plena llibertat de les persones. Avui és imprescindible en aquest Parlament un pronunciament que refermi la voluntat que les lleis garanteixin l'aplicació consegüent dels drets fonamentals, i el dret a la vida, i el dret a una vida digna, i per això em permeto, en nom del meu Grup Parlamentari, em permeto avui fer una apel·lació a la consciència de vostès, a la seva consciència més enllà de les fronteres ideològiques de cadascú de vostès, i ho faig, a més a més, amb tot el meu sentiment. Creguin-me.

Tinguin la convicció, senyores i senyors diputats, que aquesta iniciativa, aquest debat, no obeeix avui a cap càlcul de caràcter partidista. No hi ha cap voluntat de «tacticisme» parat per intentar aguditzar contradiccions entre un grup i un altre, en absolut. Avui el que plantejem, i a més ho fem demanant votació secreta, és que tots vostès, senyores i senyors diputats, actuïn en consciència; no els pesará, tots hi sortirem guanyant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el senyor Rafel Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, senyor Ridao, fa dos anys aquesta cambra va rebutjar per dos vots –una mica més de dos anys, l'abril del 98– dues proposicions de llei sobre aquest tema: una, del Grup d'Esquerra Republicana, i una del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que va defensar, jo crec que molt curosament, el diputat Roc Fuentes.

Recordo això perquè si mirem les dues proposicions de llei hi notarem una diferència important. La que vostès han mantingut avui presenta el tema de l'eutanàsia purament i simplement des d'una perspectiva penal. L'eutanàsia no té una dimensió penal com la més important; la penal és, si de cas, la conseqüència que un ha d'evitar. L'eutanàsia té, en primer lloc, un motiu de drets de les persones basat en la informació sobre les seves malalties i en l'opció lliure sobre el tractament a partir d'aquelles malalties. Aquesta és la pedra fonamental del tema que ens toca avui decidir. El senyor Roc Fuentes, fins i tot, va ser molt curós a esclarir, a instàncies d'una diputada del Grup de Convergència i Unió, que aquest tema tampoc es podia enfocar unilateralment com una qüestió de testament vital, encara que hi té una dimensió.

Jo, per tant, demanaria a tots els grups de la cambra que adoptessin una posició favorable a donar sortida a la legislació sobre aquestes temàtiques, més enllà, fins i

tot, del text estricte que se'n planteja votar. Fins i tot en la consideració penal, senyor Ridao, ens oblidem d'un supòsit importantíssim, que és quan la malaltia porta una incapacitat extrema, i que hauríem d'incloure també en el redactat.

Nosaltres, que som partidaris de prendre en consideració totes les mesures que avancin cap a regulació d'aquest dret, voldríem retornar a la seva globalitat i, per tant, a incloure tot el que afecta la informació i la lliure opció a partir d'aquella informació per part de la persona que ha d'exercir un dret tan important en el qual està en joc la vida.

És en aquest sentit, crec jo, que va la legislació més actual sobre el tema en els països que l'han adoptada i que van pel davant. I és en aquest sentit que seria bo que existís a Catalunya, i, per raó competencial, òbviament, a nivell d'Estat espanyol.

El codi deontològic, que vostè ha citat, d'ara fa tres anys és inequívoc. Jo subscriuria totes les afirmacions que ha fet vostè, més enllà del text de la proposició que ens presenta; hi estic absolutament d'acord; per aquest motiu li demano que trobem la forma d'anar més enllà del text estricte que vostè ens presenta.

I, en aquest sentit, el nostre Grup està disposat no solament a secundar la petició de vot secret d'un tema com aquest, que varem perdre, el seu Grup i el nostre, en l'anterior legislatura –el seu i el nostre, i segurament més diputats i diputades, perquè els comptes, si no, no surten– per dos vots, en l'anterior legislatura, amb vot secret, sinó que està disposat també que treballem tots perquè li donem, en un sentit conjunt, la rodonesa més exacta perquè sigui de debò un dret a partir de la persona i del coneixement –de la persona, si és capaç, si no, de qui legalment s'hagi confiat– precis de quines són les opcions. I no ens escudem en anacronismes d'uns falsos drets de la vida ni a disposar en equips mèdics decisions que pertanyen a les persones, com també es fa, amb el mateix anacronisme, en un cas tan senzill com l'avortament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, això és un retall d'*El Periódico* del dia 25: «El pacte CiU - PP descol·loca ERC. Ofensiva parlamentària per crear conflictes en el bloc conservador. Esquerra ha dissenyat una ofensiva parlamentària per provocar el màxim de dissensions possibles entre els dos socis del bloc conservador; a aquest efecte, ha presentat una bateria d'iniciatives parlamentàries que afecten qüestions com ara l'eutanàsia o l'avortament.»

Lamento, senyor Ridao, lamento profundament, que es faci una utilització partidista, que es faci una utilització espúria, que es faci filibusterisme amb una qüestió... (*remor de veus*), amb una qüestió jurídicament, amb

una qüestió, senyor Ridao, jurídicament tan seriosa, èticament tan controvertida i humanament tan transcendent, com és parlar del dret a la vida, com és parlar d'un dret fonamental per als éssers humans, el dret a la vida, com és també fonamental parlar del dret a una mort digna, parlar del dret a morir dignament.

Entenc, senyor Ridao –no dic vostè personalment–, entenc que el seu Grup Parlamentari avui no vol fer un debat jurídic, ni vol fer un debat ètic, ni vol fer un debat filosòfic, ni vol fer un debat que afecti una bona praxi mèdica, ni vol fer un debat sobre aquells quatre principis bàsics de la bioètica que vostè ha citat al llarg de la seva intervenció.

Vostès no volen parlar, avui, d'humanitzar la mort; vostès, avui, el que estan fent és escenificar una rebel·leria política. (*Remor de veus.*) Vostès no volen parlar..., vostès no volen parlar de garantir; vostès no volen parlar, avui, de garantir la llibertat de les persones; vostès no volen parlar, avui, de garantir l'ésser humà en la seva dignitat i en la seva identitat; no volen parlar dels drets de les persones en relació amb el que són aplicacions d'aquelles noves tècniques en medicina que provoquen un perllongament de la vida que han de fer reaccionar els poders públics per tal d'aconseguir que realment s'arribi a aquesta situació, a aquest dret; per tal que es pugui, realment, arribar a aquesta mort digna, que és una responsabilitat que tenim, els poders públics, d'impulsar.

D'haver estat així, d'haver estat aquesta la voluntat –vostè ho ha esmentat en la seva intervenció, senyor Ridao–, d'haver estat aquesta la voluntat, el plantejament que hauria fet el Grup d'Esquerra Republicana hauria estat seguir els treballs que vàrem iniciar amb la Resolució 244/V del Parlament; una resolució que, com vostè coneix molt bé, va encarregar ja a la Comissió de Bioètica que treballés amb la participació d'experts per tal de veure la possibilitat legal i veure l'eficàcia que podia tenir, en el nostre país, anar a la implantació, a l'elaboració d'un document que tots vam conèixer, que tots vam treballar per aconseguir arribar a tenir, a Catalunya, allò que hem conegut com a «testament vital».

Hauríem seguit treballant –vostè ho ha esmentat també– en un document que teníem molt elaborat; en un document que, a més a més, va aconseguir el consens de totes les forces polítiques, de totes les forces parlamentàries; un document que no vam poder aprovar, senzillament, perquè es va acabar la legislatura; un document que no només feia esment del que són els drets d'informació, d'autonomia del pacient i de documentació clínica, sinó un document que vam ser capaços d'incorporar, amb el treball de tots els grups parlamentaris, a allò que es coneix com a document de voluntats anticipades, és a dir, per dir-ho senzillament, per dir-ho clarament, a allò que tots volíem arribar: el testament vital o document de voluntats anticipades.

Però és que, a més a més, senyor Ridao, i vostè ho sap, perquè hem tingut ocasió de treballar al llarg de la passada legislatura a bastament aquesta qüestió, que, paral·lelament a la darrera substanciació que es va fer d'aquesta qüestió, com ha recordat el representant d'Iniciativa per Catalunya, el març de l'any 98, vostè

sap perfectament que es va posar en funcionament en el Senat una comissió sobre l'estudi del dret a una mort digna i a l'eutanàsia; una comissió que va començar a funcionar i que té preparades conclusions amb el recolzament de totes les forces polítiques.

Hem treballat, per tant, des d'aquest Parlament, hem treballat des de les Corts Generals per poder donar, com deia, una resposta a aquestes noves situacions en què ens posen els nous avanços tecnològics, els nous avanços mèdics, que fan que el perllongament de la vida no sigui incompatible amb aquest dret a tenir una mort digna que abans he esmentat.

Ho comentava l'illustre diputat doctor Bonet, representant del Grup Popular en la passada legislatura en aquesta matèria. Ens deia, el doctor Bonet, que havia vist molts malalts demanant que els ajudessin a tenir una mort digna; no n'havia vist mai cap que li demanés que li apliquessin eutanàsia activa.

A més a més, senyor Ridao, vostè ho ha esmentat, però ho ha esmentat molt de passada, comptem amb instruments realment per aconseguir que aquesta etapa, aquesta etapa vital, també, de l'ésser humà sigui viscuda amb dignitat. Vostè ha esmentat el Codi deontològic dels col·legis professionals de Catalunya; un codi deontològic en què –vostè ho sap– l'objectiu de l'atenció als malalts terminals ha de ser no escurçar ni allargar la vida, no té res a veure amb això, sinó que la seva obligació és promoure la màxima qualitat de vida, i, en qualsevol cas, vostè coneix, també, que, en aquest Codi deontològic, el malalt té dret, té dret a rebutjar aquells mitjans tècnics que són aptes només per perllongar una vida que ja no és capaç d'assumir amb possibilitats de donar-hi un sentit.

Per tant, els metges ja tenen aquestes obligacions. I vull recordar que aquestes obligacions estan, a més a més, recollides en un text recent que compta amb el recolzament de l'Estat espanyol: el conveni del Consell d'Europa per a la protecció dels drets humans i la dignitat de l'ésser humà respecte a les aplicacions de la biologia i la medicina, que es refereix, justament, a l'obligació que tenen els estats de respectar aquests drets dels pacients.

Per tant, podem discutir, senyor diputat, sobre aquells principis bioètics clàssics, que tots saben que van estar establerts pels insignes Childress i Beauchamp; podem discutir si es vol prioritzar el principi de beneficència, el principi de no-maleficència; es pot discutir si es vol prioritzar el principi de justícia; es pot discutir si es vol prioritzar el principi d'autonomia personal, d'interdependència personal, de capacitat de decisió; però el que no es pot discutir és que, en aquells països com Holanda, que vostè ha posat com a model –no es pot discutir, perquè hi ha dades–, en la mesura que l'Estat, en la mesura que les administracions dediquen més diners, fan més esforços en favor de les cures pal·liatives, en aquesta mesura, es redueixen les demandes d'eutanàsia.

Per tant, senyor Ridao, jo li demano que recuperem el que havia estat un treball conjunt d'aquesta cambra; recuperem els treballs que havíem fet en ponència per tal que Catalunya compti amb el que ens havíem proposat la passada legislatura, amb un testament vital que

ajudi a reforçar tots aquests drets que ja tenen els pacients, que estan recollits en els codis deontològics i, com dic, en una resolució del Consell d'Europa.

Li demano, en nom del meu Grup Parlamentari, senyor Ridao, que mantingui la seriositat amb què vostè sempre ha afrontat aquesta matèria; la seriositat i el rigor que ha caracteritzat sempre la seva feina. Per tant, li demano, senyor Ridao, que retiri aquesta proposta de resolució i tornem a treballar en la línia iniciada la passada legislatura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Ramon Espasa.

El Sr. Espasa i Oliver

Senyor president, senyores i senyors diputats, si hagués tingut el do de l'endevinació hauria canviat de «trajo» i hauria vingut amb el «trajo» de filibuster o pirata, amb les tibies i la calavera, perquè sembla que la senyora Dolors Nadal vol dir o ha dit..., no vol, ha dit que el sector progressista d'aquesta cambra fa filibusterisme, quan, senyora Nadal, senyors del PP, és tot al contrari.

El que fa el sector progressista d'aquesta cambra –el meu Grup, ara; el senyor Ridao, abans; el senyor Ribó, abans– és apellar a les consciències de tots vostès per tractar un tema de valors, un tema axiològic, no un tema tècnic i pràctic de bona praxi mèdica, de voluntats anticipades, de dret a la informació; no és això el que avui discutim, encara que el senyor Camps dirà que és això, farà, utilitzarà aquest estratagema; però no parlem d'això, parlem d'un tema de valors –parlem d'un tema de valors. I, des d'aquest tema de valors i axiològic, els diré que el meu Grup, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà que «sí» inequívocament a aquesta presa en consideració; votarà que «sí» per estudiar-la, votarà que «sí» per millorar-la, votarà que «sí» per fer-la de tots i entre tots, i votarà que «sí» perquè, després, quan aquesta llei sigui una llei feta entre tots i de tots, tothom la pugui votar, cada un dels 135 diputats la pugui votar com a persona, no com a diputat o membre d'un grup parlamentari, sinó com a persona, en consciència, davant del tribunal de la seva consciència.

Ens avancem ja a avui, i Esquerra Republicana ha fet molt bé de dir: «fins i tot avui votarem en secret». Però és que no és avui el dia decisiu; ho serà el dia que tindrem la llei aquí, si vostès, que espero que ho siguin, són tolerants, si vostès són tolerants i accepten la presa en consideració, si no tenen por al constantisme i accepten la presa en consideració; serà aquell moment en què votarem en consciència, votarem com a persones, cada u de nosaltres votarà el que cregui més oportú; avui votarem que «sí» perquè després puguem votar en consciència. Els que avui votin que «no» estan negant aquest vot en consciència a la resta dels diputats, al poble de Catalunya. Pensin-se bé, senyors diputats

del bloc conservador, el seu vot d'avui; (*remor de veus*) pensin-lo bé, perquè estan limitant un debat...

El president

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Espasa i Oliver

...en consciència. Perquè el debat d'avui, senyores i senyors diputats, és un debat axiològic, com deia abans; és un debat que gira entorn del consentiment, de la llibertat i de la dignitat de la persona. No té res a veure amb el tema del testament vital –res a veure. Fins i tot els penalistes més actuals, més moderns, estan ja dient –i jo estic d'acord amb aquesta opinió– que l'eutanàsia activa, que és del que estem parlant, del dret a la lliure disposició de la vida, no és un suïcidi i que l'acte d'eutanàsia activa no és un auxili al suïcidi; fins i tot això s'està dient avui ja. És una altra cosa, i el senyor Ridao ho ha apuntat molt bé en la seva intervenció.

No estem parlant, en puritat, d'auxili al suïcidi; estem parlant de consentiment, estem parlant de llibertat, estem parlant de dignitat, estem parlant de dret a la vida, dret que no vol dir deure –dret que no vol dir deure–, dret a la disposició de la pròpia vida; d'això parlem, no parlem de testaments vitals, no parlem de bona praxi mèdica, no parlem de cures pal·liatives, que no són en absolut excloents; és ridícul dir que, com que hi hauria una llei que permetés la lliure disposició de la vida i, per tant, també de la mort digna, hi haurien menys cures pal·liatives; això és ridícul; dir això és una ridícula que no mereix altre comentari.

Per tant, estem parlant d'eutanàsia activa, de mort suplicada –mort suplicada, per cert, que el monjo franciscà Roger Bacon, en el seu *Novum organum*, és el primer que la planteja; potser el primer pensador occidental, franciscà, que planteja la mort suplicada és Roger Bacon; després s'ha dit molt i s'ha parlat molt sobre això–, una mort suplicada, un dret a la disposició del cos, un dret a la vida i un dret a la mort, perquè vida i mort són dues parts del mateix procés –inseparables, en el fons– que marca una frontera claríssima –amb els requisits que ja ens ha explicat el senyor Ridao i que consten en el projecte de llei– amb l'homicidi, amb l'utilitarisme, amb la depravació de familiars, societats o del personal sanitari. No hi ha res d'això. Saben perfectament que tots els requisits tècnics estan continguts en la llei perquè estiguem parlant d'una lliure disposició del demandant i del que és demandat a ajudar aquella demanda d'última voluntat per fer que l'últim acte de la vida de la persona sigui tan digne com ha estat tota la resta de la seva vida, que d'això es tracta: que les persones puguin morir tan dignament com han viscut; com elles han triat de viure, puguin triar, també, donat el cas, i donats casos realment extrems i limitats..., puguin triar com viure.

Si es parlés d'una utilitat social, jo podria estar d'acord amb la senyora Nadal que el tema del testament vital o voluntats anticipades, socialment, és més important, afecta molta més gent; és clar que sí –és clar que sí. Però –hi insisteixo– no hi té res a veure; podem tenir, hem de tenir, i hem de ser els primers a tindre testament

vital, i podem i hem de ser, també, els primers a tenir una llei que regularitzi aquesta lliure disposició a viure dignament, a morir dignament, de les persones. I Catalunya, el poble de Catalunya, a través dels seus representants, pot ser i ha de ser el primer que ho faci en el marc d'Espanya perquè, per raons competencials, haurem d'anar a modificar el Codi penal. Per tant, no estem parlant d'eutanàsia passiva, no estem parlant de testament vital.

Tornem, tornem, però, a l'axiologia i a la ponderació de valors, al dret a la vida, al dret a la dignitat, al dret a la llibertat. El dret a la vida, que no és el deure de la vida..., i una institució secular com la santa mare Església així ho reconeix quan santifica, també, el que se'n podria dir els suïcidis heroics. Què és, si no, el martiri? Què és, si no, la mort de soldats i patriotes per una causa superior, beneïda i aplaudida des de la religiositat i des del laïcisme? Què és, si no, el capità de «barco», que és l'últim a marxar? Què és, si no, l'actuació de bombers, policies, de tot tipus de persones que arrisquen la seva vida per un valor superior? Per tant, la vida, i el dret a disposició d'aquesta vida, tenen un valor superior; el dret a la vida no és el deure de viure-la, sinó que hi ha el valor superior d'utilitzar-la i viure-la tan dignament com es vulgui, i aquesta dignitat arriba, també, a la disposició de la mort suplicada, des de l'autonomia de la persona, des de la llibertat, des de la seva dignitat.

Aquest és el nou valor superior al qual ens hauríem de referir per legalitzar l'acció necessària i cooperativa o compassiva de l'agent –en aquest cas, metge– que ha de participar en aquest últim acte de dignitat d'una persona; és a dir, el valor superior que jo els proposo votar favorablement és el valor de l'autonomia de la persona, de la dignitat de la persona i de la llibertat de la persona. I que davant d'aquesta autonomia, llibertat i dignitat del suplicant o reclamant de l'últim acte de dignitat de la seva vida, l'acte compassiu del qui participarà a satisfer aquella demanda, la del personal facultatiu que hi estigui implicat, no estigui penalitzat; per via de la despenalització, per via de l'eximent necessari, per via de l'excusa absolutòria, això els juristes ja ho discutiran, ja decidiran quina és la millor fórmula. Però el valor..., el que aquí està en qüestió és aquest tema tan important: respectar la dignitat, la llibertat i l'autonomia del demandant, respectar el dret a la disposició de la seva vida i respectar –respectar– el dret a la intimitat d'aquella persona; però també donar ple suport democràtic i laic a la més humana de les virtuts, a la compassió, perquè el que participa activament a donar sortida a una demanda d'eutanàsia activa està fent un gran acte de compassió, parlant en termes humans. Doncs, bé, aquest gran acte de compassió, tant entesa religiosament com entesa des d'una perspectiva laica, ha d'estar protegit jurídicament. I aquesta és la raó de ser d'aquesta llei, aquesta i cap altra, senyores i senyors diputats. Per tant, qui participi en aquesta actuació és obvi que té garantida d'antuvi la llibertat de consciència, llibertat d'objecció; per descomptat que sí, no cal ni dir-ho, donat que participarà o no en un acte voluntari; no cal ni dir-ho, però ho subratllo.

I de quina llei estem parlant? I amb això vull acabar, senyor president, perquè veig que he consumit tot el meu temps. Estem parlant d'una llei permissiva, d'una llei feta des d'una concepció d'ètica civil, com reclama el bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, d'ètica democràtica, d'ètica laica i de mínims, que busca el màxim consens per a uns mínims ètics que tots puguem compartir; una llei feta des d'una Constitució espanyola i un Estatut d'autonomia laics, que no per això impedeixen, sinó al contrari, afavoreixen i aixoplugen el lliure desenvolupament de les creences religioses del nostre país; fins i tot, des d'una perspectiva laica, l'enforteixen i li permeten créixer lliure de constantinismes de qualsevol tipus, i, des d'aquest punt de vista, una llei que seria utilitzada per qui la volgués utilitzar, però que no obliga qui no la vulgui utilitzar, és superior a aquella llei o no-lei que avui existeix que, en nom d'unes creences, impedeix a altres, que potser no les tenen, poder obrir aquella porta.

Jo el que els plantejo, el que els plantejem el bloc, el sector progressista d'aquesta cambra, és que vostès obrin la porta a la tolerància, a la llibertat i a la dignitat. Si vostès canvien d'estratègia, si vostès canvien el sentit del seu vot, faran un gran pas endavant, faran una gran favor al poble de Catalunya. Seran..., deixaran de ser constantinians, seran tolerants i obriran la porta perquè els diputats d'aquesta cambra, en ponència conjunta, entre tots, arribem a fer un text que permeti que la llibertat i la dignitat, i la lliure disposició de cada persona es puguin traslladar també a l'acte final i potser més dramàtic d'una vida, que és la mort, part del procés de la vida. Si vostès voten que no, si vostès impedeixen aquest debat –avui és la presa en consideració– estaran presoners del seu bloc, estaran presoners del seu constantinisme, i, sobretot, seran uns intolerants.

(Alguns aplaudiments en un sector de la cambra.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup... Sí, senyora Nadal, em demana la paraula...

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Com ha pogut observar, no només hi ha hagut contradiccions en la intervenció de l'il·lustre diputat, sinó que, a més, hi ha hagut una al·lusió directa a aquesta diputada.

El president

Té un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies. En primer lloc, lamento que no hagi parat atenció a la intervenció que he fet en el Ple, perquè, en qualsevol cas, la meva acusació de filibusterisme no ha anat dirigida, en cap cas, al senyor Ridaó, no ha anat dirigida, en cap cas, al senyor Ribó; la meva acusació de filibusterisme ha anat dirigida a una tàctica que Esquerra Republicana ha anunciat, ha fet rodes de premsa, ha posat en coneixement en els mitjans de

comunicació. Per tant, lamento que vostè no hagi entès les paraules que jo he pronunciat en la meua intervenció.

Per una altra banda, respecte al to paternalista –respecte al to paternalista– que vostè ha utilitzat en la seva intervenció, li vull recordar que qualsevol vot que s'emeti en aquesta cambra –qualsevol–, a favor, en contra, qualsevol abstenció, respecte a qualsevol qüestió és igualment respectable, és igualment...

El president

Senyora, senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

...democràtic i és igualment ètic. Gràcies, senyor president. *(El Sr. Espasa i Oliver demana per parlar.)*

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per un minut, l'il·lustre diputat.

El Sr. Espasa i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora Nadal, vostè pot utilitzar els qualificatius que vulgui per qualificar una estratègia. A mi no m'ha semblat gens apropiat mesclar l'adjectiu, perfectament legítim, per suposat, de filibusterisme, amb una qüestió que, pel contingut material del tema, per la forma com s'ha presentat, i per la forma com es votarà, no té res a veure amb estratègies; per altra banda, absolutament legítimes i obligades a fer per cada un dels grups d'aquesta cambra, però allà vostè amb les seves qualificacions.

En segon lloc, el meu to crec que no ha estat en absolut paternalista. Els vots són, valen tots iguals; aquest és el gran valor de la democràcia; tots pesem i tots valem el mateix aquí, i votar que sí, votar que no o abstenir-se, és perfectament..., és igual de democràtic. Jo, el que he dit, el que ha acabat la meua intervenció i ara que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espasa i Oliver

Acabo.

...vostè m'ho brinda, només he qualificat que el vot, el vot negatiu, avui, seria un vot de la intolerància. Res més.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula... *(Remor de veus.)* No. Senyora Nadal, crec que li he donat ja l'oportunitat de poder-se expressar. *(Remor de veus.)* Farem càlcul residual: té mig minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. En la seva intervenció, ha tornat a refermar que es pot utilitzar una qüestió tan important com és el debat sobre el dret a la vida

i el dret a una mort digna –ho he recalcat, reiteradament– a través de..., digui-li com vulgui, potser vostè prefereix dir-ne «estratègia» i això li sembla més convenient...

El president

Senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

...però s'ha utilitzat en aquesta cambra, avui. Respecte al fet que és un vot intolerant, votar «sí» o votar «no», senzillament és un vot democràtic. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor Espasa, no es preocupi que, el llibre, l'hi tornaré; l'hi tornaré i li demanaré que... Senyor president, senyores i senyors diputats, no anem bé, no anem bé en aquest tema; és a dir, no anem bé. *(Remor de veus.)* No, jo els demano, jo els demano que no, que no riguem amb aquest tema. Totes les senyores diputades i senyors diputats són, òbviament, ben lliures de captenir-se en la forma que ho desitgin. A mi, aquesta tema no em fa gràcia, perquè tots vostès, segurament..., jo no sé si tots vostès, però només les diputades i els diputats, més enllà de la seva professió sanitària, que hagin tingut la dramàtica experiència de viure fets jurídicament, èticament i filosòficament semblants als que estem contemplant, només aquestes i aquests, tenen avui, no dic dret a parlar, però dret a no plantejar la votació que farà aquesta cambra en la línia de guanyadors o perdedors. I a mi, que he tingut aquesta dramàtica circumstància dos cops en la meua vida –com molts altres, ja ho he dit–, no se m'acudirà mai dir que el vot que emeti qualsevol diputada o diputat d'aquesta cambra, en aquest tema, és un vot intolerant.

Com no se m'acudirà dir que el text que volem reformar, que és l'article 143 del Codi penal, aprovat en època socialista, és un codi antidemocràtic i intolerant; no se m'acudirà dir que el que per unanimitat i amb els vots també de Convergència i Unió van aprovar els socialistes l'any 95 és un vot antidemocràtic i intolerant.

I jo també, renunciant a la voluntat del meu vot, els dic que jo sóc favorable a l'eutanàsia activa i la passiva. Jo, no sé el meu Grup, no sé les meves companyes i els meus companys, perquè aquesta és una qüestió molt íntima que no mereix que plani cap dubte de ser utilitzada com a arma de desgast. Jo, que conec el senyor Joan Ridaó, manifesto que crec, amb la seva afirmació, que darrere les paraules d'*El Periódico*, o del diari que sigui, hi ha la seva actuació; jo, que conec el senyor Ridaó, el crec a ell quan em diu que no és, en absolut, autor directe o indirecte de plantejar una bateria de qüestions que posin a parir..., perdó, que posin en qüestió –perdó per l'expressió–, que posin en qüestió la

coherència entre dos aliats conjunturals o, fins i tot, dintre la mateixa coalició de Convergència i Unió. No ho crec, i així ho manifesto. Ara, també li demano, com li demanava el senyor Ribó, amb la intervenció del qual jo estic totalment d'acord perquè és la que hauria fet el senyor Roc Fuentes, és la que hauria fet el senyor Xavier Guitart, es la que hauria fet la senyora Eva Palau, és la intervenció que hauria fet –no recordo el ponent en el tema del testament vital– el doctor Bonet, en nom d'aquests quatre ponents i del senyor Ridao, i en nom de mi mateix, que actuava com a coponent amb la senyora Eva Palau, jo els demano que retornem als dos anys de treball seriós que es va fer.

Jo ahir vaig disposar, en nom del meu Grup Parlamentari, a tots els senyors portaveus, un escrit que diu: «Els grups parlamentaris sotasignants, fent ús d'allò que disposa l'article 110.2 del Reglament de la cambra, sol·liciten el nomenament d'una ponència conjunta per tal que procedeixi a l'elaboració definitiva de la Proposició de llei sobre els drets d'informació i autonomia del pacient i documentació clínica, partint del text legislatiu consensuat per tot els grups parlamentaris que no es va poder aprovar al final de la darrera legislatura.» I l'esmentada ponència deia al segon paràgraf, diu al segon paràgraf: «Haurà de contemplar, eventualment, en els seus treballs les conseqüències legislatives que es derivin de la concreta regulació d'aquest text legislatiu.» Segui quina sigui.

Si hem de despenalitzar l'eutanàsia activa, entre parèntesis, em pot dir, doctor Espasa –doctor Espasa–, quina frontera més nítida hi ha entre l'eutanàsia activa i la passiva? Desendollar, què és? Eutanàsia activa o passiva? Em pot dir vostè –que ha consultat tants eminents juristes, doctor Espasa–: les cures palliatives, que escurcen el temps vital, és eutanàsia activa o passiva? Jo, que no en sé tant, que no sóc un gran jurista –sóc un pobre advocat–, tinc les meves dificultats, perquè no afecta..., aquí no estem discutint –ho deia molt bé el senyor Ribó–, no estem discutint un tema jurídic, no estem dient si hem de ser més progres o més avantguardistes. Toca la consciència. I jo demano la possibilitat de votar en consciència, de seguir els treballs de la cambra subscriuint aquest escrit, i d'aquí a abans que acabi aquesta legislatura, abans que acabi aquest període de sessions, puguem posar a votació, senyor Ridao, el text que vostè posa ara a votació.

Ara, jo no em sento lliure. Em sento instrumentalitzat, no per vostè, perquè aquest debat ve viciat; ve viciat per les notes de premsa i ve viciat per les intervencions que hi han hagut prèviament. I jo, que en aquell moment vaig ser un dels que vaig votar en consciència afirmativament, votaré que no, perquè em sento instrumentalitzat, i esperaré a votar amb llibertat, no perquè a mi em digui que sóc un intolerant o un antidemocràtic, perquè quan la meua consciència em permeti votar lliurement, demanaré a les meves companyes i als meus companys que votin en consciència. Però no s'enganyi, senyor Ridao: avui, no per la seva voluntat, no estem votant la despenalització de l'eutanàsia activa o la passiva; estem votant una altra cosa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Espasa, em demana la paraula per al·lusions? Té un minut.

El Sr. Espasa i Oliver

Sí, senyor president, per al·lusions directes, i que voldria dir al senyor Jaume Camps i a tots els diputats de la cambra que no reiteressin en aquesta línia. El senyor Jaume Camps m'ha interpellat tres i quatre vegades apellant a la meua professió. Senyor Camps, jo aquí faig i vull fer només de diputat. He procurat no parlar, en absolut, de la professió, que és el que a vostè l'interessa, perquè vostè vol anar a la vessant tecnicopràctica del problema. Jo he parlat de drets, de valors, d'axiologia. És aquesta, la qüestió. No s'hi val a refugiar-se –ho he detestat sempre–, refugiar-me en els meus coneixements professionals per excel·lir més en l'argumentació política. No ho he fet mai, no ho he fet avui i, per tant, li demano que retiri aquesta al·lusió, perquè no ho he fet, no ho vull fer i, si puc, no ho faré mai. Faig política i no m'aprofito de la professió per fer política, senyor Camps.

(*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Ridao, per al·lusions, un minut.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Per reiterades al·lusions i també per evidents contradiccions. I a més a més, ho vull fer des del respecte que, per cert, no han tingut alguns dels diputats que m'han precedit, i em refereixo molt concretament a la senyora Nadal i al senyor Jaume Camps, des de la seva vehemència.

Escoltin-me, a partir d'ara, haurem de creure que qualsevol informació que figura en un mitjà de comunicació –per cert, anònima–, que vostès eleven a categoria, quan no es tracta més que d'una informació anecdòtica, sempre és veritat, més enllà de la paraula dels diputats i diputades, més enllà del que diu el *Diari de Sessions*. I no només això, sinó que encara li podria posar un exemple, senyor Jaume Camps. Quan vostè va a una emissora de ràdio i manifesta la seva opinió favorable que la seva coalició participi en un govern del Partit Popular, hem de creure tots, en aquesta cambra i fora d'aquesta cambra, que la seva és la posició oficial de Convergència i Unió? És això el que ens vol fer creure?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Escoltin-me... Senyor president, l'hi demano perquè hi ha hagut reiterades al·lusions, hi ha hagut contradiccions flagrants...

El president

Senyor diputat, permeti'm un segon, només, perquè quan dono un minut ho faig per no obrir un debat sobre el tema. Permeti'm... No va dirigit a vostè, va a tota la cambra...

El Sr. Ridao i Martín

Jo li agraeixo...

El president

Perdoni... Perquè vagin directament al gra, perquè és que, si no, reobren un nou debat, i això no és bo, parlamentàriament. Per tant, miri d'acabar al més ràpidament possible.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, acabo ràpidament, però és que, a més a més, haig d'atendre també peticions que se m'han formulat de retirar aquesta iniciativa i de tramitar-la per la via d'una ponència conjunta.

Miri, no hi ha cap problema conjuntural, no hi ha cap tacticisme, no hi ha cap informació que a vostès els porti a votar que no, perquè fa dos anys no hi havia cap problema conjuntural i vostès van votar que no. I el Partit Popular va ser el màxim instigador, en aquell moment, del «no», i ho van dir clarament i van votar «no», i en això van arrossegar també altres diputats de Convergència i Unió. Escolti'm, dos anys més tard hi ha l'oportunitat de tornar a reiterar aquest debat i a votar favorablement. I vostès no tenen cap excusa, en aquest moment, per no fer-ho.

Treball conjunt que se'm demana, senyor president. Treball conjunt. Escoltin-me: el novembre de l'any 96 aquest diputat, en nom del Grup Parlamentari, va proposar la implantació del testament vital a Catalunya, i es va aprovar per unanimitat d'aquesta cambra, i el Govern va fer un informe a través del Departament de Sanitat i la Comissió de Bioètica favorable a la seva implantació. I durant dos anys, de manera modèlica –com algú ha dit– s'hi ha vingut treballant, però de manera tan modèlica que ja vam redactar un text, que ja el tenim fet, i que el juliol de l'any 99 podia haver anat a aquest Parlament, a la seva aprovació, i que, per cert, no va ser possible perquè el Grup de la majoria no ho va voler així. I ara, aquest mateix text, amb unes aportacions fetes pel Consell de Col·legis de Metges de Catalunya, és el mateix text que estem en disposició d'entrar al registre d'aquesta cambra.

El president

Senyor Ridao, ara sí que li prego, per favor...

El Sr. Ridao i Martín

I per tant, el que pretenen vostès –senyor president, i acabo– és dilatar i és emmascarar, en definitiva, el seu desacord. Volen treball conjunt, preguin en consideració aquesta Proposició de llei...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

...presentin les seves esmenes i discutim-ho tranquil·lament.

El president

Prego ja que acabi immediatament.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. M'ha demanat la paraula, per un minut –i li prego, també, que sigui exacte cronològicament–, el senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, si en alguna cosa em sembla que tots estem d'acord és que estem parlant d'un tema d'enorme importància, i crec que ens hauríem d'estalviar tots de qualificar-lo més enllà, segons posicions partidistes o de cada grup, legítimes, i, en aquest sentit, jo reitero la formulació que he fet des de la tribuna. I si fos, fins i tot, acceptable, encara que fos amb una interrupció del Ple, el fet que signés avui el compromís en conjunt, que en un termini de període de sessions hi hagués aquí una proposició de llei que englobés totes les dimensions que han sortit en el debat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, per últim, senyor Camps, té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Sí, senyor president, gràcies. Molt breument. Primer, no..., he tingut especial cura o he volgut tenir especial cura –si no ho he aconseguit, vostè m'excusarà– a ser molt respectuós, precisament, en la intervenció, i, per tant, li demano excuses, senyor..., no sé en què l'he pogut molestar, però, en tot cas, li demano excuses.

Al senyor Ridao, exactament el mateix. He pretès, i he fet proclama absolutament sincera, que no es tractava per part de vostè de cap tipus de manipulació. Jo també li he dit que el debat venia viciat. I m'ho reconeixerà vostè en el moment en què, en fer la seva intervenció... Jo demano un punt de calma; no estem discutint –estic d'acord amb el senyor Ribó–, no estem discutint un tema de majories o minories, de veritat. Ens agradi o no ens agradi, potser després pel comentari, per l'anècdota, sí, però no, no, estem discutint coses que afecten molt la carnadura, la fibra sensible, m'entén? I jo li demano que reflexioni en el sentit que quan vostè en la seva intervenció inicial diu: «I no es pensin que això és tacticisme o frivolitat, i no es pensin...», quan encara ningú n'havia parlat, és allò..., no dic que sigui l'*excusatio non petita, accusatio manifesta*, és que vostè es temia,

es temia que aquest debat era viciat, perquè ningú n'ha via parlat abans.

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

I per tant, jo li demano, senyor Ridao –i per aquí acaba amb això, senyor president–, que, si vol, si vostè vol realment, anem a la ponència conjunta amb un text que ja tenim elaborat i que el podem aprovar en aquest període de sessions, i, a remolc d'aquesta ponència conjunta, amb el text que ja tenim consensuat tots els grups de la cambra, sotmetem llavors, si vostè vol, a votació...

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Llavors, aquesta votació podrà ser lliure i democràtica. Gràcies.

El president

Moltes gràcies. El senyor Ridao només tindrà la paraula –perdoni un segon– si és per respondre a la iniciativa que se li ha presentat.

El Sr. Ridao i Martín

Exactament és per pronunciar-me només amb relació a això. El nostre Grup, atenent la petició que se'ns ha formulat, sotmetríem a votació la presa de consideració d'aquesta Proposta de resolució i, simultàniament, emplacem el conjunt de grups –a més, ja disposem del text– per tal de signar aquesta ponència conjunta, posteriorment (*remor de veus*) que... Escoltin-me, no és una ponència conjunta amb relació a la iniciativa que avui presentem, és amb relació a una proposició de llei.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president...

El president

Acabí.

El Sr. Ridao i Martín

És que veig que hi han remors de veus i em fa l'efecte que no estem en la mateixa sintonia. (*Creix la remor de veus.*) El senyor Jaume Camps, en nom del seu Grup Parlamentari, ha enviat un text al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i a altres grups de la cambra, que estem disposats a subscriure, però aquest text no té absolutament res a veure amb el que avui anem a votar. Per tant, votem una cosa i, a més a més, firmem l'altra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Abans d'iniciar la votació, aquesta presidència fa avinent que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds han sol·licitat, d'acord amb l'article 79.1 del Reglament de la cambra, votació secreta d'aquest punt de l'ordre del dia. Ho farem electrònicament, sense que quedi constància del vot que ha emès cada un dels senyors diputats. Prego a l'oficiala major si ha donat ja instruccions en aquest sentit. Moltes gràcies.

Per tant, comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha quedat dictaminada amb 66 vots a favor, 66 en contra i 1 abstenció.

Donada l'experiència que tenim en aquests casos, pertoca en aquest moment tornar a repetir la votació sense que ningú entri en aquests moments a la cambra.

Per tant, comença la votació de nou.

Aquesta proposta de resolució ha sigut rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció; queda, per tant, rebutjada.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre la Política del Govern en Matèria de Joc a Catalunya (tram. 252-00005/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el següent: debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre la Política del Govern en Matèria de Joc a Catalunya.

Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran. (*Pausa.*) Doncs, havent canviat l'ordre, li pertoca, en aquests moments, al senyor Rafael Ribó.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Pot intervenir, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. En aquest tema, sí que hi ha marro; en aquest tema, hi ha marro partidista; aquest no és un tema només axiològic, com considerava el senyor Espasa; el tema del joc, fa temps que l'arrosseguem, a Catalunya, com una de les qüestions amb les quals es practica més la foscor.

Voldria començar la defensa d'aquesta proposta de crear una comissió, que presentem conjuntament tres grups de la cambra, recordant una anècdota personal que va donar origen –perdó, per la petulància– que, en aquesta cambra, es comencés a parlar del tema del joc. Durant la primera legislatura d'aquesta cambra, un grup de crupiers del Casino de Lloret de Mar es van aproximar al nostre Grup Parlamentari a plantejar un

problema que, inicialment, era d'un acomiadament col·lectiu. I estirant el fil d'un problema laboral, va sortir el marro. Als casinos no hi havia un problema laboral, hi havia, hi ha, un problema de legalitat, de feta la llei feta la trampa i d'especulació purament i simplement, no en el joc, que sempre és especulació, sinó en la concessió pública –ho subratllo– d'administrar el que és una pràctica com el joc; una pràctica que afecta centenars de milers de persones avui a Catalunya. Nosaltres volem investigar..., i ho volem tornar a intentar malgrat que l'anterior vegada Convergència i Unió i el Partit Popular s'hi van oposar; voldríem investigar quina és la política actual del Govern.

Si m'ho permeten, hi ha un sol fet que donaria més que arguments per votar a favor d'aquesta voluntat d'investigar. Hi ha un acte judicial que diu, literalment, que està demostrat que Convergència Democràtica rep 1.000 milions de Casinos de Catalunya, que això és il·legal, però, com que no hi ha cap lligam amb una contrapartida, no és delictiu; és il·legal perquè les aportacions màximes que es poden fer als partits polítics –vostès ho saben– són de 10 milions de pessetes. Evidentment, ningú té la prova fefaent de cap lligam entre aquesta aportació –ho torno a dir: qualificada per un jutge, que va arxivar el cas, amb un acte oficial– i una praxi política, però tres mesos, o quatre, o cinc –perdonin que em falli la memòria–, després d'aquest acte judicial, el Govern de Catalunya torna a concedir l'administració del joc a la mateixa societat implicada en aquell acte judicial; quina casualitat. I sobre això, senyores i senyors, no es vol investigar; no es vol investigar sobre els reglaments que el regulen, sobre l'actual situació de temes tan importants com la legalitat de les societats que mantenen els casinos a Catalunya, sobre les escurabutxaques, i creiem que, parlamentàriament, sobre totes aquestes qüestions, hi hauríem de donar transparència. Per això la nostra nova petició que obrim aquesta Comissió d'Investigació.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres plantejem aquesta iniciativa aollint-nos, òbviament, a l'article 48 del Reglament del Parlament de Catalunya, però traient-hi, volent-hi treure tot el dramatisme que, moltes vegades, té la mateixa paraula Comissió d'Investigació, però sí –sí– desitjant dur a terme allò que contempla aquest apartat, l'apartat segon de l'esmentat article, que diu –i vostès ho saben molt bé– que les comissions d'investigació han d'elaborar un pla de treball, poden nomenar ponències entre els seus membres i poden requerir a través del president del Parlament de Catalunya que qualsevol persona pugui prestar-hi declaració. I ho plantejem així perquè creiem que, si això es fes d'aquesta manera, les conclusions que s'haurien de reflectir, en aquesta Comissió d'Investigació, serien portades al Consell Executiu de

la Generalitat i, per tant, moltes de les qüestions que s'han plantejat en aquest Parlament de Catalunya al llarg d'aquests anys podrien ser sabudes, comentades, discutides en el Ple del Parlament, i també en tindria constància el Govern de Catalunya, que –com deia fa un moment– sovint, a nivell de la discussió d'aquest Parlament, no ha fet cas de les discussions que es feien sobre el tema del joc.

I vostès ens preguntaran: per què, ara, un desig de parlar del joc? Per què, novament, el tema del joc en el Parlament de Catalunya? Doncs, per diverses raons, senyores i senyors diputats. Primera: perquè el sector té una entitat quantitativa extraordinària, realment molt important, més que suficient –més que suficient– per endegar tot tipus d'estudis, tot tipus d'actuacions i, sobretot –sobretot–, tot tipus de controls. Estem parlant, en aquests moments, en el Parlament de Catalunya, d'una quantitat que va més enllà dels 600.000 milions de pessetes a nivell de Catalunya, per any; estem parlant d'un potencial tributari enorme, i estem parlant, en segon terme, que tot això comporta unes raons polítiques per les quals s'ha d'aclarir què es fa amb aquests diners, com van aquests tributs i si realment això que plantejava fa un moment el senyor Ribó succeeix o no succeeix, si continua succeint o no continua succeint. Estem parlant, també, d'una necessitat política de transparència, d'eficàcia i de neutralitat de l'Administració pública de Catalunya respecte a tot el que són les problemàtiques i els temes que planteja el joc.

I això no és un tema que només hagi passat al Parlament de Catalunya. Si vostès fan una miqueta de repàs de les qüestions que s'han anat parlant a l'Estat, que han anat plantejant diferents parlaments i diferents comunitats autònomes, recordaran que hi han hagut casos importants, greus, a discutir: a Galícia, per exemple, el cas Barreiro, o el cas de les màquines escurabutxaques que es deia que finançaven el Partit Nacionalista Basc. Per tant, estem davant d'un àmbit, estem davant d'un camp, estem davant d'una temàtica, per dir-ho d'alguna manera, que ha tingut la seva discussió, que ha tingut la seva importància arreu de l'Estat i que, a Catalunya, l'ha tingut, però –no com en aquests altres llocs– no l'hem abordat d'una forma sòlida i d'una forma clara.

Vostès ens preguntaran també: home, quins són els elements que, en aquests moments, podrien justificar una comissió d'investigació com la que vostès demanen? Doncs, mirin, els direm una cosa, senyores i senyors diputats: sobretot la necessitat de transparència en aquest àmbit; transparència per múltiples raons, i jo en faré menció, d'algunes d'elles. El senyor Ribó ho ha comentat: el multi, multireobert cas Casinos, en ocasió de la querella per prevaricació i negligència en la custòdia de documents contra un jutge; multireobert perquè, fa escassament un mes o un mes i mig, tornava a estar en els diaris, en els mitjans de comunicació. Vostès saben que respecte a aquest cas el mateix acte d'arxiu indica amb claredat –com ha dit el senyor Ribó– que aquí hi ha hagut finançament des de Casinos a diferents instàncies, a diferents empreses, encara que l'arxiu resultant, procedent, no va ser procedent per no trobar-se, el supòsit, tipificat en aquells moments en el

Codi penal, quan es va cometre la infracció, però sí..., però no se n'ha dit res, i aquest Parlament mai ha dit res, d'una forma clara, de les obligacions que té una administració pública per evitar que aquests supòsits, que el jutge reconeix, es puguin dur a terme o no es puguin dur a terme, ni de les responsabilitats polítiques que se'n desprenen no sempre coincidents amb les responsabilitats de tipus penal.

Per una segona qüestió, també, podem plantejar una comissió d'investigació o la necessitat de mirar-nos aquestes coses, aquests temes. Per què? Perquè hi ha una situació, per exemple, en tot el que fa al parc de màquines recreatives a nivell de Catalunya, que són 37.000 màquines, amb les quals hi ha un tràfec de llicències, en aquests moments, que va de 6 milions de pessetes cada llicència, quan en els seus inicis costaven 12.000 pessetes. Aquí hi ha un tràfec, hi ha un mercat negre, hi ha un aflorament de diners, i, realment, no se sap en quin sentit van aquests diners, no se sap com es controla, no hi ha una transparència i, si més no, hi han clares sospites que s'està contradient l'article 4 de la Llei de joc de Catalunya, en el qual s'alerta contra la monopolització dels temes del joc.

Per una tercera qüestió, perquè hi ha una situació tributària del sector que no està clara; perquè hi ha una qüestió on la Generalitat no recapta el que ha de recaptar; hi ha una qüestió on creiem, nosaltres, que hi han crèdits de l'Institut Català de Finances, privilegiats, a determinades empreses i que això fóra bo investigar-ho, fóra bo saber si és veritat; perquè no hi ha clarificació de qui es beneficia dels ajornaments tributaris que han tingut importants empreses i que han estat concedits a importants empreses, i això fóra bo investigar-ho i fóra bo saber-ho. I, en definitiva, també, perquè no hi ha claredat, perquè no hi ha clarificació, perquè no sabem què és el que passa amb tot un conjunt de normatives, amb tot un conjunt de reglaments, que haurien d'haver estat desenvolupats en les polítiques del joc i que no s'han fet. Parlo dels reglaments de casinos; parlem dels reglaments de bingos; parlem de tot allò que contempla la Llei del joc i que està en aquests moments aturat.

Senyores i senyors diputats, nosaltres pensem que el poder executiu, per negligència o per altres raons, i a causa de la magnitud econòmica –com deia al principi– del joc d'atzar, no pot estar eternament sota sospita al respecte. No podem pensar, ningú pot pensar que té quelcom a amagar. Perquè pensem que això no és bo per al Govern, perquè pensem que això no és bo per a la política, perquè pensem que això no és bo ni tan sols per als industrials que exerceixen aquestes activitats, que, segurament, majoritàriament, són persones honestes.

Nosaltres pensem que la política del joc ha de ser objecte d'un control i d'un seguiment parlamentari de major proximitat del que s'ha fet fins ara, i, en aquest sentit –i a la tarda tindrem ocasió de parlar-ne, en la interpellació–, els anunciarem, en el seu moment, doncs, tot un seguit de propostes i de mesures tendents a poder evitar aquestes qüestions que estàvem plantejant.

Nosaltres, amb aquesta intervenció, demanem a tots els grups de la cambra un vot afirmatiu a la creació d'aquesta Comissió d'Investigació, en el sentit que tots som conscients que, al nivell de les diferents administracions, de l'Administració de Catalunya, en aquest terreny, no s'ha estat transparent, suficientment transparent ni suficientment neutral, i que, per tant, hi han indicis suficients i elements suficients per poder plantejar que ens ho mirem amb més deteniment, que esmercem tots els esforços necessaris per fer una política de control més acurada i més ben feta.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ferran. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no cal que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya hagi reobert el cas Casinos per veure, com ha dit algú abans, que la Generalitat és una administració que no és neutral en matèria de joc, que és una administració greument compromesa amb determinats interessos econòmics i empresarials molt poderosos, que és, en aquests moments, l'única Administració de l'Estat, com algú deia abans, sota sospita. Després d'una època –ho vull recordar– en què, precisament, van proliferar molts afers, molts escàndols, molts episodis en matèria de joc que ja han passat a la història –es recorden del cas Barreiro a Galícia?, es recorden del cas Astigi - Juan Guerra, a Andalusia?, es recorden, fins i tot, de l'afar de les màquines escurabutxaques del País Basc...?

Dic «sota sospita» i encara sóc generós amb aquesta expressió, perquè, de fet, ja tenim les evidències. Algú ha citat reiteradament aquella interlocutòria del Tribunal... perdó: d'un jutjat d'instrucció de Barcelona, que, el juny de l'any 97, declarava provat que, almenys, 2.700 milions de pessetes d'Inverama, el *holding* al qual pertany Casinos, va anar a parar a un dels partits polítics que conformen la coalició de Govern a Catalunya a canvi de fictícies insercions publicitàries en mitjans afins a aquesta formació política.

I aquest és un extrem, a més a més, corroborat posteriorment de manera sobrevinguda, precisament, pel mateix administrador d'un mitjà de comunicació escrit, *El Correo Catalán*, que és un dels perceptors d'aquests ajuts, d'aquest finançament irregular.

Jo ja sé que aquesta afirmació irrita –i molt– i, de fet, ho he pogut comprovar en altres moments quan l'he fet en aquesta cambra, en aquest hemicicle, en comissió, però, si l'afirmació que un dels partits de Govern a Catalunya ha vingut fent del joc un fosc entrecreuament d'interessos econòmics no agrada, jo em permeto demanar-los que, per un moment –només per un moment–, siguin malpensats. I per què? Perquè, és clar, resulta sorprenent, si més no, en aquest interès inusitat del Govern de la Generalitat per afavorir sempre els mateixos. N'hi ha prou –n'hi ha prou– de recordar que

l'article 4 de la Llei del joc de Catalunya diu que «la Generalitat ha de procurar combatre les activitats i pràctiques monopolístiques», i n'hi ha prou de veure que hi ha tres casinos a Catalunya i que tots tres són del mateix grup empresarial, que un sol grup català controla més del cinquanta per cent de les màquines escurabutxaques i que el mateix grup que té el monopoli dels casinos de Catalunya té el negoci de la gestió de les loteries de la Generalitat a través de Luditec, que és una empresa participada en el 93% –el 93%; per tant, més que majoritari en el capital–, precisament, per Inverrama.

Algú pot dir que aprofitem qualsevol cosa per erosionar, que ara retriem el tema del joc i que demà serà una altra cosa. I dic això perquè el conseller Pomés –al qual agraeixo, per cert, que sigui present en aquest debat i pel qual, també, tinc una estima i una consideració molt alta, i ho dic públicament– sap perfectament que aquest diputat i la resta de grups que hem plantejat aquesta Proposta de resolució, amb un afany constructiu, l'any 96 –i el senyor Codina se'n recordarà, també, i no em desmentirà–, vam oferir una oferta de consens, una oferta per consensuar el joc i fins i tot vam arribar a crear una mena d'intergrup informal per tractar aquest tipus de qüestions, per començar a higienitzar i a airejar el tema –que bona falta li feia com bona falta li fa ara–, per intentar, fins i tot, evitar l'erratisme i la desorientació que segueix la política del joc a Catalunya i, fins i tot, per evitar el fracàs de la mala gestió.

Quina va ser la resposta, al cap de pocs mesos, a aquest oferiment, a aquest estendre la mà d'alguns grups de l'oposició? Doncs, la cacicada. Ho repeteixo: la cacicada de tornar a adjudicar directament la gestió del joc a Luditec, faltant a la paraula donada en aquesta cambra –i fins i tot ho poden comprovar en les heme-roteques–, tant pel senyor Trias com per algun altre conseller del Govern, que es tornaria a convocar un concurs i que, per tant, hi hauria publicitat i concurrència en la licitació i en l'adjudicació del joc. Curiosament, després que, el 21 d'octubre de l'any 96, el mateix Govern, el Departament, aleshores, de Governació hagués anunciat el contracte del joc a Catalunya..., i, de raons, no li'n faltaven, perquè, de fet, era un contracte absolutament ruïnós, amb una fórmula d'explotació insòlita, és a dir, la inversió en equips informàtics de l'EAJA, l'havia de pagar l'EAJA, és a dir que aquesta empresa comprava tots els equips informàtics i, al final, ho havien de pagar amb el calé del contribuent, i, a més a més, sense cap mena de risc per Luditec, i no només això sinó que, de tan ruïnós que era, el mateix president de la Generalitat, Jordi Pujol, que, per cert, en aquests moments no hi és, va arribar a exclamar públicament que, precisament, «les loteries no eren un negoci brillant», i ho va dir amb aquesta expressió literal: «no eren un negoci brillant», i, de fet, no ho eren perquè jo m'he procurat documentar en alguna ocasió i vaig veure que, fins l'any 96, l'any en què vostès van denunciar el contracte, les loteries de la Generalitat havien recaptat, en nou anys –nou anys de vida–, poc més de 100.000 milions de pessetes, mentre que, a l'Estat –només l'any 96 i a través de la recaptació d'un sol joc, la loteria primitiva– va recaptar 209.000 milions de

pessetes. Evidentment, tenia raó el president Pujol: no era pas un negoci brillant!

I tot això, a més a més –aquesta adjudicació directa del joc–, com ho van fer? Ho van fer amb una *burda* maniobra jurídica per evitar, com deia, la publicitat i la lliure concurrència, i ho van justificar a bastament. I, a més a més, va servir per rebentar literalment aquell consens de què parlava, i, a més a més, deixant, com deia, en mala situació aquells consellers del Govern que havien compromès la seva paraula. I això no acaba aquí.

Aquest episodi tan lamentable no acaba aquí, perquè, després, va venir l'episodi lamentable del trasllat del casino a Barcelona, i la seqüència, a més a més, és bastant similar. Sense una normativa específica de casinos a Catalunya que desplegués i desenvolupés en aquest apartat la Llei del joc de l'any 84, vostès es van saltar a la torera el marc legal estatal supletori, es van saltar la prohibició que impedia instal·lar casinos en el terme municipal de ciutats amb més de tres-cents mil habitants, o en l'àrea metropolitana de Barcelona, Madrid, València i Bilbao, i què es van inventar en aquell moment –i haig de reconèixer l'enginy–? Vostès es van inventar i ens van dir que allò era un acte reglat, que no es tractava d'una autorització d'una nova instal·lació, sinó que era un trasllat. És a dir, com si es tractés del mateix casino que vostès haguessin portat amb rodes des del Garraf fins al port olímpic.

I miri: el van portar amb rodes, però, de les cinquanta màquines que hi havia a Sant Pere de Ribes, aquí n'han aparegut set-centes! Vull dir que hauran hagut de comprar una rulot molt grossa i molt llarga per posar-hi totes aquestes màquines. Escolti'm, una vegada més: vostès van evitar el concurs; vostès, sota el pretext d'un acte reglat, que més que «reglat» semblava «arreglat» –amb «a» al davant–, vostès estaven donant una nova autorització discrecional per disposar d'un nou negoci, més lucratiu, sense competència, sense concurs i sense res de res. I, a més a més, ho van justificar tranquil·lament amb tota mena d'informes i dictàmens jurídics. I qui és el beneficiari, per cert, d'aquest enginy? Qui és el beneficiari de tot plegat? Oh, meravella de les meravelles!: un vell conegut nostre, el senyor Artur Suqué, d'Inverrama, un consumat especialista en pràctiques monopolístiques, col·losries, a ostentar de manera abusiva una posició de domini en el mercat sense precedents.

I podríem parlar dels bingos –i algú ja ho ha insinuat i, segurament, hi tornarà aquesta tarda– i encara podríem parlar de moltes més coses, i arribaríem a idèntica conclusió: senyores i senyors diputats, el Govern –li ho vaig dir un dia al senyor Pomés, i em sap greu, perquè jo crec que és el menys culpable de tot plegat– està literalment assegut sobre un barril de pólvora, i la metxa és molt curta, i recordin-se del que li ha passat –em sap greu que ara no hi sigui el senyor Pujol–, del que li ha passat al senyor Kohl a Alemanya, i l'escandalera serà majúscula.

Per tant, jo els oferto novament, en nom del meu Grup, el mateix consens i el mateix diàleg que a l'any 96, a veure si és possible que el puguem refer, però, evident-

ment, considerem que és totalment oportú i que és just que aquest Parlament pugui investigar i, per tant, que es pugui constituir aquesta Comissió d'Investigació, i és per això que hem afegit la nostra signatura a la del Grup d'Iniciativa - Verds i al Grup Socialista per tirar-la endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de manera periòdica i gairebé automàtica, determinats grups de l'oposició en aquest Parlament han utilitzat el joc, els darrers anys, com a element recurrent de desgast –no només del Govern de la Generalitat sinó també del Govern de l'Estat. Tots els grups parlamentaris –també el Grup Popular– hem formulat, amb menys o amb més encert mediàtic, diferents iniciatives cada vegada que ens assabentàvem que alguna cosa no acabava d'anar bé o que podia estar produint-se alguna situació o alguna qüestió que podia fregar la il·legalitat en assumptes relacionats amb la política del joc a casa nostra.

Moltes d'aquestes qüestions que han generat infinitat –per no dir multitud– de preguntes i respostes, interpellacions i mocions, i sessions informatives i compareixences del Govern en aquest Parlament s'han tornat a posar, avui, sobre la taula en el debat per part dels grups amb vocació d'oposició.

Malgrat el que s'ha dit avui, els diputats i les diputades del Grup Popular, igual que la immensa majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya –i també dels mitjans de comunicació–, no encertem a esbrinar quines són les raons objectives que han portat els grups d'Iniciativa per Catalunya - Verds, d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi a presentar aquesta Proposta de resolució per crear una comissió d'investigació sobre la política del Govern en matèria de joc a Catalunya.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, no acabem d'entendre per què una iniciativa presentada el dia 29 de novembre de l'any 1999, amb tot el ressò informatiu que va generar aleshores, es guarda a la butxaca, fins que el moment polític ho aconsella, en virtut de l'estratègia conjunta dels grups proposants i no pas de l'interès general del país, portar-la a debat en aquesta cambra.

Senyores i senyors diputats, si calia investigar, per què esperar tants mesos i tants plens per portar –o sense portar– la qüestió a la consideració d'aquest Parlament? Vostès avui han tractat de fer una escudella barrejada amb totes les qüestions relacionades amb el joc a Catalunya, però fins ara no hem sentit cap argument seriós, actual, raonable, que ens generi la necessitat de crear aquesta comissió d'investigació.

Mirin: també reconec que no sóc qui per avaluar l'estratègia dels seus grups parlamentaris, però em preocupa, des del punt de vista de la credibilitat social d'aquest Parlament, la utilització mediàtica que s'està fent darrerament de les peticions de creació de comissions d'investigació.

Tots els grups tenim el mandat de portar a terme l'acció de control del Govern i, per realitzar aquesta tasca, el Reglament del Parlament ens dota i ens posa al nostre abast molts mecanismes, des de la pregunta oral o escrita fins a la interpellació al Govern, com veurem aquesta tarda –una sobre el joc–, i també les sol·licituds de compareixença, i fins i tot el Reglament de la cambra ens possibilita l'opció d'utilitzar l'article 13, que faculta els diputats i diputades a obtenir informació dels organismes públics dependents de la Generalitat i també, senyor Ferran, de l'Institut Català de Finances, i nosaltres ho hem fet algun cop.

Vostès estan tractant de traslladar al carrer la imatge que aquest és un parlament que no fa els deures, que aquest és un parlament que no treballa i que aquest és un parlament que només exerceix la seva funció de control al Govern quan tres grups parlamentaris demanen o sol·liciten la creació d'una comissió d'investigació.

Senyores i senyors diputats, senyor president, l'11 de febrer de l'any 1998, fa tot just dos anys, el Grup Socialista va demanar en aquest Parlament la creació d'una comissió d'estudi sobre la política del Govern en matèria del joc a Catalunya, i els arguments de fa dos anys van ser gairebé els mateixos que avui s'han exposat per justificar la creació d'aquesta comissió d'investigació, amb els mateixos o gairebé els mateixos arguments de transparència, de control, de control del mateix Govern.

El senyor Bustos deia aleshores –i ho cito textualment–: «Que quedi clar –que quedi molt clar– que no estem demanant que es creï una comissió d'investigació.» Què ha canviat en aquests dos anys, senyores i senyors diputats? Quins són els fets que motiven la necessitat real de crear aquesta Comissió d'Investigació? Tots els grups tenim al nostre abast la documentació, i els puc assegurar que són capsos, capsos i capsos de documentació, que ha lliurat en aquest Parlament el conseller d'Interior –abans, de Governació– en els darrers mesos amb relació als reglaments i els trasllats dels bingos, la contingentació de les màquines escurabutxaques i l'adjudicació de contractes de les loteries *Toc* i *Supertoc* i, també, sobre l'anomenat i anomenat «cas Casinos», i també sobre una qüestió que ha estat estrella en l'anterior legislatura, que és el trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes. I els puc ben assegurar que tota aquesta documentació és prou extensa i completa per tranquil·litzar tots els grups parlamentaris.

Deixi'm, però, molt breument, que faci una petita referència a una qüestió, sobre la qual s'ha passat de puntetes i que crec que explica de debò, realment, quins són els motius reals de presentar aquesta iniciativa. Un titular d'un diari del novembre del 99 deia: «Maragall torna a treure a escena el finançament irregular de Convergència, després que el Tribunal Superior de Justícia

condemna el jutge Santiago Raposo per prevaricació.» Quatre dies després es presenta aquesta sol·licitud de creació de comissió d'investigació i ja s'ha muntat l'escàndol. Doncs, bé, el resultat és que el Grup Socialista confon dos jutges i es llança, segons «declaracions» –entre cometes– dels mateixos dirigents socialistes, a fer una política d'oposició contundent al Govern, que marqui l'inici de la legislatura.

Aquesta –i no cap altra– és la justificació real de la sol·licitud de creació d'aquesta Comissió d'Investigació. S'ha parlat, també –s'han fet comentaris–, sobre el trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona i sobre els motius que van generar aquest trasllat o sobre la legalitat o il·legalitat del trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona, i jo crec que, sincerament –i, el senyor Maragall, estic convençut que coincidirà amb mi–, és molt millor no parlar d'aquest trasllat del Casino i de les raons que van motivar la seva ubicació a la ciutat de Barcelona.

Senyores i senyors diputats, el Grup Popular està absolutament convençut que la gestió que porta a terme el Govern de la Generalitat en matèria de joc és millorable i que s'ha de millorar, però en cap cas aquesta gestió s'escapa –ni per un segon– del control d'aquest Parlament i, per aquest motiu, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup de Convergència i Unió, per posicionar-se, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, senyores i senyors diputats, també, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, posicionar-me sobre una petició que ens han formulat tres grups de la cambra, concretament, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana. No és nou que en aquesta cambra i d'una forma sovintejada en l'anterior legislatura –cap a finals de la legislatura–, doncs, aparegui la voluntat –per altra banda, absolutament lícita i explicable– dels grups de l'oposició de treure a col·lació i a debat, doncs, temes que, des del seu punt de vista, deuen ser molt interessants. Hi insisteixo: des del seu punt de vista. Perquè em permetran que, des de la meua percepció, pensi que en aquests moments no podríem qualificar de cap manera que aquest sigui un tema que estigui al carrer, i ja no parlarem d'una intransigència o parlarem d'una verdadera preocupació a la nostra societat pel món del joc ara com ara. La tenen vostès –és molt lícita–; parlem-ne.

Nosaltres –tampoc els estranyarà– ens oposarem a aquesta iniciativa i ens hi oposarem, bàsicament, per dues raons: una –i el senyor Ribó recordarà que, a les acaballes de l'anterior legislatura..., que ell no comparteix els arguments que li oferia, també, quan demanava una comissió d'investigació–: forma part del que ha estat la tradició del Grup de Convergència i Unió tant

quan hem estat al Govern com quan hem estat a l'oposició –allà on hàgim estat.

Jo, aquests dies, he buscat una mica de documentació d'aquest argument, que jo tenia molt assumit, però, abans de tornar-lo a manifestar una altra vegada a la tribuna, volia comprovar si això, aquesta manifestació, era del tot certa o no; si era veritat que el Grup de Convergència i Unió, en diferents àmbits, havíem mantingut tradicionalment sempre el no a la creació de comissions d'investigació. I m'he permès buscar tres legislatures, tres legislatures del Congrés de Diputats –un parell del Senat– i excuso dir les pròpies del Parlament de Catalunya.

I, llevat d'excepcions molt puntuals –se'm podrà dir la del lli; doncs, la del lli, i alguna més, que sempre han estat pactades, parlades, abans que es formulés aquesta proposta–, sempre, el nostre Grup, equivocadament o no, però sempre, sempre, ens hi hem oposat. I per què ens hi hem oposat? S'ha dit també. Algú em dirà –em sembla que ha sigut el senyor Ridao–, algú em dirà que això és una forma d'erosionar el Govern, bé, doncs, no, perquè no l'hem erosionat. És a dir, ni això. És un recurs absolutament –ho torno a dir–, doncs, respectable, per part dels grups de l'oposició, per, de tant en tant, anar traient temes i, en aquest cas, aquest. Però erosionar? No.

El que passa és que en qualsevol comissió d'investigació –en totes–, al final, s'ha d'arribar a unes conclusions, i, a aquestes conclusions, sempre i a tot arreu del món, –sempre, i a tot arreu del món–, s'hi arriba per unes majories determinades, o sigui perquè hi ha majories absolutes, o sigui perquè hi ha pactes que fan possible que al final el treball de la comissió es concreti dient que no ha passat res. Sempre convido totes les diputades i diputats d'aquesta cambra que repassin a les hemeroteques els diaris de sessions i sempre les conclusions a què s'arriben són aquelles que convenen al grup determinat, al que sigui que estigui en posició de Govern. I el que és més greu: sempre hi ha vencedors i vençuts. N'hi ha uns que, al final del procés de la comissió, són els que han guanyat perquè han dit que aquí no ha passat res, o, al revés, són els que han dit que aquí han passat moltes coses. I, mentrestant, s'ha fet bullir l'olla; mentrestant, doncs, ha anat fent xup-xup... Bé –ho repeteixo–, és molt lícit, però no condueix normalment a res més enllà, a res més enllà del que els mateixos tribunals, en un moment determinat, poden convenir.

Un argument que s'ha utilitzat també: una cosa és la responsabilitat política i l'altra és la responsabilitat jurídica. Algú de vostès em podria dir que, quan hi ha responsabilitats jurídiques, no n'hi ha de polítiques? Quan hi ha una responsabilitat jurídica petita per la responsabilitat política. Per tant, aquestes raons, com els he dit –i me'n guardo una per al final–, són les raons que, per una qüestió de principi, el Grup de Convergència i Unió, sempre i a tot arreu, ens hem oposat majoritàriament a les propostes que se'ns fan, de comissions d'investigació.

Però ara i avui ens toca parlar del joc. Doncs, fem-ho. Avui, concretament, ja no és d'una forma genèrica, sinó

que avui ens plantegen crear una comissió del joc, una comissió d'investigació per qüestions del joc. I, si em permet, senyor president, m'agradaria comentar en aquests moments quina és la situació del joc a Catalunya, quina és la que hi havia i quina és la que hi ha en aquest moment.

En aquest moment ningú pot dir que no hi ha política. També algú de vostès ho ha dit: «que es defineixi la política del Govern de la Generalitat pel que fa a matèria del joc»; atenguin un moment, si els plau! Per una banda, estàvem en un parc de màquines escurabutxaques, al voltant de les setanta mil, i avui, contingentes, trenta-sis mil. Teníem els bingos ordenats..., no ordenats, absolutament desordenats; avui, amb reglament ja aprovat, setanta-cinc bingos com a màxim –contingentat també el joc en el camp dels bingos.

S'ha volgut embrutar una altra vegada, fent apel·lació del trasllat del Casino de Barcelona. Volen que en tornem a parlar del trasllat del Casino de Barcelona? Recordem una altra vegada el temps que va transcórrer entre els informes que havia de fer l'Ajuntament de Barcelona, que no podia fer-lo positiu, perquè la Llei de costes els ho prohibia i, en aquest transcurs i en el transcurs d'aquest any, l'Ajuntament de Barcelona, una coalició determinada de partits, va estar negociant amb el Govern central perquè es modifiqués la Llei de costes, perquè permetés el trasllat del Casino de Barcelona? Volen que tornem a parlar del Casino de Barcelona? És que els tribunals no s'han pronunciat dient que el trasllat del Casino de Barcelona és absolutament correcte? O volen que parlem, en el cas dels bingos, de les últimes quasi bestieses que s'anaven a fer: en un cas, un trasllat i, en un altre, una nova concessió a dues ciutats importantíssimes del país?

Siguem molt curosos en el tema del joc. Vostès han tingut –i tenen– totes les possibilitats que vulguin per controlar el Govern. Aquesta tarda, en tindrem un exemple: interpellació al conseller d'Interior en matèria del joc. Saben –per si algú no ho sap– quant volum d'informació se'ls va donar en un moment determinat –especialment al Grup Socialista, a en Xavier Guitart, en aquell moment, a base d'una sèrie de preguntes i d'accions parlamentàries–, els vam trametre? Sis caixes, sis caixes plenes d'informació! I què se'n va derivar, d'allò? Quan vostès la van tenir, què van fer? Res. Per què? Perquè no hi havia res. Res, perquè no hi havia res –perquè no hi ha res. Hi ha el que hi ha i, en qualsevol cas –ho repeteixo–, per la via del control que tenen vostès com a grups parlamentaris, facin-ho valer i, al final, si hi ha algun tipus de problema, si el veiessin, si són capaços, després de totes les preguntes que, encara a hores d'ara, han estat presentant al Govern, doncs, parlem-ne i vegem si hi ha realment alguna necessitat d'anar més enllà.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I acabo; acabo empalmant amb el principi. Quan justificava la raó de debò perquè no volem comissions d'investigació i els deia: «home, perquè sempre, al final, hi ha vencedors i vençuts; sempre uns tenen raó, els altres no tenen raó, i, per tant, continua bullint l'olla igual», rarament al final hi ha hagut unanimitat en les conclu-

sions. Una vegada –a la primera legislatura–: Comissió d'Investigació per l'Assalt del Banc Central. Conclusions: qüestions polítiques, la democràcia en perill..., al final, una colla de xoriços.

No estem per les comissions d'investigació per tot el que els he explicat.

Senyores i senyors diputats, senyor president, gràcies, per la seva atenció.

(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Ribó?

El Sr. Ribó i Massó

Sí. Li demano la paraula per contradiccions.

El president

Pot precisar la contradicció a la qual es refereix?

El Sr. Ribó i Massó

Sí, sobre el tema judicial i el trasllat del Casino de Barcelona.

El president

Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Codina, si vostè demana que siguem curosos, sigui curós vostè, perquè coneix igual que jo que el tema del trasllat del Casino de Barcelona torna a estar en seu judicial i amb possibilitats de revisió al respecte.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació d'aquesta Proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquesta Proposta de resolució ha sigut rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya
(tram. 252-00009/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya. Atès que aquesta proposta és presentada per tots els grups parlamentaris, per fixar la seva posició, tenen la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada senyora Bet Font, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president, de l'escó estant. Si bé no és una comissió nova, perquè té tota una trajectòria: s'han fet força sessions, hi ha hagut compareixences, fins i tot, segons tinc entès, hi ha hagut visites prou profitoses, continua essent important perquè el món rural continua tenint reptes importants. D'una banda, hi ha els que són més relacionats amb l'activitat econòmica de l'agricultura i la ramaderia, que, si bé, doncs, els preus del gasoil, que si bé els problemes amb els fruits secs, que si purins, que si malalties, quotes i subvencions..., que tots aquests són temes que ja tractem a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'altra banda, tenim uns altres reptes socials, també molt importants. La població rural no acaba de consolidar-se, i això és perquè els serveis, els serveis bàsics de què disposa la població del món rural, com són els educatius, els sanitaris, els assistencials, els de transport públic, no són suficients.

Ara, però, han aparegut també –de fet, en els últims temps ja se n'està parlant– d'altres elements a analitzar i a estudiar, com són el paper de la població del món rural en la conservació del territori i en el medi ambient, com són les noves activitats econòmiques relacionades amb turisme rural, turisme sostenible, amb l'elaboració de productes artesans, i per tot això és important que continuem debatent o analitzant què passa en aquest món, en el món rural. I això ho hem de fer tenint en compte la diversitat de col·lectius, de territoris i de persones que es troben dins d'aquest món. D'una banda, tenim els joves, tenim les dones; tenim parelles de joves que es plantegen que si es queden o si marxen perquè tenen dificultats a l'hora de portar els fills a escola; tenim avis i àvies que viuen aïllats en masos rònecs; tenim pagesos de secà i pagesos de muntanya, però també tenim els que tenen les instal·lacions ben informatitzades enfront d'altres que encara no els ha ni arribat la llum.

És probablement per tot això i per molt més que és important aquesta Comissió d'Estudi sobre la problemàtica, sobre la complexa problemàtica del món rural i que creiem important que es porti a terme.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. El nostre Grup també ha signat la proposta de tornar a crear aquesta Comissió per alguns dels motius que ha expressat la il·lustre diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, però especialment per acabar una feina iniciada, important, en l'altra legislatura; important en un sector que volem que quedi fixat en el territori, però que no es mou només en el camp econòmic i de l'acció forestal, ramadera o agrícola, sinó en aquell conjunt de temes que podríem anomenar la qualitat de vida que qualsevol ciutadà a qualsevol lloc que visqui del país es me-

reix i que el Parlament, com a representant del poble de Catalunya, ha de fer una proposta amb un document final en el treball d'aquesta Comissió.

Accions interdepartamentals, com poden ser l'habitatge en el món rural, la sanitat, les escoles, les comunicacions, les telecomunicacions en la nova era de la tecnologia, que també fa falta en el món rural, crec que són temes a plantejar d'una acció conjunta de Govern no específica d'un departament, sinó de la integritat del Govern. I aquesta era una feina iniciada, molt interessant ja en compareixences i amb documentació recollida, que el nostre Grup creu necessari que es pugui acabar en aquesta legislatura, i per això hem signat i donem suport a la creació d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, honorable president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. De fet, no em cal afegir res al que han dit la diputada senyora Elisabet Font i el senyor Francesc Iglesias. He tingut en el passat el privilegi i l'honor de presidir aquesta mateixa Comissió i, certament, durant tots els seus treballs hem tingut dos objectius bàsics que quedaven reflectits en les seves intervencions: estudiar i vetllar perquè els ciutadans de Catalunya puguin gaudir de les mateixes condicions de vida qualsevol que sigui l'indret de la seva residència, en el medi urbà o en el medi rural, i que en qualsevol lloc de Catalunya tinguin les mateixes possibilitats de guanyar-se la vida amb dignitat. Certament, l'agricultura, la ramaderia i la silvicultura continuen essent activitats de referència en el medi rural, però ja no són les úniques, i m'atreviria a dir que ja no són ni tan sols les més importants. La gent viu arreu del país; Catalunya és un país petit que ha tendit a urbanitzar-se i el que hem de fer és assegurar que en qualsevol lloc es puguin guanyar bé la vida i puguin viure igualment de bé, tant si és en una ciutat com si és en el bell mig del medi rural.

Aquesta Comissió en el passat es va plantejar els seus treballs en aquesta doble direcció; no va poder completar la seva tasca, no va poder cobrir la totalitat dels seus objectius i, per tant, va deixar el treball a mig fer. Jo crec que es justifica plenament acabar, continuar i acabar aquest treball i poder un dia, al més aviat possible, comparèixer davant d'aquest plenari per presentar unes conclusions, cosa que no es va poder fer en el passat. I, per tant, i en conseqüència, en aquesta línia, el Grup Socialista va subscriure també la petició de recreació d'aquesta Comissió, que avalem avui, que reiterem avui d'una forma clara.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, gràcies, senyor president. De l'escó estant, no perquè sigui un tema menor, sinó perquè amb l'acord a què hem arribat tots els grups parlamentaris i subscriuint les paraules de la il·lustre diputada i els il·lustres diputats que m'han precedit, el Grup Parlamentari Popular també estaria d'acord amb aquesta Comissió per tal d'analitzar la problemàtica del món rural, esperant i desitjant que puguem trobar unes resolucions i que aquestes resolucions també puguin estar emmarcades en treballs que està fent en aquest moment el Govern o que ha iniciat el Govern, com és el Llibre blanc per l'agricultura, o amb una futura llei, també aprovada en Comissió d'Agricultura, com és la Llei d'orientació de la política agrària. Poden servir aquests treballs de la mateixa Comissió, i és per això que també vam signar-la conjuntament amb els altres grups i li donem suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. De manera breu, de l'escó estant, per expressar el nostre suport a la creació d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural o, si m'ho permeten, la pròrroga d'aquesta Comissió d'Estudi, que, com vostès saben, ja es va constituir el febrer del 95 i ho va tornar a fer el març del 96.

Pensem que cal constituir altre cop aquesta Comissió d'Estudi perquè el treball realitzat fins ara, tot i prolífic, ha estat un treball encara clarament incomplet. Calen noves compareixences, calen visites al territori; són molts els aspectes que encara estan per abordar, més enllà, com s'ha dit abans, del món de la pagesia, que segurament segueix sent, tot i que de manera inferior, el nervi, la columna vertebral del món rural en general, però caldrà abordar més enllà de la pagesia –dic– la planificació educativa, caldrà parlar del Mapa escolar, d'aquesta planificació educativa que, com hem dit moltes vegades, comporta i ha comportat conseqüències nocives clarament deficitàries per al món rural. Però caldrà parlar també de l'acció cultural, de la planificació sanitària, de la planificació viària, de les comunicacions, d'Internet, de tot un seguit de polítiques que en aquests àmbits s'han dut a terme pel Govern i per les diferents administracions, i que, en bona manera, l'aplicació d'aquestes polítiques amb criteris i amb paràmetres metropolitans, de gran població, o no pensats expressament, si més no, per a poblacions inferiors als 5.000 habitants, ha comportat –dic– un desarrelament i un des poblament cada vegada més important en moltes zones rurals de les valls, però també del Prepirineu i de manera important de les comarques de muntanya.

És bo, en definitiva, senyores diputades i senyors diputats, que constituïm altre cop aquesta Comissió d'Estudi per tal de reprendre els treballs ja iniciats i per tal

d'arribar a concloure'ls i presentar davant les diputades i els diputats en el Ple de la cambra les conclusions a les quals s'hagi pogut arribar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, a votació la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Proposta ha sigut aprovada per 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00009/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat. En compliment de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, del Consell Consultiu de la Generalitat, correspon procedir a l'elecció d'un nou membre per substituir el seu president traspassat. Prego al secretari de la Mesa que llegeixi el nom del candidat proposat.

La secretària primera

Josep Huguet i Biosca. (*Remor de veus.*)

El president

No, llegeixi, si us plau, tota la resolució.

La secretària primera

«Josep Huguet i Biosca, portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra de Catalunya, comunica que la persona proposada pel Grup d'Esquerra Republicana per ser designada, d'acord amb l'article 143 del Reglament de la cambra, com a membre del Consell Consultiu de la Generalitat, és el senyor Jaume Renyer i Alimbau, del qual adjuntem un breu currículum.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària. D'acord amb l'apartat a del punt 1 de l'article 3 de la Llei, es necessita la majoria de les tres cinquenes parts, és a dir 81 vots en aquesta elecció. La votació pot ser per assentiment, d'acord amb la norma supletòria de l'article 81 primer del Reglament, o electrònica i secreta. En aquest cas, donat que a aquesta presidència li ha vingut la petició que sigui electrònica i secreta, així ho proposo i així es farà, i prego a l'oficiala major que doni les instruccions oportunes als serveis electrònics d'aquest hemicicle.

Fet això, passem ara a votació del candidat presentat.

Comença la votació.

El candidat ha sigut aprovat i acceptat per 117 vots a favor, 2 en contra i 4 abstencions. Per tant, en no haver-

hi cap objecció, queda designat com a membre del Consell Consultiu de la Generalitat el senyor Renyer.

El punt setè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre serveis socials en els locals, ajuntaments i consells comarcals. Ha estat presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans... (*Remor de veus.*) Tenen tota la raó: els clips amb què s'ajunten els papers de vegades fan una mala passada. I dispensin.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats firals a Catalunya (tram. 300-00169/06)

El punt sisè és la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les activitats firals a Catalunya. La presenta el Grup Popular, i per exposar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el Grup Parlamentari Popular ha presentat aquesta interpellació al Govern relativa a l'impuls de les activitats firals per dues qüestions que semblen òbvies, però que crec que, malauradament, en aquests temps, en ocasions ho hem oblidat. D'una banda, la importància de les fires per a les ciutats, i d'altra, per l'evident competència entre les mateixes fires i les mateixes ciutats, que fins fa poc temps aquesta no era una realitat.

I aquesta no era una realitat perquè les ciutats s'han adonat de l'enorme riquesa que aporten els lideratges dels salons als diferents sectors de l'economia, i també dels congressos. I, en aquest sentit, nosaltres, el Grup Popular, entenem que cal fer una veritable defensa del protagonisme i el paper que té la Fira de Barcelona com a fira entre les fires, i més encara en data d'avui i durant el llarg dels últims temps, en els quals la Fira, si abans havia tingut o no havia tingut una competència ni preocupant ni directa, ara la Fira de Barcelona es troba amb una evident competència directa per part d'altres fires nacionals, com la de Madrid o València, i també internacionals, com algunes que havien sigut les tradicionals competidores: Londres, París, Frankfurt, per citar-ne alguns exemples. (*Remor de veus.*)

Ens trobem que la de Barcelona, evidentment, és una fira de prestigi, és una fira amb una experiència acumulada, amb el major nombre de salons internacionals i allò que marca la gran diferència, que és tenir el millor recinte firal urbà. Vull recordar ara breument alguns rècords de la Fira de Barcelona, i que a més exemplifiquen la seva importància per a la ciutat de Barcelona i per a l'activitat econòmica de Catalunya...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat; esperi's un segon. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies. Per això té rècords, entre altres, la Fira de Barcelona, com el major nombre de salons reconeguts

per les grans associacions internacionals firals; és líder en salons de categoria nacional i internacional; té en aquests moments el rècord a Espanya, en allò internacional, quant a expositors i visitants; té el lideratge de l'organització de congressos internacionals, i a més ha sigut capaç de crear també salons a l'exterior i de tenir la seva pròpia xarxa de delegats a l'exterior.

Si parlem de xifres, molt breument, ens trobem que la Fira de Barcelona aportaria anualment a la ciutat de Barcelona, amb un impacte econòmic avaluat, al voltant dels 100.000 milions de pessetes; que suportaria 16.000 llocs de treballs a jornada completa, i, evidentment, davant d'alguna polèmica, alguna controvèrsia que es va dir posteriorment que havia sigut distorsionada, evidentment, Barcelona, la Fira de Barcelona omple hotels, restaurants, impulsa el comerç, fidelitza els ciutadans que vénen en ocasió de la Fira i que després aprofiten, evidentment, aquest coneixement de la ciutat i de la Fira per venir amb les seves famílies i, per tant, recolzen l'imprescindible turisme a la ciutat de Barcelona.

I aquesta és la virtualitat de la Fira, i no pas alguns plantejaments que es varen fer sobre les fires virtuals al segle XXI, que crec sincerament que distorsionaven la seva realitat.

I faig aquesta breu introducció perquè creiem, sincerament, senyor conseller, que la Fira de Barcelona està en franca competència amb altres fires i amb altres ciutats espanyoles i internacionals, i malauradament comencem a estar en situació de desavantatge. S'està produint una veritable batalla de les fires al conjunt de tot Espanya i al conjunt de tot Europa, i això significa que hi hagi una reacció per part de totes les administracions que tenen competències i que tenen possibilitats per a això. I per això nosaltres demanem que hi hagi una implicació del Govern de la Generalitat en l'impuls de l'activitat de la Fira de Barcelona, i demanem concretament que el Govern de la Generalitat de Catalunya, la Generalitat de Catalunya formi part de la Fira de Barcelona, que faci un veritable esforç perquè li correspon per competències i li correspon per responsabilitat institucional, i que col·labori obertament com a institució catalana que és la Generalitat de Catalunya amb la resta d'institucions que ja formen part de la Fira, és a dir, l'Ajuntament de Barcelona i la Cambra de Comerç. I per això nosaltres entenem que és imprescindible la constitució d'un consorci entre l'Ajuntament de Barcelona, la Cambra de Comerç i la Generalitat de Catalunya, i que, per tant, la Generalitat s'impliqui obertament en aquest projecte de present i de futur que és la Fira de Barcelona.

Creiem, també, que calen altres compromisos, que és un compromís financer i un compromís inversor, una aportació de capital que, a judici del Grup Parlamentari Popular, ha de ser del voltant dels 3.000 milions de pessetes, i, evidentment, nosaltres no aixecarem banderes ni batalles ni controvèrsies institucionals ni polítiques en aquesta cambra al voltant d'aquesta xifra, però almenys és aquesta la nostra opinió i, evidentment, creiem sincerament –creiem sincerament– que cal un esforç inversor en matèria d'infraestructures de transport públic per part del Govern de la Generalitat que afavo-

reixi l'arribada del metro o de qualsevol altre mecanisme o mitjà potent de transport públic a la Fira de Catalunya, a Montjuïc 2, al polígon Pedrosa i a l'Aeroport de Barcelona.

Creiem també sincerament, senyor conseller, que el Govern de la Generalitat ha de canviar la seva actitud envers la Fira de Barcelona i, en general, envers la ciutat de Barcelona. Malauradament, els últims anys molt sovint la Generalitat de Catalunya ha viscut d'esquena a la ciutat de Barcelona, i nosaltres entenem que calen noves actituds que superin actituds ancorades a l'any 88. Nosaltres som conscients d'aquest repte que té la Fira quant al futur disseny de la Barcelona del segle XXI i continua essent el motor essencial de la seva activitat econòmica. I entenem que la Generalitat –insisteixo– no pot viure d'esquena a aquesta realitat. I dintre d'aquesta realitat ha de reconèixer el protagonisme que tenen les ciutats, perquè és una –evidentment– virtualitat dintre del protagonisme de les fires i perquè així ha de formar part de la nostra realitat. I en aquest sentit nosaltres, senyor conseller, li anunciem el posicionament favorable del Grup Parlamentari Popular perquè dintre d'aquest consorci conformat per Generalitat, Cambra de Comerç i Ajuntament de Barcelona, dintre d'aquelles societats que s'hauran de conformar al marge d'aquest consorci, que a més de participació d'aquestes institucions hauran de tenir protagonisme d'entitats d'àmbit metropolità, i també de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, nosaltres entenem que la presidència d'aquests òrgans gestors ha de correspondre a la ciutat de Barcelona, ha de correspondre a l'Ajuntament de Barcelona.

Això significa, també, que hem d'afegir aquest plantejament a altres actituds i a altres actuacions. Primer, impulsant un gran centre de convencions a la ciutat de Barcelona, que això ha de ser un afegit més a l'esforç privat que ja s'ha produït a la ciutat de Barcelona amb el Palau de la Diagonal i que hem de reconèixer i que hem d'agrair, però que és evident que és insuficient per a la promoció necessària de la ciutat de Barcelona el segle XXI, i això significa un gran centre de convencions, això significa tancar definitivament..., obrir novament la possibilitat d'ampliar, també, el recinte actual de Montjuïc 1. Insisteixo: tenim el millor recinte firal urbà del món, aquesta és la ciutat de Barcelona, i hem d'aprofitar-nos d'aquesta grandesa que té la ciutat de Barcelona i, per tant, hem d'estudiar, o almenys tancar aquest debat que s'està produint al llarg dels últims deu anys sobre la possibilitat que nosaltres entenem que és factible d'ampliar el recinte firal a Montjuïc 1, evidentment, sense perjudici de continuar les inversions que ja s'estan fent i que s'han de fer encara amb una major intensitat al recinte firal de Montjuïc 2.

I, en darrer lloc, nosaltres creiem, senyor conseller, que la Fira, a més d'estar dirigida als professionals –això significa que ha de tenir menys protagonisme de les diverses institucions quant a la politització que s'ha produït–, creiem sincerament que cal aprovar un pla estratègic que pugui definir per fi quines han de ser les seves orientacions de futur i que, malauradament, els actuals gestors de la Fira de Barcelona no han sigut capaços d'afrontar ni d'aprovar. En definitiva, senyor

conseller, crec sincerament que Barcelona necessita, la Fira de Barcelona necessita el suport de tots, necessita que totes les institucions facin l'esforç de tot allò que significa la Fira per a la ciutat de Barcelona i tot el que significa Barcelona per al conjunt de Catalunya i per a la seva promoció econòmica.

Crec sincerament que Barcelona necessita donar des de la Fira de Barcelona els millors serveis a expositors i a preus de mercat, que ens pugui permetre competir com a mínim en les condicions que la ciutat necessita, i això significa, també, una enorme credibilitat, una enorme dedicació per part dels seus gestors amb nous salons monogràfics, amb nous sectors d'exposició. I encara hi som a temps. Jo no he volgut fer cap tipus d'intervenció catastrofista; no és el meu tarannà, i molt menys crec que la ciutat de Barcelona es mereixeria un to d'aquestes característiques, i menys encara quan, per fi, sembla ser que s'està obrint la possibilitat d'un acord entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, que tant de bo sigui una realitat en ben poc temps. Però sí que crec sincerament, senyor conseller, que malgrat que no hi ha res irreversible, que malgrat que encara hi som a temps, hem perdut molts anys, hem perdut molt de temps. No és hora ja de demanar responsabilitats institucionals a tots aquells que no han fet al llarg dels últims anys el que els corresponia fer, ateses les seves responsabilitats, i, per tant, és evident que nosaltres no mirarem enrere per demanar responsabilitats polítiques institucionals, però sí que creiem que és el moment, és el moment que la Generalitat de Catalunya agafi el seu protagonisme, el seu paper i la seva responsabilitat i que participi i s'impliqui definitivament en la Fira de Barcelona per aconseguir l'objectiu que ha de ser de tots.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre té la paraula l'honorable conseller, senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats, jo li agraeixo molt, senyor Fernández, el to de la seva interpellació, perquè seria fàcil en aquest tema perjudicar la institució que volem potenciar, precisament perquè no hi ha res pitjor que dir i exagerar les disfuncions que hi poden haver –que n'hi ha, evidentment, jo m'hi referiré un moment–, perquè, és clar, si s'exageren, simplement el que es fa és donar avantatge als competidors. Vostè té raó, a més a més, quan diu que Barcelona s'ha de plantejar la seva actuació firal no només pensant en els competidors que han emergit en els darrers anys dins de l'Estat espanyol, sinó pensant en l'àmbit europeu, que és el nostre àmbit natural d'actuació. I en aquest sentit, home!, en aquest sentit, li puc dir que Barcelona pot aspirar a bastant més.

Per exemple, des del punt de vista de fires celebrades, en el rànking de les dinou primeres fires europees, Barcelona se situa en vuitè lloc, que estigui al darrer de Birmingham o Londres, dius «bé», París...; però és

que també està al darrere de Munic, d'Utrecht, de Milà..., que tampoc estaria malament, dius: «Estem a darrere de Milà», home!, però hauríem de mirar de passar-lo; però que està darrere d'Utrecht i darrere de Nuremberg, de manera que està en vuitè lloc. És clar que n'hi queden fins a dinou a darrere, però no hem de mirar pas els que estan al darrere, hem de mirar els que estan al davant, en tot cas. O bé des del punt de vista d'expositors, aquí la nostra situació és pitjor: des del punt de vista d'expositors, que la primera fira és Frankfurt, la segona Birmingham, la tercera París, la quarta Londres... Fixi's, per exemple, que Birmingham apareix davant de Londres, la qual cosa vol dir que dins d'un país poden competir perfectament diverses ciutats. Abans n'he esmentat unes quantes d'Alemanya, per exemple, no? Aquí Barcelona se situa en dissetè lloc, és a dir, només té al darrere Lió i València. Si ens referim al nombre de metres quadrats de superfície bruta, Barcelona se situa en tercer lloc, però, curiosament, en superfície facturada ens situem en tretzè lloc. És a dir, tenim la tercera oferta en superfície, però, en canvi, en metres quadrats facturats anualment, ens situem en tretzè lloc. No els lleigeixo la llista dels que van al davant, perquè són molts.

Aquesta és la concurrència que ens hem de plantejar, aquesta és la competència que ens hem de plantejar, i per això en el posicionament del comunicat oficial que vaig fer en nom del Govern de la Generalitat jo deia, com a primera condició, per això que els explicaré ara que hem de fer, com a primera condició posava que el plantejament fos ambiciós. És a dir, no crec que mereixés la pena que ens involucrésim en la gestió d'una cosa que no té mires ambicioses i que no aspira, almenys, a situar-se més bé en el rànquing dels nostres competidors europeus, entre els quals, naturalment, hi ha Madrid i València, també, però no només Madrid i València.

De fet, jo tampoc faré massa referència a la història, senyor Fernández, perquè ens portaria molt de temps, esgotaríem els minuts i val més que parlem del futur, però, de tota manera, deixi-me-li donar una dada que jo crec que és bo que coneguin vostè i tothom. Durant els anys vuitanta el Govern de la Generalitat va invertir a la Fira de Barcelona una xifra que ara no la puc recordar amb precisió, però que es deu situar en pessetes actuals –perquè, és clar, dels anys vuitanta, del començament dels vuitanta fa vint anys, saben?–, en pessetes actuals es deu situar cap als 5.000 milions de pessetes –en pessetes actuals dependria del factor d'actualització que féssim servir–, i, concretament, totes les instal·lacions que donen al carrer Lleida van ser pagades, precisament, pel Govern de la Generalitat. És a dir, estar d'esquena a la Fira, no hi hem estat mai. No vam tenir mai una posició com la que ara demanem, que és una posició d'igualtat amb les altres dues institucions en els òrgans de govern de la cúpula de la Fira, i això va portar en un moment determinat que es prengué la decisió, perquè s'havien pres, s'havien imposat determinades decisions, una darrere l'altra, home!, que la veritat no ens agradaven gens, crèiem que eren equivocades, i es va prendre la decisió d'apartar-nos-en d'una posició no de govern, sinó d'una posició simplement de presència. I aquesta decisió d'apartar-nos-en va anar

acompanyada d'una consigna –que jo crec que s'ha complert, que jo crec, de debò, que s'ha complert– que va ser la de no posar en cap moment pals a la roda, i que si es podia ajudar promocionant salons, concrets i específics, que es fes.

Per tant, la Fira, durant aquests anys darrers, aquests deu, nou, anys darrers, ha fet l'evolució que ha fet degut a les decisions que han pres aquells que efectivament l'han gestionat. Vostè, implícitament, em deia: «si vostès hi haguessin sigut potser s'hauria fet millor». Miri, o no. O no, perquè la situació de tensions, de tensions que hi havia constantment perquè els òrgans jo crec que estaven mal estructurats, els òrgans de govern, potser haurien impedit fer fins i tot les coses que s'han fet, que algunes se n'han fet.

De tota manera, la situació actual de la Fira –a part de les dades aquelles que els he donat– està molt ben estudiada en un estudi, en una anàlisi que la mateixa Fira va demanar a Arthur Andersen –una empresa ben prestigiosa, per altra banda, no?–, que a les conclusions..., no els les llegiré totes, perquè seria també molt llarg, però la primera i més important conclusió a la qual arriba és la següent; diu: «Las conclusiones extraídas del análisis interno y externo derivan en la imperiosa necesidad por parte de la Fira Internacional de Barcelona de abordar un significativo proceso de cambio.» Es veu que sí.

Deixin-me precisar una cosa –no llegiré més–; deixin-me precisar una cosa. Jo no estic dient que la Fira sigui un naufrag que necessita ajuda, això seria fals. No estic dient que la Fira estigui en una situació dolenta, això seria fals. El que s'ha posat de manifest és que han aparegut competidors potents, és a dir que aquest vaixell que no s'enfonsa, aquest vaixell que navega, resulta que no és el més ràpid de la regata, és a dir que no va en el grup de cap de la regata. I nosaltres pensem que sí que és important que hi aspiri a anar. I llavors se'ns demana que pugem a bord d'aquest vaixell, i la posició que jo dic –i que ara li intentaré explicar, i si se m'acaba el temps li continuaré explicant amb més detall a la rèplica, quan contesti la seva rèplica–, la nostra posició és la següent: senyors que estan en el pont de comandament d'aquest vaixell, que ens diuen «pugeu», pujarem, però deixin-nos demanar només que abans de pujar ens tornem a mirar la carta de navegar i tornem a estudiar el rumb. És una pretensió excessiva, aquesta? És a dir, nosaltres no hem posat pals a la roda, no hem posat frens al timó; se'ns diu: «és necessari que us hi incorporeu», d'acord, però deixeu-nos tornar a mirar la carta de navegar i el rumb.

I, al capdavant, això és el que dic quan demano una cosa molt elemental: abans de prendre la decisió, que, en principi, estem predisposats a prendre-la en positiu, home!, volem tenir, almenys, les línies bàsiques, les línies mestres d'una estratègia. Diu: «no, és que la que tenim ja és bona»; d'acord, ens la deixeu tornar a mirar?, perquè, de fet, se'ns convida a pujar-hi. I llavors, essencialment, les línies bàsiques del que nosaltres proposem són les següents: primer punt, que el plantejament sigui ambiciós; és a dir, no es tracta de competir amb la fira de –dit amb tot el «carinyo» del món– Mollerussa, es tracta de competir amb Frankfurt –he

triat un poble que puc mirar-me amb cara «carinyosa» la persona que havia estat el seu alcalde durant un temps. No, jo no he dit Tortosa, senyor Curto.

Bé, senyor diputat, fem una cosa, veig que se m'encén el llum, no sé si és vermell o taronja, però, en qualsevol cas, ara començaria una explicació que, per altra banda, no serà diferent de la que he donat en els diaris –en tot cas puc fer alguna precisió addicional–, però si vostè em permet seuré i aprofitaré els minuts restants per explicar amb precisió aquest tornar-nos a mirar la carta i reconsiderar el rumb, que és el que estic demanant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, en dret a rèplica...

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies. Senyor conseller, vostè deia que la Fira de Barcelona ha d'aspirar a més, i evidentment aquesta és una declaració que tots compartim, però perquè la Fira de Barcelona aspiri a més, hem de ser tots conscients que totes les administracions i que totes les institucions catalanes han de treballar juntes. I aquest fet no ha estat una realitat, malauradament, al llarg dels últims deu anys, i aquest fet ha estat així perquè –hi insisteixo, senyor conseller–, malgrat el que vostè ha dit, la Generalitat molt sovint –i molt en concret en el cas de la Fira de Barcelona– ha actuat d'esquena a la ciutat de Barcelona i molt en particular a la Fira. No formen part dels òrgans gestors; vostès poden dir: «és que nosaltres vàrem prendre la decisió de marxar, perquè, miri, vam tenir una enrabiada en funció d'una decisió, que haurà estat més o menys encertada, de l'Ajuntament de Barcelona en el seu moment, l'any 88, en relació amb l'empresa de la Fira». I aquí potser, fins i tot, podríem compartir algun plantejament, però, en qualsevol cas, no justificava determinada actitud, perquè hi ha determinats horitzons que crec que estan molt més per sobre –molt més per sobre– dels plantejaments que es varen fer en el seu moment.

I, a més, és que ens trobem, per exemple, que la mateixa Generalitat de Catalunya li cobra un cànon de 80 milions de pessetes a la Fira, li cobra cànon. Quan la Fira, l'Ajuntament i la Cambra de Comerç impulsen una ampliació –i no vull mirar enrere, hi insisteixo–, l'Incasol, no és que li faci una oferta allò de dir preu d'amic, preu..., no, no, no, preu de mercat –hi insisteixo–, malgrat que la seva finalitat té un indubtable interès públic i econòmic per a la ciutat de Barcelona i per al conjunt de Catalunya, i podem recordar els preus a què es varen vendre, podem recordar, per exemple, com no tan sols en va marxar la Generalitat. La marxa de la Generalitat d'aquells òrgans gestors va significar, entre altres raons, un important..., ha significat un important estalvi per als pressupostos del Govern de la Generalitat, per exemple. Fins aquell moment de l'any 88 la Generalitat de Catalunya feia una aportació mitjana de subvencions del Saló de 200 milions de pessetes l'any –200 milions de pessetes–; això no s'ha produït els últims anys.

Subvencions per a obres? Cap ni una els últims quatre o cinc anys, zero pessetes. Hi va haver anys en què la Generalitat feia subvencions per a obres –és a dir, i aquí tenim l'exemple de l'ampliació a Montjuïc 2, al Polígon Pedrosa, i també podríem haver referit l'ampliació a Montjuïc 1–, hi va haver anys que hi havia aportacions de 300 milions l'any. I, per tant, mirar enrere ha de servir també perquè la Generalitat comenci a ser valenta a l'hora de dir: «Jo hi vull participar». Vostè parla de «volem conèixer la carta de navegació». Molt bé, si, això, jo crec que ningú ho qüestiona, però potser s'està demanant una actitud decidida de dir: «Escolti'm, jo vull, no tan sols conèixer la carta de navegació, jo vull posar fuel, benzina, en aquest motor», perquè és que, si no –hi insisteixo–, la Fira anirà perdent a poc a poc protagonisme polític. I vostè pot tenir raó si em planteja algunes qüestions que s'han produït en el passat, molt bé, i tots podem recordar algunes precipitacions del mateix Ajuntament de Barcelona quan va expropiar per la via d'urgència la plaça de toros de Las Arenas, i que després –després– hi va haver una sentència judicial que ens fa pagar a tots –perquè, hi insisteixo, jo defenso que la idea que la Fira som tots– al voltant de dos mil milions de pessetes, i que d'aquí a poc temps hi haurà una resolució del Tribunal Suprem que haurà de fixar qui ha de pagar aquests dos mil milions de pessetes i que, evidentment, serà un entrebanc més per al futur de la Fira.

Però, en qualsevol cas, al marge de decisions precipitades, al marge de vots de qualitat que potser haurien d'haver estat uns altres, en qualsevol cas, la realitat és la que és, i la realitat és que la Generalitat de Catalunya ha estat al marge de la Fira de Barcelona al llarg dels últims deu anys, i això està creant un greu perjudici a la ciutat de Barcelona, a Catalunya i a la mateixa Fira de Barcelona. I nosaltres li demanem el mateix plantejament que nosaltres demanarem a l'Ajuntament de Barcelona, generositat i posar, sobretot, l'entesa institucional per sobre de qualsevol altra consideració partidista. I per això insisteixo que, malauradament, vostès estan treballant encara amb els esquemes, amb les actituds de l'any 88. I si no trenquem aquelles actituds de l'any 88, no podrem treballar tots plegats per aconseguir la fira de l'any 2000.

I per finalitzar, vostè parlava de diverses qüestions, d'informes, etcètera, jo li puc dir ben clarament: «escolti'm, agafi vostè els mateixos informes que s'han redactat, no els de la Fira de Barcelona, sinó d'instàncies molt qualificades, i totes coincidiran que la Fira de Barcelona està perdent protagonisme, que està perdent empenta, que s'estan desplaçant tots els centres de decisions de les grans empreses, fins i tot en qüestió de publicitat, a la ciutat de Madrid, allà on nosaltres érem, precisament, capdavaners». I tot això –tot això, hi insisteixo– ens ha de fer repensar i reconsiderar les actituds que hem mantingut en el passat i ser capaços –almenys jo confio que avui en aquesta rèplica pugui fer un pas endavant–..., poder construir aquesta fira de tots en lloc d'aquesta fira de despropòsits que, malauradament, ha estat una realitat al llarg de l'última dècada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor diputat, senyor president, suposo que quan jo dic que..., i faig servir l'analogia que se'ns demana que pugem a bord i volem saber la carta de navegar i el rumb, és perquè no anem a fer de grumets, sinó perquè volem estar en el pont; per tant, carta de navegar i amb decisió sobre el rumb.

Pensi que..., fixi's, ara li explicaré una cosa que potser sap poca gent. Jo no recordo exactament quin dia va ser que vaig prendre possessió del Departament d'Indústria, bé, el Departament d'Indústria, Comerç, no, en aquella època era Indústria i Energia..., va prendre possessió de mi, no me'n recordo exactament però devia ser un 22, 21 o 22 de desembre de l'any 89. I el dia abans, el dia abans, que naturalment ja se sabia perquè estava el Decret escrit i publicat, en Macià Alavedra, que era el meu predecessor, em va trucar i em va dir el següent, diu: «escolta, demà prens possessió tu...», no, el Decret estava publicat amb data de l'endemà, és clar, del dia de prendre possessió, i en Macià Alavedra em va trucar i em va dir, diu: «escolta, demà seràs el conseller d'Indústria, avui ho sóc jo, que et fa res que firmi el conveni per ampliar el recinte de Montjuïc amb l'illa de Las Arenas?». Vostè ha esmentat Las Arenas, sap?, i m'ha fet recordar això.

I jo li vaig dir: «no, no, no hi tinc pas cap inconvenient». Diu: «millor, perquè, és clar, si s'hagués de tornar a recollir la signatura de l'alcalde, que ja hi és, i de visar cada una de les pàgines, escolta, potser es retardaria alguns dies, hi ha partida pressupostària i el conveni està acordat». I jo li vaig dir: «home!, naturalment no tinc cap inconvenient que signis». De manera que la signatura, si vostès miressin la signatura d'aquell conveni, veurien que és el dia abans de la meua presa de possessió com a conseller d'Indústria, i la signatura és la d'en Macià Alavedra, que és el que ho era en aquell moment.

Bé, doncs, allò es va tòrcer, és a dir, es va tòrcer i va formar part de tot aquest rosari de despropòsits, que diu vostè, però, naturalment, no originats per nosaltres, i vostè sempre em podrà dir: «quan dos es barallen és que hi ha culpa de tots dos», sí, però hi ha algú que comença. Però jo no en vull parlar, d'això, escolti, ja està –ja està–, i després tindrà les conseqüències que tingui des del punt de vista de l'expropiació, però ja està.

Volem pujar a bord, però no en aquelles condicions d'absoluta inferioritat en què estàvem, que consistien a pagar molt i molt –tal com vostè ha dit– i, en canvi, a l'hora de les decisions, home!, no gaudir de la lleialtat institucional que aquesta vegada demanem, i a més a més formalitzada. Perquè l'estructura que al capdavant nosaltres proposem és ben senzilla; consisteix, efectivament, a entrar a formar part d'un consorci a tres parts, que aquest consorci decideixi una forma o una altra, societat anònima o no, que tingui un òrgan gestor que estigui format fonamentalment per empresaris, i

que aquest òrgan gestor contracti amb plena llibertat els professionals que han de portar la direcció de l'entitat. És així de senzill, i vostè em diu: «seria convenient que en aquesta possible i hipotètica societat anònima que fos la gestora, sota un consorci a tres bandes, de tres institucions, que en aquesta societat anònima hi participessin altres entitats de tipus financer?». Oh! Escolti, és perfectament estudiable, forma part, precisament, de l'estudi del rumb que jo li estic dient.

Per tant, senyor Fernández, jo veig, tinc l'esperança que aquesta vegada sí que farem una reformulació correcta de la Fira, perquè –hi insisteixo– continuant com estàvem en aquells moments em sembla que hauríem anat pitjor que simplement deixar mà que dues institucions prou importants i prou serioses gestionessin la Fira. Ens demanen que pugem a bord, d'acord, ho farem, però en les condicions que jo dic o similars, perquè no estem pas aferrats en això, però és d'una racionalitat total que diguem el que diem.

Bé, i no vull insistir en algunes de les coses que a vegades s'han malinterpretat aquests dies. Jo, precisament, he fet un esforç per mirar de comparèixer el mínim possible davant dels mitjans, no perquè no tinguin tot el dret a informar la gent, sinó perquè, de vegades, val més parlar en directe que no pas parlar a través dels diaris, sobretot si el que vols és arribar a acords.

Bé, jo tinc l'esperança que ho aconseguirem i, per tant, senyor Fernández, li agraeixo –com he dit abans– la seva interpellació i el to que vostè ha utilitzat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals (tram. 300-00112/06)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre serveis socials dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies. Honorable president, honorable consellera, senyores i senyors diputats, el perquè d'aquesta interpellació, honorable consellera: avui voldríem plantejar-li un vot de confiança als ens locals per reflexionar sobre la relació entre el seu Departament i els ajuntaments i consells comarcals en serveis socials. En aquest moment, els mateixos ajuntaments, els mateixos consells comarcals, en termes generals, veuen quines són les preocupacions més importants en serveis socials, també intueixen solucions, però tenen frustració. Frustració a la vista d'un pressupost d'enguany que continua deixant els ens locals com la Ventafocs.

Però avui no li volem plantejar una anàlisi del pressupost del 2000, honorable consellera. Li volem plantejar un tema de fons, un tema d'un gran acord. Què en pensen des de la proximitat, quins són els temes de major preocupació en aquest moment, des de la visió dels serveis socials dels ens locals? Vostè ho sap. Els preocupen els adolescents amb risc social. I estan convençuts que cal actuar en etapes primerenques, que cal actuar en aquesta etapa de dotze a setze anys, fonamentalment de dotze a divuit anys, que cal actuar d'una altra manera, amb acords interdepartamentals, amb polítiques transversals, però també tenint confiança i donant diners perquè els ens locals puguin actuar de millor manera. Els preocupa la violència, però també els preocupa intuir com podríem fer prevenció d'aquesta violència i com podríem fer prevenció en molts casos de la delinqüència com a mínim menor. Aquest és el primer gran paquet de preocupació dels serveis socials d'avui, des dels serveis socials dels ens locals.

El segon és com les ciutats, els pobles esdevenen allò que han de ser, xarxes de convivència. Per tant, el segon element de preocupació són les polítiques d'estrangeria. No perquè l'estrangeria per si, la immigració, sigui el problema, sinó perquè xocs culturals, adolescents que s'incorporen tardanament a l'escola, habitatges ja degradats o barris amb habitatges degradats que estan ocupats per immigrants pobres. Aquesta és la segona gran preocupació dels ens locals.

El tercer és veure l'escassetat de recursos per a les persones amb dependència –persones amb disminució, persones grans, malalts mentals–; com tenim una xarxa de servei d'atenció a domicili: molt minsa; com tenim una xarxa d'alternatius a la residència, d'habitatges tutelats, de centres de dia, de menjadors, etcètera: molt minsa, i com tenim una escassetat de places residencials per a persones amb alta dependència.

Quart: els preocupa com el cul-de-sac d'això que és el territori municipal esdevé zona de conflicte per a les drogodependències, i moltes baralles de declaracions mediàtiques de culpabilització dels barris, de criminalització dels barris, i poques solucions i, sobretot, pocs acords institucionals.

Cinquè: veuen que s'ha d'intervenir, que s'ha de donar molt major suport a les famílies, sobretot prioritzar les famílies més desestructurades, més pobres, amb més conflicte. I molts van fent programes, en la mesura que poden, de mediació familiar, de suport a les famílies, de suport a les famílies monoparentals, etcètera. Per tant, s'identifiquen bé quines són les problemàtiques, però quins són els instruments que tenen els ens locals per a donar-hi sortida? Escassos, fragmentats; han d'anar pidolant departament per departament, plans integrals de barris, programes transversals per als adolescents amb risc, programes per a la convivència on l'estrangeria pobre, fonamentalment, ha fet un impacte més important. Habitatge, educació, salut, ocupació i grans acords a seguretat ciutadana no són polítiques a l'abast de la major part d'ajuntaments; de cap manera, de grans acords de finançament.

Però ara em voldria centrar en el que és la seva competència des del punt de vista polític, que són els conve-

nis dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals amb el Departament de Benestar Social. I voldria plantejar-li preguntes que, alhora, són possibilitats de canvi. Ens sembla que, després de vint anys de serveis socials municipals, després de ja uns anys de lleis de serveis socials autonòmiques, després d'uns anys de Plan concertado, cal un canvi: un canvi de fons, un canvi que permeti canviar la frustració d'aquell que identifica problemes, intueix solucions, però que no té capacitat resolutiva. Què pensa, consellera, d'anar junts des d'aquest Parlament a negociar canvis substancials en el finançament del Plan concertado per als ajuntaments, en aquelles partides finalistes que vénen des de l'Estat cap als ajuntaments? Què pensa si donem confiança als ajuntaments perquè els donem finançament en base a programes transversals, no només negociant un educador més, un mediador, un treballador a domicili més? Per tant, estaria d'acord a acceptar la nostra col·laboració política, d'aquest Parlament, per anar a Madrid i revisar, a partir del 2001, el finançament dels serveis socials de l'àmbit local?

Respecte a la responsabilitat del Departament, ha desaparegut la partida de servei d'atenció a domicili del pressupost del Departament. Probablement, havia de ser així perquè ja no té servei d'atenció a domicili propi. El Departament està tot traspassat als ens locals. Però què vol dir? Que no hi haurà cofinançament del servei d'atenció a domicili, que molts ajuntaments plantegen la universalització i que en el programa de Convergència i Unió es va prioritzar una i altra vegada? Estan disposats a tendir a la universalització del servei d'atenció a domicili en terminis de quatre a vuit anys, no només per a les persones dependents, sinó per a les famílies que necessiten suport?

Respecte a tot allò que en diem –i que jo crec que hauríem de canviar-ne el nom– «serveis especialitzats», nosaltres vam fer un petit estudi on vàrem demostrar que els ajuntaments paguen la major part d'aquests serveis especialitzats. Per posar-ne un exemple: en les Memòries del Departament ni tan sols figuren les places residencials de titularitat municipal per a gent gran; es tracten no com a públiques; no existeix una partida d'inversió per als serveis socials de titularitat municipal i, en realitat, segons competències, segons diuen les lleis que tenim aprovades a Catalunya de serveis socials, són responsabilitat autonòmica. O és que és diferent allò que pactem en el Pla únic d'obres i serveis amb les inversions necessàries per a serveis socials?

I, per últim, honorable consellera, voldríem saber si, en aquesta nova legislatura, en aquest nou inici de la seva responsabilitat política, li permetran assumir el tot de la negociació amb ens locals en plans transversals. S'ha d'acabar d'anar demanant diners aquí, diners allà, i li voldré posar un exemple –i no per criminalitzar el barri de la Mina–: sota la seva responsabilitat política té el Pla de lluita contra la pobresa i l'exclusió social; s'hauria de donar per descomptat –així nosaltres ho voldríem– que, quan un ajuntament negocia amb un departament que té aquesta responsabilitat, ho negocia tot i no només negocia la partida que ha de sortir directament del Departament de Benestar Social, sinó que entenem que la lluita contra la pobresa i l'exclusió social esde-

venia de polítiques transversals, de polítiques d'habitatge, de polítiques d'espais públics, de polítiques de cultura, de polítiques de lleure, de polítiques d'educació, de polítiques de serveis socials, de polítiques de salut i de polítiques de seguretat ciutadana.

Per tant, és una interpellació que no repeteix el debat pressupostari; nosaltres estem parlant i volem un gran acord, un gran acord, i voldríem escoltar si, des d'aquest inici de legislatura, vostè pensa canviar la relació entre el Departament de Benestar Social i els ens locals.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, en iniciar aquesta nova legislatura, els propòsits per al Govern són millorar el finançament del sistema català dels serveis socials i elevar-ne el sostre competencial. Aquesta previsió, que entronca clarament amb els objectius generals de legislatura, coincideix plenament, tal com he pogut constatar, amb les expectatives dels ajuntaments i dels consells comarcals. Així ho he pogut comprovar, no solament en les múltiples reunions que s'han mantingut amb els ens locals, sinó també amb les entitats municipalistes, la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis.

De les anàlisis efectuades, ja li puc avançar, senyora diputada, que el Govern considera que el finançament que es rep pels serveis socials de Catalunya ni és suficient ni és adequat. Permeti'm, però, que, abans d'estendre'm entorn d'aquests dos anunciats, situï el capteniment del Govern sobre serveis socials des dels ens locals, ajuntaments i consells comarcals d'acord amb els nivells que marca el Decret legislatiu 17/94, distingint, d'una banda, els serveis d'atenció primària i, de l'altra, els serveis d'atenció especialitzada.

Pel que fa als serveis socials d'atenció primària –i vostè ho sap molt bé– són vistos, constitueixen, pel Govern, el punt d'accés immediat al sistema català de serveis socials, ja que és el nivell d'atenció més proper al ciutadà. Aquest Parlament, mitjançant el Decret legislatiu 17/94, va atribuir la responsabilitat competencial dels serveis socials d'atenció primària als ajuntaments dels municipis de població superior als vint mil habitants i als consells comarcals. Vull posar de manifest, però, l'interès existent, per part de la Generalitat, a fomentar al màxim el nivell de drets de les persones i de la qualitat dels serveis que es presten des d'aquesta àrea d'actuació. Per això, d'acord amb allò que és previst a l'article 30 del Decret que abans he esmentat i en el mateix Pla d'actuació, que és el tercer, aprovat pel Govern de la Generalitat en actuació social, el Departament de Benestar estableix convenis de cooperació amb els ajuntaments i els consells comarcals per tal d'estendre, de manera progressiva, la cobertura territorial de la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública, que, en el cas de l'atenció social primària, van des

dels equips bàsics d'atenció social primària als serveis de menjador i d'altres en què no m'estendré.

Pel que fa al segon apartat que ja he anunciat, que és el conegut pels nivells 2 i 3, que agrupa els serveis socials d'atenció especialitzada, li haig de dir que el Decret –i, vostè, també estic ben segur que ho sap– legislatiu –que abans també he comentat– estableix dos nivells de sectorialització d'aquests serveis i n'atorga la competència a la Generalitat, als consells comarcals i als ajuntaments de municipis de més de 50.000 habitants en funció del tipus de servei de què es tracti. De la distribució competencial establerta normativament se'n deriva la necessitat de dur a terme un ampli procés de traspassos interadministratius. Mentre no s'inicia el procés global de traspassos previst a la Llei, el Departament de Benestar col·labora amb els ens locals mitjançant l'establiment de convenis de cooperació interadministrativa i l'atorgament de subvencions per al finançament dels serveis socials d'atenció especialitzada que estan prestant actualment i que van des de l'atenció a persones amb disminució, a l'atenció a la gent gran i a l'atenció a toxicòmans.

Però, a part de tots aquests serveis que he esmentat, crec, també, oportú citar diferents programes que complementen l'acció social i que porta a terme el Departament de Benestar. M'agradaria fer una referència als plans de desenvolupament comunitari als barris que s'estan fent per a la prevenció i lluita contra els processos d'exclusió social, als quals vostè ja s'ha referit. Processos d'exclusió social que, moltes vegades, troben la seva raó en qüestions de localització i habitatge. A part, quan vulgui parlarem del paper que té el Departament de Benestar en la coordinació i lideratge de tot el pla de transformació de la Mina, però, per a això, espero tenir una nova ocasió.

Pel que fa a aquests plans de desenvolupament comunitari, sí que em plau comunicar-li que s'està actuant a cinquanta barris amb uns programes –molts d'ells cofinançats, també, amb ajuntaments– que mobilitzen en aquests moments més de 360 entitats entorn de 301 projectes, i, entre ells, voldria destacar-hi el projecte Omnia, l'«Aprendre a aprendre», el reforç escolar, la promoció de la dona, els programes d'inserció laboral, etcètera. Tots ells amb caràcter, evidentment, preventiu de tots aquells fets que vostè abans ha assenyalat.

En aquesta mateixa línia també voldria citar el programa d'atenció a la comunitat gitana i, de fet, citar –també breument– que el seguiment dels principals programes pel que fa a la comunitat gitana s'han fet en qüestions de real·lotjament, en qüestions de donar suport al desenvolupament de les entitats gitanes i l'impuls de projecte de formació de mediadors. També cal citar –i penso que és oportú, encara que aviat en tornarem a parlar i d'una manera més àmplia– el tema de la immigració. Sí que avui també ho vull citar aquí, perquè els projectes d'immigració, d'una manera especial, també col·laboren i tenen per objectiu potenciar el rol dels consells comarcals de lideratge de la tasca de coordinació dels ajuntaments i les entitats que actuen en l'àmbit de la immigració. Si fins ara han funcionat cinc plans –en funcionament– comarcals, és previst per al 2000 ampliar-ho a més de deu.

Un cop, però, repassades aquestes qüestions que he cregut necessàries per poder respondre adequadament a la qüestió que vostè em plantejava, que era el capteniment del Govern, permeti'm que retorni a les qüestions formulades al començament de la meua intervenció i que entronquen directament amb els propòsits actuals de capteniment del Consell Executiu sobre els serveis socials dels ens locals.

Vostè ha fet referència a la qüestió dels convenis i a la qüestió del finançament, i, en aquest punt, em plau poder-li comunicar que, ja el mes de febrer, com una de les primeres actuacions fetes al meu Departament, es va constituir una comissió integrada pels membres del Departament de Benestar Social, del Departament d'Economia i Finances i del Departament de Governació i Relacions Institucionals per tractar i analitzar conjuntament l'estat del finançament i els traspassos en matèria de serveis socials. Aquest debat, aquest treball que s'ha iniciat gira entorn de dos temes centrals i, de cada tema, se'n desprenen diverses qüestions.

El tema primer, que afecta indirectament els serveis socials dels ens locals però que cal tenir sempre present, és l'anàlisi del sistema d'assignació de recursos de l'Estat a la Generalitat. Pensem que, al respecte, cal delimitar quin és el volum total de recursos a distribuir i cal definir si les transferències a les comunitats autònomes han d'incloure també les deduccions que, fins al moment actual, l'Imsero es reserva per a la gestió directa i per als convenis bilaterals. El que sí que ja li puc dir és que s'hi evidencia un repartiment molt irregular dels recursos a causa de l'absència de l'aplicació d'un indicador objectiu i equitatiu.

La qüestió número dos que se'n deriva és el sistema actual complementari de finançament. Vostè l'ha citat en parlar del Plan concertado. El sistema complementari de finançament per part de l'Estat, mitjançant subvencions anuals a les comunitats autònomes –i és aquí on el Plan concertado hi té un paper important–, no respon, al nostre entendre, al règim competencial establert a l'Estatut d'autonomia. Per altra part, també, queda clar que l'Estat no pot exigir la coresponsabilitat de la Generalitat en el finançament d'aquests programes, ja que hi ha la Sentència del Tribunal Constitucional 128/99, que estableix el respecte a l'autonomia financera de les comunitats autònomes que comporta –diu aquesta Sentència– «la garantia dels principis complementaris, la territorialització i la voluntarietat a l'aportació financera».

El tema segon, que ja li he citat, i que aquest sí que afecta més directament els ens locals, és l'anàlisi de l'estat del compliment dels traspassos. Hem pogut constatar que la Generalitat ha traspassat, en la seva totalitat, la gestió del servei i els mitjans personals i econòmics d'atenció social primària als ens locals –vostè també ho ha citat–, d'acord amb l'establert en la legislació vigent –els serveis de menjadors, els serveis d'atenció domiciliària, etcètera. Ara bé, s'entén que el finançament de serveis socials d'atenció primària per part del Departament de Benestar, mitjançant convenis marc amb els ajuntaments i consells comarcals, és un sistema de foment d'actuacions que corresponen, formalment, als ens locals. Atesa, però, la diferència de

capacitat pressupostària entre els ens municipals i els ens comarcals, cal aprofundir en el model de cooperació entre la Generalitat i els ens municipals, i aquí estic totalment d'acord que cal aprofundir aquest model de cooperació i de diàleg entre la Generalitat, també, i els ens comarcals.

Finalment, també, ens hem plantejat una quarta qüestió derivada d'aquests temes d'anàlisi, que és com s'ha d'abordar un traspàs interadministratiu dels serveis socials d'atenció especialitzada de segon i tercer nivell derivats de la distribució competencial establerta en la legislació vigent. Per a aquest punt, queda clar, d'una banda –i si m'ho permet el president– haver resolt, prèviament, el finançament de l'Estat a la Generalitat i establir un marc de diàleg amb les entitats municipals per plantejar els processos que deriven de la legislació vigent i, entre ells, evidentment, el seu finançament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Em plau, en nom de tots els senyors diputats i les senyores diputades, saludar la personalitat que tenim aquí, a la tribuna, que és el president de les Corts d'Aragó, el nostre estimat amic, el senyor José María Mur; benvingut entre nosaltres. Moltes gràcies.

Continuem la interpellació, i ara té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, en drete rèplica.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable consellera, amb cordialitat, eh? Vostè venia aquí, de fet, a explicar els propòsits que vostès tenien i que suposo que ens acabarà d'explicar en la compareixença que, finalment, vostè tindrà a finals de maig, però crec que no ha contestat els interrogants que nosaltres obríem, i les possibilitats de grans acords, i, per tant, voldria que concretés, si és possible, la resposta a algunes preguntes molt concretes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El tema d'estat, de reconèixer que el Plan concertado ha fet una tasca durant uns anys..., però estem plantejant un model diferent, un model de confiança, de confiança que els ajuntaments, els consells comarcals, probablement, amb un diferent finançament, haurien, també, de tenir més autonomia, però hem de discutir quina és l'aportació de la Generalitat respecte a aquest tema.

Honorable consellera, farem plans quadriennals en els ajuntaments? Amb plans d'inversions? Hi insisteixo: per què ho fem en altres departaments o ho fem en obra pública i no ho fem en aquest tema? En aquest tema, més que mai, els objectius mai són a curt termini. Un programa de prevenció de l'adolescència amb risc, o de la integració social de persones que vénen del món penitenciari, o programes de convivència no poden tenir una anualitat, ni un finançament que no sigui assegurat com a mínim a quatre anys, i necessiten material, inversió. Ho farem a partir del 2000? 2001-2005? Hi

haurà una partida d'inversió? Hi haurà un reconeixement que gràcies a molts ajuntaments hem anat molt més enllà del que hauríem hagut anat si ens cenyíssim a això que vostè ens ha reiterat avui, a la lletra de les normatives vigents? M'ha semblat entendre, amb preocupació, que vostès es desentenien dels serveis ja transferits; el servei d'atenció a domicili, els menjadors socials ja són competència dels ens locals? I els plans transversals? Vostè és la responsable política de dos grans plans: el de lluita contra l'exclusió social i la pobresa, i el Pla interdepartamental d'immigració. Hi haurà diners perquè els ajuntaments, els consells comarcals puguin actuar transversalment, a l'estil que fa el Fons social europeu?; diners finalistes per a programes transversals.

Coneixem, honorable consellera, les situacions en barris. Ens hem discutit moltes vegades si vostès no tenen vocació d'ajuntament frustrat, perquè fan programets als barris –que s'han de fer–, però que..., tinguin confiança que els ajuntaments i els consells comarcals ja els faran –polítiques de foment de la dona, polítiques de subvencions a associacions de dones o polítiques de convenis amb entitats o amb persones de l'ètnia gitana per a petits programes. Per què no ho cedim als ajuntaments i als consells comarcals? Vostè diu: «hem creat una comissió». Ho coneixem, honorable consellera. La mateixa Associació Catalana de Municipis va fer públic el seu rebuig a la proposta de conveni per a enguany, tenint en compte que els consells comarcals no tenen ni fons addicionals de finançament, que no estan d'acord amb la minsa quantitat de l'increment del 2% que vostès els plantegen; ja no dic els ajuntaments de més de vint mil habitants, que vostès els plantegen un increment petitíssim. Per tant, eren preguntes que responien a una voluntat política d'un canvi, d'un acord, del canvi d'aquesta intuïció que tenen els ens locals de com podríem millorar la convivència, la cohesió, l'exclusió, i, per tant, buscar solucions, de model i financeres. I ens agradaria més concreció i deixar per a la compareixença de mitjans de maig la seva intencionalitat de legislatura.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Geli. Per fer ús del torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social.

La consellera de Benestar Social

Moltes gràcies. Senyora diputada, jo crec que, en certa manera, estem parlant del mateix; suposo que agafat d'una banda o d'una altra. Quan nosaltres diem que la principal preocupació que trobem en els ajuntaments i els consells comarcals és el finançament, ens estem adonant, i, evidentment, posem de manifest, que aquest és el tema que cal treballar més detingudament, amb més anàlisi. Per això hem creat aquest grup de treball i per això hem elaborat unes estratègies per aconseguir superar les mancances del model actual que, bàsicament, es manifesten i es concreten en la modalitat del Plan concertado. Volem superar el Plan concertado, perquè, superant el Plan concertado, superem el concepte d'anualitat. I és veritat que, amb anualitats, no es

podem preparar i programar els plans d'actuació necessaris a llarg termini. I perquè volem fer uns plans plurianuals, estem, precisament, revisant i veient quines gestions hem de fer prop del Govern central per modificar el finançament que ens ve per via de programa. I no només pel tema de finançament, sinó també perquè som conscients que si el finançament –com hem dit– és insuficient, el que es rep, també pensem que és inadequat, perquè no ha de venir finançament a través d'uns programes predeterminats. Per això parlem de superar aquesta mancança, perquè si hem de poder establir uns convenis de col·laboració o cooperació més amplis, necessitem, també, unes seguretats més àmplies.

Miri, jo he analitzat les lleis, lògicament. Hi han uns traspassos que s'han fet, d'altres que cal encara fer i s'ha de veure si s'han de fer. El que sí que és veritat és que, a través de la línia de foment, la Generalitat vol estar al costat dels consells comarcals i dels ajuntaments. I, precisament perquè la particularitat dels consells comarcals ho fa més greu, volem, encara més, aprofundir en aquesta línia.

Vostè em parla de programets als barris. Jo li haig de dir, perquè també ha estat una sorpresa per a mi, perquè cal dir que aquesta és una mica la música que sona al respecte, que els alcaldes que m'han vingut a demanar més plans de dinamització són alcaldes, bàsicament, de la Federació de Municipis, són alcaldes que quan jo els he preguntat: «escolta, per què, d'aquests plans, se'n parla malament?», per què aquests plans es minimitzen?», em diuen: «doncs, serà per altres qüestions, però jo, que en tenia un, en vull dos; jo, que en tenia dos, en vull tres». Per tant, sí que ben segur que tot es pot millorar, però jo penso que optar per desenvolupar i aplicar programes com l'Omnia, que evita l'exclusió referent a la nova tecnologia, l'«Aprendre a aprendre», que afavoreix la inserció laboral –i m'hi podria estendre molt més–, doncs, són garanties de la lluita contra l'exclusió. Evidentment que la immigració..., i jo penso que..., em penso que és demà passat que vinc i compareixo voluntàriament, amb molt de gust, a la Comissió que va crear el Parlament de Catalunya a instàncies del seu mateix president, i que els vindré a explicar què és el que fem des del Departament de Benestar al respecte, i també a la compareixença l'hi podré explicar millor, però realment la immigració tindrà el seu suport i tindrà el seu ajut de cara a poder desenvolupar aquests plans en els ajuntaments i consells comarcals, i l'hi he dit, i el nombre de plans que he anunciat, doncs, ja demostra claríssimament que hi haurà una ampliació de recursos en aquest sentit.

Jo no m'hi voldria estendre més, perquè el que sí que és veritat és que la millora del finançament dels serveis socials i, sobretot, la manera en què es reben aquests recursos han de poder donar més autonomia als ens locals per poder portar a terme les polítiques de serveis socials. I voldria recordar que he acabat la meua primera part dient que no només havíem de resoldre el finançament que ve de l'Estat, que ve del Govern central, sinó també que havíem d'establir un marc de diàleg profund amb les entitats municipalistes, amb tot el món local, per poder teixir el model de serveis socials que necessita la nostra societat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Senyores i senyors diputats, hem exhaurit, ja, el punt número 7 de l'ordre del dia. Se suspèn, en aquest moment, la sessió, que es reprendrà a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre el ritme de creixement econòmic (tram. 317-00061/06)

La primera pregunta la formula, al president de la Generalitat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Horaci Simó.

El Sr. Simó i Burgués

Gràcies, president. Senyor president de la Generalitat, en els últims vint anys, Catalunya ha fet un esforç de modernització, d'internacionalització i d'innovació que ha donat com a resultat un desenvolupament fonamentat en la qualitat i en la competitivitat dels nostres productes que –per què no dir-ho– han impulsat les nostres exportacions.

El món empresarial, el qual jo represento, té la preocupació que l'increment dels costos del petroli pot ocasionar un augment de la inflació seguit d'un augment dels tipus d'interès i alentitzar, així, el creixement econòmic del qual ens preocupem.

La pregunta seria: com queda el nostre país en el context de la Unió Europea, de la qual Catalunya forma part, així com les expectatives de futur en el conjunt de l'economia global.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor president, per contestar...

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, si la pregunta és si entenc que durant aquests anys que vénen podrem seguir mantenint el ritme de creixement molt fort que hi ha hagut aquests últims temps, jo crec que sí, perquè, de fet, durant aquests últims temps, no solament hi ha hagut un creixement que podríem dir conjuntural o, en certs aspectes, especulatiu, sinó que hi ha hagut, doncs, un canvi molt en profunditat de la nostra economia. És a dir, fa molts anys que estem creixent per sobre de la mitjana espanyola, que estem creixent per sobre de la mitjana europea. Per exemple, el 97 vam créixer 4,1 –3,7, Espanya–; el 98, 4,3 –4%, Espanya–; 4,2, el 99 –3,7, Espanya–, i el 2000 la Generalitat tenia previst un creixement del 3,9, que, si haguéssim de fer cas de les dades del primer trimestre, resultaria sensiblement inferior al que realment hi haurà.

Per altra banda, el que li volia dir és que aquesta economia més forta que tenim no és forta només –ho repeteixo– d'aparença, sinó perquè ha canviat profundament la seva substància. Nosaltres, per exemple, actualment, som un gran país exportador. L'últim any vàrem incrementar les exportacions en un 7%; ara, en aquest moment, les estem augmentant en un 10,6 i, a més, exportant a països altament competitius. Vol dir que la naturalesa de la nostra economia, de la nostra indústria, també del nostre turisme i de l'agricultura, però sobretot dels nostres sectors més exportadors, doncs, han millorat molt i d'una manera substancial, d'una manera estructural.

Si mirem l'evolució d'alguna de les nostres grans infraestructures, per exemple, d'una molt discutida, perquè, realment, és una de les que hem de millorar durant aquests anys que vénen –i es millorarà, com vostès saben–, que és l'aeroport. Però, de tota manera, si mirem l'evolució, per exemple, del que va ser l'any passat una cosa molt indicativa de l'economia, que ja no són els passatgers sinó que és la càrrega, veurem que, l'any passat, en càrrega, l'aeroport de Barcelona es va incrementar en un 23%, que, de molt, és l'increment més gros que hi ha si el comparem amb algun altre aeroport de càrrega espanyol: Madrid, evidentment, que és més gros, Vitòria, els aeroports canaris, etcètera.

Bé, per tant, tot això són canvis profunds i, a més, sostinguts. Penseu que l'any 86 nosaltres teníem un PIB que era el 85% respecte a la mitjana dels països de la Unió Europea, i ara, l'any passat, vam passar dels 100, i l'any 2000, lògicament, quedarem entre el 101 i el 102%. Naturalment, això durant quinze anys; vol dir que portem una tendència positiva, que també es veu, concretament, en el camp de l'atur, i no solament de l'atur, es miri per on es miri, pel sistema INEM o pel sistema EPA, sinó també per la creació de llocs de treball, concretament, un mitjana de...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies. *(Remor de veus.)*

Pregunta al president de la Generalitat sobre les reformes estructurals previstes per a afrontar els reptes de futur de Catalunya (tram. 317-00065/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, sense processos electorals per davant que condicionin o distorsionin l'acció del Govern de la Generalitat, i un cop superada la sessió d'investidura per part de vostè mateix ja fa uns mesos en aquesta cambra i avui mateix pel president del Govern d'Espanya, José María Aznar, entenem que és el moment, ja –ja no hi ha més excuses–, per definir clarament quines són les seves prioritats de Govern per als propers anys.

I per això aquest Grup Parlamentari li formula la següent pregunta: quines reformes estructurals té previst impulsar el Govern de la Generalitat?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí? Sí. Les que estan previstes en el nostre programa i en el discurs d'investidura.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, bé, a la sessió d'investidura, precisament, no en va dir moltes, i, en qualsevol cas, el seu programa, nosaltres confiem que no el pugui complir del tot i que, evidentment, vostè entendra que hi ha alguns plantejaments que haurà de demostrar..., que han de canviar-se, precisament perquè l'escenari polític català s'ha modificat després dels resultats del 17 d'octubre i també s'ha modificat, i encara més, després dels resultats del 12 de març.

I per si de cas no figuren en el seu programa, perquè, evidentment, nosaltres no ho llegim, o per si de cas no figuren en la seva sessió d'investidura, nosaltres ja anticipem que el Grup Parlamentari Popular vetllarà perquè hi hagi un seguit d'iniciatives parlamentàries que impulsin una veritable política de liberalitzacions, molt en particular una nova llei del sòl i de telecomunicacions, un nou model territorial de Catalunya que reconegui el veritable protagonisme dels nostres ajuntaments, una nova organització de la Generalitat que faci realitat la descentralització de la descentralització, i, entre altres mesures, que ja li puc avançar, apostarem clarament per les noves tecnologies, una aposta clara des del pressupost de la Generalitat per la recerca i el desenvolupament, un model de finançament de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, un model estable i no pas un

model ancorat en una permanent reivindicació i una permanent insatisfacció, és a dir, obrir el model de finançament per tancar definitivament aquest debat, i, evidentment, diverses qüestions de desenvolupament estatutari, com la Llei electoral o una política fiscal integral dintre del marc en què té competències el Govern de la Generalitat.

En definitiva, senyor president, nosaltres insistirem, en aquesta legislatura, en un plantejament que no sé si figurava dintre de les seves prioritats d'investidura o del seu programa electoral, però que sí que figuren en el programa de govern del Partit Popular de Catalunya, que és vetllar perquè aquest debat polític, parlamentari i de govern que s'haurà d'afrontar a Catalunya els propers tres anys i mig sigui un debat on es posi l'accent en les prioritats socials i econòmiques i no pas en controvèrsies nacionalistes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Bé, vostè em pregunta quins són els nostres propòsits; vostè m'explica quins són els seus. Jo li explico que els nostres són els que li he dit, els del programa i els de la investidura. Si els de vostè i els nostres no coincideixen gens, no ens podrem entendre i passarà el que hagi de passar, i alabat sia Déu.

Però, en tot cas, suposo que vostè, per fer aquesta pregunta, i com que vostè és un home seriós, s'ha mirat abans el que havíem proposat en el debat d'investidura i en el programa, perquè, si no, no tindria massa sentit. I vostè sap el que demanem, i, d'allò, no ens en volem moure; que després hi poden haver propostes de vostès, o d'altres grups, que realment nosaltres puguem entrar a discutir-les, i ens puguem entendre, i ens puguem acostar, bé; això, de fet, ja fa uns quants mesos que funciona aquest Parlament i ja s'ha posat de manifest més d'una vegada, que això és perfectament possible.

Per altra banda, el que nosaltres volem fer..., a part del discurs d'investidura, a part del programa, hi ha una altra cosa, una altra cosa que, per cert –i vostè ho pot recordar–, no està aprovada encara, que és el pressupost, i en el pressupost, que és un pressupost que presenta el Govern de la Generalitat, que el presenta el Govern de Convergència i Unió, que és la nostra proposta de pressupost, les nostres línies d'actuació estan prou clares, i, naturalment, podrà passar que s'aprovin o no s'aprovin. Naturalment, si no s'aproessin o, realment, el rebuig fos, diguem-ne, de molta magnitud, això tindria unes conseqüències polítiques importants, que, naturalment, doncs, si calgués, també estaríem disposats a assumir i a afrontar.

Però per la resta, i no entro en cap detall, perquè em sembla que això..., tenia aquí una pila de coses, de propostes, però em sembla que el sentit de la seva pregunta és el de dir: «Escolti, nosaltres tenim uns determinats propòsits, vostès...»; nosaltres tenim els nostres, coincidiràn, no coincidiràn; el debat polític anirà per aquí,

anirà per allà, donarà el resultat que doni, el que sigui. El que li vull dir, només, és que, més enllà de les possibilitats que nosaltres tinguem, el que nosaltres no farem serà renunciar al que és el nostre projecte de país. I el nostre projecte de país, evidentment, també comporta, doncs, una afirmació nacional i nacionalista de Catalunya, i comporta tota una sèrie de mesures polítiques i de mesures socials, amb les quals jo crec que, amb molta gent d'aquest Parlament –jo crec que també amb vostès–, ens podem posar d'acord, però, això, el temps ho dirà.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els projectes perquè Catalunya vagi millor i sobre el vot del seu Grup en el debat d'investidura al Congrés dels Diputats (tram. 317-00068/06)

La següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall. Té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, el senyor Aznar i vostè mateix diuen que Espanya va bé i Catalunya va bé, i avui li preguntem què podem fer perquè vagi millor, què falta i què cal canviar. A vegades ens vénen ganes de dir-los: «Faci alguna cosa, diguin alguna cosa, reaccionin, expliquin estratègies»; aquesta és la paraula; estratègies és el que cal.

Les dades són que la productivitat catalana va augmentar en un 0,1%, quasi un 0%, el darrer any. Però, del 94 al 99 –fixi-s'hi bé–, Catalunya va passar de 2 milions a 2,4 milions de persones ocupades, un 17% d'increment, mentre que la Comunitat de Madrid passava de 1,6 a 2,1, un 26%, i, el darrer any, aquesta diferència és espectacular: a Catalunya, 90.000 persones ocupades més; a Madrid, 130.000. Des del 76 cap aquí, ens dobla, pràcticament, en ritme de creixement, la Comunitat de Madrid. Amb aquest ritme, senyor president, en quinze anys més, la Comunitat de Madrid tindrà més població ocupada i, per tant, probablement, a la llarga, més població que nosaltres. Estem davant, senyor president, d'un tombant històric com el que es va produir entre els trenta i els cinquantes en la població de les ciutats de Barcelona i Madrid. Què hem de fer? Què pensa fer? Què farem, senyor Pujol?

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula el molt honorable president. Senyor diputat, hauria de seure en el seu escó. (*Rialles.*)

El president de la Generalitat

Vegem, la seva pregunta, encara que no ho sembli, s'assembla molt a la del senyor Fernández Díaz (*rialles*) i, per tant, li contestaré el mateix, d'entrada. Nosaltres, si

podem –si podem–, aplicarem el nostre programa, tant com puguem, allò que dèiem, i el que vam dir en el debat d'investidura, que estava pensat, el debat d'investidura..., i el programa i el pressupost estan pensats per això. Per tant, de cara a contestar tot el que vostè m'ha dit, no hem de fer res més que no moure'ns d'aquests plantejaments que fèiem.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

Bé, jo li preguntava quines cinc, quines sis, quines deu coses, quines deu estratègies vostè... Penso que és la pregunta que vostè va triar.

Aeroport: si es volen vendre l'aeroport, que és el que sembla, el volen privatitzar, comprem-lo –evidentment, amb l'ajuda d'AENA, perquè una part ens deu tocar, d'això–, però que siguem capaços de gestionar un aeroport que sigui competitiu i, si cal, garantir que Espanya tingui un operador internacional que sigui competitiu en el camp dels aeroports; ho podem fer perfectament; ens podem consorciar, si vostè vol. Dos, metro: hem de passar de 90 a 160 quilòmetres, que és el que ha fet Madrid en els darrers deu anys per iniciativa de la seva Comunitat Autònoma, sense inversió de l'Estat. Fira: no n'hi ha prou a invertir 6.000 milions, que és els que vam invertir l'Ajuntament i la Cambra de Comerç, tots junts, sense la Generalitat; hauríem d'anar a una inversió com la que ha fet Madrid –comunitat–, Caja de Madrid, Ajuntament i Cambra: 30.000 milions, 30.000 milions. Universitats: hauria de ser la nostra primera indústria d'exportació de serveis, però, és clar, per a això segurament els estudiants s'haurien de poder examinar en castellà; segurament, encara més en anglès, també. Telecomunicacions: anem molt lents...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Maragall i Mira

Anem molt poc a poc, senyor president. Si no anem per aquí, diguin-ho ara –si no anem per aquí, diguin-ho ara. Si vostès creuen que això es pot aconseguir pidolant a Madrid, s'equivoquen. Això s'aconsegueix anant junts des d'aquí, a Catalunya, i fent a Madrid una proposta inqüestionable.

El president

Senyor diputat, gràcies. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

A veure si ha canviat el reglament d'aquestes preguntes...

El president

No, president, no, no.

El president de la Generalitat

Només per saber-ho.

El president

No, no, és el mateix tradicional.

El president de la Generalitat

O sigui, jo tinc dos minuts i mig.

El president

Exacte. Ara un minut quaranta-quatre.

El president de la Generalitat

Molt bé. Bé, escoltin, per exemple, això de Madrid, doncs, és clar, Madrid té més atur que nosaltres, bastant més –bastant més–, amb EPA o amb Inem. I per tant, naturalment, d'ara endavant la nostra millora sempre serà percentualment més petita que la de Madrid, perquè, com que estan més malament –quant a això, si més no–, doncs, resulta que tindran manera de, percentualment, millorar més.

Em diu «les cinc coses...», escolti, no cinc, deu, quinze, les propostes que vulgui, li podem fer. Naturalment, per a segons què ens caldrà, doncs, trobar el suport per fer-ho. Coses que farem. Home miri, vostè parla d'una sèrie..., desencallar els projectes que hi havia encallats: l'aeroport, el TGV, la depuradora del Llobregat, algunes carreteres... –no es molesti–, encallats des de l'època socialista, s'han desencallat –s'han desencallat. Sí, sí, s'han desencallat ara. Bé, doncs, miri, part per mèrit del Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, bé, i també, fins i tot, part per mèrit del Govern central i del Partit Popular. Bé, això és una pura evidència, no? No es resisteixin a l'evidència, perquè si es resisteixen a l'evidència els passarà una cosa: s'estaveïllaran. (*Rialles.*)

Bé, aleshores, més coses. En aquest canvi de qualitat que hem d'introduir, per exemple, volem posar l'accent –i ho tenim dit en el programa, en el discurs d'investidura, en el pressupost–, insistim molt en tot el que és recerca, innovació, desenvolupament. Volem crear, com vostès saben, tres grans centres de recerca: un el tenim ja molt avançat quant a l'estudi, que és el gran centre d'investigació, que volem que sigui –diguem-ne– de categoria a nivell mundial a Tarragona; un sobre telecomunicacions; un altre, concretament, de medicina –concretament, procurarem que sigui en el camp de la cardiologia. Bé, aquest és, per exemple, un altre terreny d'actuació.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Després...

El president

Gràcies, moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política de pactes entre Convergència i Unió i el Partit Popular pel que fa als temes de finançament i de competències de la Generalitat (tram. 317-00071/06)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, de la votació afirmativa del Grup de Convergència i Unió al Congrés a la investidura del senyor Aznar, quines influències o beneficis positius en traurem per al Govern de la Generalitat? Ahir el senyor Aznar va dir que cap concessió, ni la de l'Agència Tributària. Va anunciar temes molt clars sobre humanitats. Cap acord?

Vostè pot escenificar el que vulgui, com acaba de fer amb Alberto Fernández Díaz, però això és una façana. El pressupost que es votarà el 10 de maig depèn d'ells, de ningú més que d'ells. Si no, no el treu, en aquesta cambra. Té altres vies: la d'una convocatòria nacional per a temes de finançament i d'autogovern. Senyor president, què en traurà, d'aquest vot positiu?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, és evident que el pressupost no depèn de vostès. Això està clar, no? (*Rialles.*) Però, dit això, li contestaré també sense complexos. Quan vostè em diu: «Què en trauran?», o «què en traurem?», doncs, miri, clarament, encara no ho sé. El que sé és que d'una actitud contrària no en traurem res, segur. Res de res. Això sí que ho sé, segur. I d'una actitud oberta i positiva, que després, per una altra banda, coincideix molt amb el nostre tarannà, potser en podem treure algun rendiment. Tampoc no n'estic segur, que quedi clar. Ho dic amb tota claredat i amb tota humilitat. Però, en tot cas, si alguna cosa podem treure –repeteix–, no serà del suport que ens puguin donar vostès, sinó del suport que hauré d'anar a buscar en altres indrets que tinguin realment, doncs, la clau de certs progressos.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Ribó i Massó

Del que sí segur que dependrà el pressupost, senyor Pujol, és que vostè estigui aquí votant, perquè va d'un vot, fins i tot del seu, cosa que no havia succeït a cap legislatura anterior.

Uns dels seus li diuen que entri al Govern d'Espanya; altres li diuen que hi han més de quinze raons per votar que no, i fins i tot es va anunciar que es reuniria un

secretariat per decidir-ho. Vostè ho amaga darrere d'un concepte de governabilitat. La seva estratègia és inexistent. On va el Govern de la Generalitat i on va Catalunya amb aquesta estratègia? I aquesta resposta no la té perquè –ho ha dit vostè molt bé– no la pot tenir en aquests moments.

Governabilitat vol dir purament i simplement continuïtat de Jordi Pujol al front de la Generalitat. Aquest és l'únic objectiu. No se sap per fer què. No se sap si és per als 10.000 milions, no 150.000, 10.000 milions que van incrementar amb el finançament, només, o si per passar de la cançó catalana a Los Palmeños, això sí, essent xiulats, ni amb aquesta estratègia de pura demagògia, essent xiulats a la seva participació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

Vejam, sí. Miri, jo no tinc cap inconvenient a dir que la situació que tenim tots plegats, vostè també i tots plegats, no és gens fàcil. No tinc cap inconvenient a dir-ho, només faltaria. I com que he dit que li parlaria sense complexos, li llegiré un escrit meu que vaig dirigir a la direcció de Convergència i a la direcció d'Unió el 27 de març i en el qual deia el següent, perquè vegi que tota la situació actual em preocupa, reconec tota la dificultat que comporta, però l'assumeixo, doncs, tal com és i sense complexos, i, evidentment, disposats a anar tan enllà com puguem en la línia del nostre projecte, no del projecte del PP. Deia: «Si ara obrim una negociació amb el PP, crec que ens equivocarem. El millor és ara» –subratllava ara– «no negociar o negociar el mínim.» Després deia: «Ni negociar ni trencar, i volia dir anunciar des d'ara, 27 de març, que votarem sí.» I vostès saben que jo vaig fer unes declaracions dient: «Votarem sí a canvi de res», perquè ara ni ells, malgrat la seva gran potència, estan en condicions de negociar, si volguessin negociar, no ho estan, curiosament. I, evidentment, nosaltres tampoc. I, per tant, aniríem a parar a una negociació a la menuda que no ens portaria enlloc, una negociació mig clandestina i a mitges que no ens portaria enlloc.

«Nosaltres hem de demanar poc, ara» –deia– «o gens.» I això sí, mantenir la llibertat que teníem, evidentment, dintre d'una relació de forces que, òbviament, és complicada. Però, en tot cas, el que deia abans, es porta un ram de flors i no s'accepta propina, i no ens n'han donat, però és que no en volem, de propina, que quedi clar. Nosaltres el que sí que hem de seguir fent, com ara he fet quan he contestat al senyor Fernández Díaz, sigui quina sigui la conseqüència que això hagi de tenir, hem d'anunciar que seguim reclamant un canvi molt important del finançament i avenços en l'autogovern. Però ara –deia jo en aquest escrit–, de cara a la invetidura, sense fer-ne condició.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Hi han més dies que llonganisses, i, per tant, ja es veurà el que podrem fer. Però avui estem en aquesta situació.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els intents d'obstaculització de la normalització lingüística a Catalunya (tram. 317-00075/06)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Davant la campanya evident i els intents clars d'obstaculitzar el procés de normalització lingüística del català, de quina forma i amb quins instruments i amb quines mesures pensa oposar-s'hi el seu Govern, senyor president?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Ens hi oposem amb la llei, amb una pila de coses, però fonamentalment amb la Llei de política lingüística, que estem aplicant i que en molts casos permet un avenç substancial, substantiu, de l'ús del català. Ens hi oposem –recordem– amb tots els recursos de tipus legal: recurs d'apellació com, per exemple, el que acabem de fer ara contra la suspensió cautelar del Reglament d'usos lingüístics de la Universitat Rovira i Virgili. Ens hi oposem mirant d'aconseguir que per part de ningú –i tampoc per part del Govern central– hi hagi un sol recurs, hi hagin recursos contra la política lingüística, que no n'hi ha hagut. Per part del Govern central no n'hi ha hagut, i això també cal dir-ho. Ens hi oposem amb totes aquestes coses i creiem que amb la lentitud, una lentitud que pot ser desesperant per a vostès, a vegades també ho és per a mi, però, de tota manera, progressos, se'n van fent.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. A la Universitat Rovira i Virgili es vol castigar l'aplicació de la normativa lingüística de la Generalitat amb mesures que no són judicials, sinó clarament polítiques, promogudes per Convivència Cívica Catalana amb el senyor Vidal-Quadras al capdavant de l'escamot autònom anticatalà.

El ministre portaveu Piqué amenaça amb una reforma encara més a la baixa de la Llei de política lingüística. Alguns sectors econòmics volen carregar els neulers al català i a la seva presència ultraminoritària en l'àmbit del consum i la producció, amb mancances que no tenen res a veure amb la llengua. El Govern valencià del PP s'enfronta amb la Universitat de València i en ple any 2000 continua atemptant contra la unitat de la llengua i prohibint actes culturals previstos amb la participació de gent d'arreu de l'àrea lingüística. Això sí que són gestos, senyor president.

Des de la consideració de la convivència com a bé suprem, cal denunciar, com feia ahir Josep Benet, la campanya perfectament organitzada contra el català, contra qualsevol avenç per petit que sigui en qualsevol àmbit. La intoxicació mediàtica és tan gran que estan convertint la víctima en botxí i volen fer creure que un idioma d'àmbit restringit, històricament perseguit i minoritzat, pot posar en perill un idioma de circulació universal amb 400 milions de parlants. El català ha de suportar al seu país allò que cap altre no permetria amb el seu idioma. Aquesta campanya té uns noms i cognoms i tota la complicitat d'un partit que no respecta l'Estatut d'autonomia de Catalunya quan diu que el català n'és la llengua pròpia. El Govern d'un partit apaga a l'ONU uns focs que una altra gent del mateix partit han calat abans a Catalunya. Com en certes ciutats dels Estats Units o bé del sector meridional de la península itàlica, els protectors es cobren serveis de vigilància i protecció contra ells mateixos, que són els instigadors del conflicte.

Vostè aquí ha acabat, senyor president, en mans d'aquesta gent i allà els dona suport sense ni una sola condició. És una mala notícia per a Catalunya, per a la cultura i per a la llengua. Quan serà possible de viure amb normalitat, plenament, en català a Catalunya? Quant més haurà de patir la llengua catalana?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Escolti, i vostè què es creia? Que tot això seria fàcil? Que tot això ens ho posarien amb alfombra? De vegades, a mi em sorprèn –i perdoni– la ingenuïtat amb què de vegades es parla de segons quines coses. Per què es pensa que hi ha aquestes reaccions? Doncs, miri, perquè guanyem posicions. Tots sabem, per exemple, fins i tot d'algun gran escriptor que ens donava copets a l'espall, i de molta gent de Madrid, que ens donaven copets a l'espall, i de molta gent d'aquí, que ens donaven copets a l'espall quan anàvem molt malament, quan teníem l'aigua al coll. Ara resulta que, encara que sigui modestament o de manera per a vostè insatisfactòria, i per a mi també, recuperem terreny. I ara, reaccionen. Per tant, alleluia que reaccionin, sap? És bon senyal. Si ens seguíssin donant copets a l'espall és que estariem moribunds, i no ho estem.

Per altra banda, també li he de dir que, home, escolti,

vull dir, sí que n'hi ha de coses que progressen, per això li dic, vull dir, tenim una bona política lingüística a l'escola, l'aplicació de la Llei de política lingüística s'està fent bé. Per exemple, veig que va i ningú no parla..., tothom parla de les coses que no van prou bé, però va i ningú no parla del progrés, molt gran, que durant els últims dos anys i durant els últims mesos hi ha hagut, per exemple, en una cosa que és, des d'un punt de vista lingüístic, de les més importants, més que el cinema, per exemple, evidentment, que són les ràdios, on, per cert, si algú ha fet recurs contra determinats problemes judicials, no ha estat el Govern de la Generalitat. Segur –segur–, per tant, que, més enllà del que hagin pogut dir alguns titulars de diaris, la sentència, sobretot des del punt de vista de reconeixement de la validesa de la Llei de política lingüística, ha estat favorable. I com això, tantes altres coses que podríem dir. O bé, per exemple, el fet, doncs, del progrés que hi ha en aquests moments en el terreny, diguem-ne, de tota mena de documentacions, registres, documents financers, etcètera.

El president

Senyor president... Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el pla de treball del conseller de la Presidència per als propers quatre anys (tram. 310-00011/06)

Abans de continuar l'ordre del dia, es fa avinent que ha estat retirada la pregunta que figura amb el número 13 a la relació de preguntes, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Així mateix, s'ha posposat per al proper Ple, d'acord amb el conseller Artur Mas, la pregunta número 14, també del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el seguiment dels avals concedits a l'Hospital General de Catalunya (tram. 310-00009/06)

La següent pregunta, al Consell Executiu, per respondre oralment en el Ple, sobre els avals concedits a l'Hospital General de Catalunya, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, a l'il·lustre conseller d'Economia i Finances. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyor conseller, quina política concreta de seguiment ha dut a terme l'Institut Català de Finances des del moment en què va concedir els avals a l'Hospital, a l'Hospital General de Catalunya, i quina és la quantitat exacta del total dels avals?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí. Bé, la quantitat exacta són 3.600 milions de pessetes i el seguiment que s'ha fet és el seguiment ordinari que es fa en aquest tipus d'operacions, operacions avalades, que consisteix, bàsicament, a obtenir informació sobre l'evolució del crèdit de l'entitat bancària que l'ha concedit, per tal de comprovar que es respecten les condicions pactades i, específicament, els terminis d'amortització.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula per repreguntar l'il·lustre diputat.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor conseller, gràcies. Espero que no perdonin aquest deute, no sigui que vingui alguna empresa, vulgui salvar l'Hospital General de Catalunya, que faria bé, però que se la quedés *limpia de polvo y paja*.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Bé, evidentment, no estem en la situació ni en el moment de perdonar absolutament res. Aquí el que hi ha hagut és una fallida. Hi havia una sèrie de crèdits, que estaven concedits per part d'entitats bancàries; hi havia uns avals, que estaven concedits per part de l'Institut Català de Finances, i, a partir d'aquí, doncs, del que es tracta és de veure com evoluciona aquesta fallida en els propers mesos i, lògicament, doncs, els actius que puguin quedar en el mateix Hospital General de Catalunya, segons quin sigui el procés, seran uns actius que, se'ls quedi una altra empresa o no, això ja ho veurem, perquè ara és impossible de saber exactament com acabarà..., doncs, lògicament, d'aquests actius, se'n poden derivar compensacions no només per a l'ICF, sinó per a tots aquells creditors, per exemple, la Seguretat Social i Hisenda, que, de molt llarg, són els creditors principals d'aquesta fallida, molt més que no pas l'Institut Català de Finances..., doncs, lògicament, podran recuperar, eventualment, segons com acabin les coses, una part dels crèdits fallits o, en el cas de l'ICF, dels avals concedits.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les antenes de telefonia mòbil i llur impacte sobre el medi ambient (tram. 310-00058/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Xavier Soy, sobre les antenes de telefonia mòbil i llur impacte sobre el medi ambient. Té la paraula.

El Sr. Soy i Soler

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, avui la telefonia mòbil ha esdevingut una necessitat social important, amb un creixement espectacular, fet que ha provocat una competència entre les diferents empreses operadores per tal de donar cobertura a tot el territori, amb la instal·lació d'una gran quantitat d'antenes base. En aquests moments, es parla de 2.000 antenes i aquesta quantitat es pot veure augmentada considerablement en els propers anys. Al mateix temps, s'han aixecat veus de preocupació per la repercussió d'aquestes antenes en el medi ambient.

Per tot això, senyor conseller, voldria preguntar-li: quin és la opinió del seu Departament pel que fa a la proliferació d'antenes de telefonia mòbil i el seu impacte en el medi ambient?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, vostè ho ha dit, però deixi'm especificar, en primer lloc, que aquesta proliferació d'antenes de telefonia mòbil no és un fenomen gratuït, sinó que respon al desenvolupament accelerat d'un servei que té una enorme acceptació social. L'increment d'usuaris, la dinàmica d'innovació tecnològica, la liberalització del sector han influït en aquests darrers anys i han disparat tant la necessitat d'una àmplia xarxa infraestructural com també la inquietud i els recels en alguns sectors de la població sobre els efectes sobre el medi ambient i possibles efectes sobre la salut.

Creiem que aquest procés s'ha desenvolupat, inicialment, sense una regulació bàsica suficient dels aspectes ambientals i territorials, i és aquest el motiu pel qual, des del Govern, hem impulsat conjuntament amb el Consorci Localret; l'elaboració d'un marc regulador específic per a Catalunya. Aquesta tasca ha desembocat en dos documents: un avantprojecte de decret que ja ha iniciat la seva tramitació i una ordenança tipus perquè sigui adoptada per tots els ajuntaments que així ho desitgin.

Aquest marc regulador intentarà resoldre, bàsicament, els següents aspectes. El relatiu a la minimització de l'eventual contaminació electromagnètica de les antenes de telecomunicacions. En aquest sentit, adaptarem i transformarem, amb més rigor encara, els requisits de les recomanacions efectuades per la Comissió Europea l'any 99. En segon lloc, el relatiu a la proliferació d'antenes; la base serà l'establiment d'una planificació a curt i mitjà termini sobre l'expansió de la xarxa en el conjunt d'operadors de telefonia mòbil. En tercer lloc, el relatiu a la integració paisatgística; s'incorporaran els criteris que caldrà seguir perquè, sigui quin sigui l'entorn on s'implantin les antenes, el seu impacte visual es minimitzi. En quart lloc, el relatiu a la delimitació de funcions; es crea una demarcació urbana, on la plani-

ficació és determinada per l'ajuntament corresponent, i una demarcació no urbana, on aquesta funció l'exercirà la Generalitat. I en cinquè lloc, el relatiu a la tramitació de les autoritzacions, que, amb independència d'allò que estableix la Llei general de telecomunicacions, és evident que les antenes i les torres de suport han d'adequar-se a la legislació urbanística i a la legislació d'intervenció ambiental vigents a Catalunya.

Per aquest motiu, el marc regulador també incidirà en el procediment que caldrà seguir perquè les antenes respectin aquestes normatives, que diem que el resultat és positiu i que, un cop aprovat, aquest marc situarà, com així se'ns ha reconegut avui mateix, Catalunya al mateix nivell de regulació ambiental de la telefonia mòbil que estan desenvolupant en l'actualitat altres països europeus, amb una clara finalitat de compatibilitzar el desenvolupament d'aquestes noves tecnologies amb un criteri d'igualtat social, és a dir, que tots els ciutadans de Catalunya puguin accedir a aquestes xarxes amb independència del seu lloc de residència.

Moltes gràcies.

El president

Senyor conseller, moltes gràcies. Pot repreguntar l'illustre diputat. No ho fa. Moltes gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre l'autorització i la inspecció de la Fundació Daniel, de Girona (tram. 310-00063/06)**

La següent pregunta, la formula la diputada senyora Marina Geli, sobre l'autorització i la inspecció de la Fundació Daniel, a Girona. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Honorable consellera, a finals del 1999 es publicita una fundació que té una excel·lent pàgina *web* i fa anuncis a la Corporació pública de Ràdio i Televisió catalana, i s'inscriu, sembla ser, en el Registre de fundacions en una data una mica curiosa, que és el 25 de desembre del 99.

La pregunta és molt clara, honorable consellera: quina autorització tenia del Departament de Benestar Social aquesta Fundació per fer allò que anunciava fer, que era atendre nens amb disfunció cerebral i que es publicitava a partir de finals de l'any 99?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Departament de Benestar Social no ha autoritzat l'acreditació de la Fundació Daniel. És veritat que està inscrita a Justícia, però no està inscrita al Registre d'entitats, serveis i establiments socials, element que és indispensable

per portar a terme, en l'àmbit de Catalunya, una activitat organitzada de serveis socials. És cert que, en els estatuts que ha presentat a Justícia, porta, com un dels seus objectius, la creació de programes adreçats als infants amb retardaments, però no ha portat a terme activitats d'aquestes perquè no està registrada; almenys, no ens consta aquest registre.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Il·lustre diputada, té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Ens sorprèn, honorable consellera, que una entitat que té una magnífica propaganda, que explicita que fa atenció precoç i que es publicita en mitjans públics de comunicació, no tingui autorització. És públic i notori que tenia una seu social a Barcelona, que va obrir una seu social a Girona, i que, per tant, durant un any, que era el temps de funcionament que nosaltres sabem, no només l'autorització, el que ha fallat, també, és la inspecció ordinària, perquè entenem que l'entitat podia no haver-la demanat —entenem que és una responsabilitat pública demanar l'autorització—, però el que està clar és que aquí hi ha hagut un fracàs de la inspecció ordinària. La Llei de serveis socials i inspeccions diu que, com a mínim, un cop l'any, és una responsabilitat pública del seu Departament inspeccionar qualsevol establiment o programa que tingui a veure amb serveis privats o públics amb relació a aquest tema.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Benestar Social

Senyora diputada, una excel·lent propaganda? No ho sé, això; jo abans de marxar del despatx encara he mirat la pàgina *web*: hi ha només una caràtula que diu que d'aquí a quatre mesos es tornaran a posar en marxa perquè han suspès les seves activitats.

El que sí que és veritat és que la inspecció ordinària, tal com està registrada i tal com està fixada a la Llei 16/96, preveu una inspecció periòdica i la que vostè diu «anualment» es fixa per als establiments residencials, no per al tipus de servei que pressuposa vostè que portava a terme aquesta Fundació Daniel. Amb tot, amb data 20 de gener, en aparèixer als mitjans de comunicació unes suposades irregularitats, els inspectors del Departament es van personar a les seus d'aquesta Fundació i les van trobar inoperants, la de Girona i la de Barcelona.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'import de l'emissió de la falca publicitària de la Fundació Daniel, de Girona, facturat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 310-00065/06)

La següent pregunta també la formula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, sobre l'import de l'emissió de la falca publicitària de la Fundació Daniel, de Girona, facturat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Sembla, consellera, que hi ha hagut un error, era de Barcelona, no de Girona, però en tot cas..., i aquesta és la pregunta número 10, faltaria formular la pregunta número 9.

El president

Ah, és veritat. Sí, sí.

La Sra. Geli i Fàbrega

És igual, és igual, aquest torn ja em va bé; és indiferent.

El president

Molt bé.

La Sra. Geli i Fàbrega

La pregunta és molt concreta. Aquesta Fundació..., he parlat d'un màrqueting excel·lent des del punt de vista de contingut de la pàgina *web* –ara només hi ha això que vostè diu, consellera; ahir hi vàrem entrar–, però aquí hi ha una propaganda excel·lent i la propaganda inicial de la *web* era interessant.

Però la pregunta és molt concreta. A mi..., la primera notícia que tinc era..., tot venint de Girona cap aquí, escoltant Catalunya Ràdio i escoltant com aquesta Fundació feia publicitat; una publicitat interessant des del punt de vista de «cunya» d'una ràdio. I per tant, el tema és: quants diners va pagar aquesta Fundació a la Corporació per publicitar-se, tant a la televisió com a la ràdio pública?

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social

Senyora diputada, miri, a mi em sap greu. Jo no he tingut l'oportunitat de sentir aquesta «cunya», perquè no..., ja quan va vostè plantejar la qüestió, doncs, ja no es donava, però...

El president

Senyora consellera, si em permet aquesta *falca*, es diu «falca».

La consellera de Benestar Social

Té tota la raó, senyor president, perdoni; té tota la raó: aquesta falca. Certament, és imperdonable, encara que

suposo que me la perdona. Doncs, la quantitat exacta que..., vostè demanava una pregunta concreta, també és molt concreta la resposta: la quantitat, per la falca, és un import de 2.055.000 pessetes; amb tot, resta 1.425.000 per pagar.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. Senyora diputada...

La Sra. Geli i Fàbrega

Corroborar que el Govern tenia constància, evidentment, que existia aquesta Fundació. Per tant, ja tenim dos elements. Un, de personalitat jurídica; per tant, té un registre del Departament de Justícia, i també de la Corporació, que va rebre uns diners d'entrada d'una falca publicitària –també demano perdó pel llenguatge col·loquial que he emprat abans.

Per tant, és sorprenent, consellera, que tothom se n'assabenti, sobretot quan toca recaptar, i en canvi allò que és ordinari, que és inspeccionar el que fan, eh? Perquè jo vaig telefonar personalment perquè em va sorprendre l'anunci, hi insisteixo, amb una falca que cridava molt l'atenció perquè estava feta per gent entesa en la matèria –va estar durant molt de temps a Catalunya Ràdio, mesos seguits anunciant-se diàriament. Jo mateixa vaig telefonar-hi i em varen dir que passés per les seves dependències. Altres entitats de Catalunya hi varen anar perquè la pretensió era... (*Per raons tècniques no ha quedat enregistrada una part de la intervenció de l'oradora*), d'entitats de pares, eh?

Per tant, això corrobora que hi ha una falta de diàleg entre diferents departaments, i ens sembla que aquest és un tema, fonamentalment, de garantir la qualitat i no s'entén com recaptem diners la Corporació i no controlem si allò que feien és cert, que nosaltres no ho sabem i ens sorprèn que vostè tampoc no ho sàpiga.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social

Senyora diputada, en relació amb el que és la coordinació entre els dos departaments, li puc assegurar que ha funcionat, perquè el 27 d'abril el Departament de Justícia va notificar aquesta inscripció al Departament de Benestar. Certament, un cop una entitat d'aquestes es registra, pot ser que porti a terme programes de difusió o programes de recuperació, rehabilitació o altres intervencions. En rebre aquesta notificació, el Departament de Benestar va procedir immediatament a comunicar a la Fundació Daniel que si aquesta Fundació tenia intenció de dur a terme, en l'àmbit territorial de Catalunya, una activitat organitzada de serveis socials, era indispensable la inscripció en el Registre d'entitats. I a partir d'aquí l'entitat no va respondre i, per tant, es va suposar que és que procedia a altres activitats. Quan vam tornar –ja li he dit abans– a fer la inspecció, ja havien tancat el seu centre.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les presumptes irregularitats econòmiques de la Fundació Daniel, de Girona (tram. 310-00064/06)

Passem ara a la pregunta anterior, la número 9, que formula també la il·lustre diputada senyora Marina Geli, sobre presumptes irregularitats econòmiques de la Fundació Daniel, de Girona. Té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Bé gràcies. Respecte a aquestes presumptes irregularitats que han sortit publicades a la premsa a principis d'enguany, del gener de l'any 2000, on el president de la Fundació, senyor Pedro Fernández, és acusat d'estafa de 600 milions, algun setmanari diu que es feia passar per un amic del senyor Rato, president..., perdó, un ministre de l'Estat, i que per tant es tracta d'un desfalch important i que aquesta persona tenia antecedents. Aquest és un tema, diríem, privat, podríem dir; en tot cas, seran els empresaris que l'han denunciat els que resoldran si era una estafa o no. Però això corrobora encara més, honorable consellera, que s'ha de ser molt curós.

La pregunta és quan el seu Departament, quan el Govern va saber que hi havia aquestes irregularitats? I encara no ha contestat, jo crec, el que realment li preguntem, si algú sap si s'ha fet atenció directa a menors i a familiars, perquè vostè diu: «Nosaltres varem estar informats per part del Departament de l'existència de la Fundació, li vàrem requerir el Registre», però li varen parar l'activitat? Vostès saben si s'ha fet activitat, de quin tipus, de quina qualitat? Estem parlant d'un any, eh, i per tant em sembla que nosaltres varem ser coneixedors a través de la premsa, perquè li recordo, honorable consellera, que portem quatre mesos d'espera, de preguntes amb resposta escrita que probablement haurien fet decaure aquestes preguntes orals respecte a aquest mateix tema.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social

Gràcies. El que sí que li puc assegurar és que el Departament de Benestar no coneix cap queixa de cap familiar ni cap persona. El que sí que també és veritat és que si aquesta entitat hagués estat registrada i hagués portat a terme activitats, nosaltres hauríem pogut conèixer les suposades irregularitats pressupostàries, perquè al cap de sis mesos d'haver tancat l'exercici ens hauria d'haver passat els comptes. Com que no ha estat el cas, no es poden conèixer, però sí que és veritat que nosaltres vam posar tot l'accent possible a conèixer si hi havia alguna persona perjudicada i, ho repeteixo, no ens consta cap queixa de cap familiar ni persona.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Aquí acabem aquesta pregunta.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions dutes a terme amb relació a la protecció d'animals (tram. 310-00069/06)

I la següent la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre les actuacions dutes a terme amb relació a la protecció d'animals. Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, ara fa un parell de mesos tot Catalunya va quedar escruixida arran de les imatges que es van transmetre des de la Televisió de Catalunya en relació amb la gossera de Mataró. Van ser unes imatges transmeses gràcies al coratge d'un empleat que va mostrar, doncs, una molt mala pràctica a l'hora de sacrificar els animals.

D'aleshores ençà, el Govern de la Generalitat ha dut a terme diverses mesures de caràcter disciplinari, bo i desplegant la Llei de Protecció dels Animals i les actuacions reglamentàries i governatives que se'n desprenen. És evident que aquesta actuació de caràcter disciplinari, de caràcter reactiu, tocava, i tocava fer-la amb la contundència que es va produir.

Tanmateix, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldria saber quines previsions té el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya, de cara a una acció més preventiva en relació amb la protecció dels animals, amb el benentès que, independentment de totes les actuacions que pugui dur a terme la mateixa Generalitat de Catalunya o les diverses institucions, dependrà en darrer terme del tracte que la ciutadania estigui disposada a donar als animals, en relació amb allò que el nivell de civilització d'un país es pot mesurar també pel tracte que atorga als seus animals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, des que l'any 1988 aquest Parlament va dotar el país d'una llei capdavantera, una llei marc pel que fa a la protecció dels animals, des del Govern, i des d'aquest Parlament també, s'han endegat mesures i actuacions en l'àmbit de la regulació, en l'àmbit de les actuacions legislatives i en l'àmbit de l'acció executiva de manera nombrosa. Però em sembla més important destacar que, a partir d'aquests fets que vostè ha citat, varem també ser conscients d'un nivell d'inquietud i segurament de necessitat de reelaborar i de presentar un pla d'actuació que

donés resposta a aquest nivell de sensibilitat social i que permetés també cobrir alguns buits que, en aquests dotze anys de desplegament de la Llei de l'any 1988, hem observat darrerament.

En aquest sentit, ja el mes de febrer vàrem presentar un programa d'actuació per millorar la defensa i protecció dels animals domèstics a Catalunya. Aquest Programa contempla vuit eixos, vuit accions concretes que s'han posat ja en marxa, alguna de les quals també coneixerà directament i haurà d'aprovar i rectificar, si escau, aquest Parlament.

En primer lloc, la millora i actualització de la Llei de l'any 1988, de protecció dels animals, que haurà de regular la possibilitat de clausurar nuclis zoològics que no compleixin la normativa, que haurà de regular la venda d'animals de companyia a través de revistes de reclam, que haurà de preveure la creació d'un voluntariat, així com també l'ampliació de l'estada en centres de recollida dels animals abandonats.

En segon lloc, estem ja tramitant un projecte de decret pel qual es limitin els mètodes utilitzats per a l'eutanàsia dels animals de companyia. Aquest decret establirà cinc mètodes permesos i prohibirà un total també d'entre vint-i-sis i trenta mètodes emprats més o menys alegalment fins ara, i especificarà també les condicions d'aquests processos.

En tercer lloc, hem signat un conveni amb la Facultat de Veterinària de la Universitat Autònoma per tal d'augmentar el nombre de centres on els estudiants de veterinària puguin realitzar les pràctiques obligatòries establertes a la llicenciatura i anar preparant un cos de professionals que doni també resposta als serveis requerits per la societat.

En quart lloc, vàrem endegar una campanya de conscienciació i sensibilització, conjuntament amb la Fundació Purina, que vetllava i promovia la conscienciació i la sensibilització adreçada als ciutadans, amb l'objectiu prioritari de fomentar l'estabilització d'animals de companyia com a base per reduir el seu abandonament i fomentar-ne també la responsabilitat.

En cinquè lloc, hem creat una comissió assessora amb representants de tots els sectors implicats per tractar els temes de protecció dels animals amb una visió integral.

En sisè lloc, la creació d'un voluntariat per a la protecció dels animals.

Hem creat, en setè lloc, l'Oficina de protecció dels animals i un telèfon d'informació i de denúncia, així com també hem obert una línia de suport a les entitats de protecció i defensa dels animals.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de millora de la línia de trens de Lleida (Segrià) a la Pobla de Segur (Pallars Jussà) (tram. 310-00076/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín i Valls sobre les obres de millora de la línia dels trens de Lleida, Segrià, a la Pobla de Segur, Pallars Jussà. Té la paraula.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Efectivament, la intenció de la meua pregunta era interessar-me per la situació tant de les obres de millora d'aquesta línia com el seu capteniment de futur perquè, com ja he pogut fer en alguna altra ocasió, les comunicacions per a determinades comarques de muntanya –en aquest cas molt clarament el Pallars Jussà–, de tot tipus, no només les comunicacions per carretera, són vitals per al desenvolupament d'aquests comarques, especialment, com aquesta, per exemple, que es troba en una zona en què, doncs, determinades expectatives de creixement, determinats sectors com el turístic, no tenen les potencialitats que hi ha a altres comarques de muntanya més al nord.

La veritat és que se n'ha parlat molt, del possible traspàs d'aquesta línia –el Govern això ho ha estat vetllant i impulsant des de fa molt de temps–, es va dir que hi havia com a condició –i és lògic que sigui així– unes obres de millora prèvies al seu traspàs, i respecte a aquestes obres de millora, la veritat és que des que jo vaig presentar la pregunta fins ara han sortit ja força notícies als mitjans i coneixem el fet que s'estan desenvolupant aquestes obres de millora. Per tant, jo no faré tant èmfasi en aquesta primera part sinó més aviat en la segona.

Les obres s'estan desenvolupant, jo crec que..., suposo que a bon ritme, no conec tampoc els detalls, sé que hi ha alguna queixa respecte a algun aspecte concret d'algun pas a nivell, però les obres hi són i és molt important que hi siguin. Una línia que en principi estava morta, és a dir, estava amb unes perspectives de ser tancada ja des de fa molts anys pel Govern central de torn d'aquells moments...

Per tant, ara que les obres ja s'estan desenvolupant, voldria saber, doncs, si hi ha alguna notícia, si hi ha alguna expectativa que es pugui anar tirant endavant també el procés paral·lel o posterior de traspàs d'aquesta línia a la Generalitat de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores i senyors diputats, bé, com molt bé diu el senyor diputat, aquesta és una línia que va ser declarada a tancar per Renfe ja fa uns quants anys, i només la preocupació per part del Govern de la Generalitat i de la Diputació de Girona que ja fa deu anys..., però, de Lleida, que ja fa

deu anys que està pagant el seu manteniment, han fet que aquesta línia no es tanqués.

Aquesta era una situació que ens semblava que no tenia una sortida a menys que s'emprenguessin dos tipus de mesures. Una, el traspàs; és una línia regional, i segons l'Estatut de Catalunya, doncs, les línies que transcorren íntegrament pel territori de Catalunya han de ser competència del Govern de la Generalitat, del Govern de Catalunya, i, per tant, així es va manifestar. Però, en segon lloc, també, acceptar el traspàs d'una línia tan descapitalitzada, amb tants dèficits, tantes mancances i tants dèficits també de seguretat no semblava tampoc adient. I per això el Govern va dir que, prèviament al traspàs, s'havien d'efectuar unes obres d'agencament d'aquesta línia, que en aquests moments, com el senyor diputat i les senyores i senyors diputats coneixen prou bé, han estat ja adjudicats i estan ja en fase d'execució.

Simultàniament a aquest procés, s'estan avançant ja els tràmits per poder dur a la Comissió Mixta que acordi el traspàs de la transferència i, en aquest sentit, li puc dir que Renfe ha emès ja el seu dictamen, que és un dictamen preceptiu, i en aquest moment estem a l'espera del dictamen de patrimoni de l'Estat, i quan tot això estigui enllestit ho posarem en el si de la Comissió Mixta i esperem que es pugui efectuar aquest traspàs. Justament i precisament als cinquanta anys de l'arribada del tren a la Pobla, seria bo que hi arribés també l'esperança que aquest tren pogués fer no cinquanta anys sinó molts més.

Dir-li també que, mentrestant, el Govern de la Generalitat ha estat ja preparant totes aquelles mesures per fer efectiva la continuïtat de la línia, i no la continuïtat, jo diria, misèrrima que porta avui dia, sinó per poder donar un servei excel·lent, que ha de ser un doble servei: d'una banda, un servei de rodalies, podríem dir, entre Lleida i Balaguer, donada la proximitat d'aquestes poblacions i les intermèdies i, per tant, la gran mobilitat que hi ha de persones, i en segon lloc, un servei regional eficient, amb més freqüències que ara, fins a la Pobla de Segur. I per això estem també..., hem enviat ja a Renfe un conveni perquè, de moment, nosaltres el que faríem, en el moment de fer-se efectiu el traspàs, seria conveniar amb Renfe perquè Renfe seguís operant, encara que millor que no ho fa ara, aquest servei.

Per tant, es pot imaginar, les iniciatives són moltes i jo espero que de tot el conjunt d'aquestes iniciatives puguem garantir plenament la continuïtat del tren de la Pobla.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha repregunta.

Preguntes al Consell Executiu sobre les inspeccions del Ministeri de Cultura a les comarques catalanes (tram. 310-00040/06) i sobre les actuacions del Govern davant les inspeccions del Ministeri de Cultura (tram. 310-00041/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre les actuacions del Govern davant les inspeccions del Ministeri de Cultura. Té la paraula.

El Sr. Bonet i Revés

Senyor president, si li sembla, de les dues preguntes en faré una, perquè, de fet, és el mateix, no?

El president

En el mateix temps, per això, perquè és l'última pregunta i, pràcticament, estem fora de temps.

El Sr. Bonet i Revés

Sí, sí. Bàsicament aquestes...

Bé, aquesta pregunta està motivada per una anècdota, però, d'alguna forma, la pregunta té intenció de tocar un àmbit general. El mes de desembre hi va haver unes inspeccions, un viatge, una *tournee* del subsecretari del Ministeri de Cultura, senyor Cortés Elvira, a Girona i, talment com si fos el *Bienvenido, Mister Marshall*, doncs, repartia milions en infraestructures culturals i projectes per a la ciutat de Girona, i es feia la foto –satisfeta foto, amb un satisfet alcalde i un encara més satisfet portaveu del Grup Municipal Popular a l'Ajuntament de Girona. Evidentment, és satisfactori que hi hagi tanta satisfacció i, clar, no tinc ganes d'aigüar la satisfacció i els milions, però jo voldria preguntar quin és el capteniment del Govern i del conseller de Cultura davant de les inspeccions o els viatges del gran «chambelán» del Ministeri de Cultura de l'Estat espanyol amb una competència que se suposa que és exclusiva i emblemàtica de l'exclusivitat de la Generalitat de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Tinc la satisfacció de donar la paraula al senyor conseller.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc voldria destacar que la funció inspectora forma part de les funcions executives. Per tant, l'Administració de l'Estat pot realitzar, a Catalunya, inspeccions exclusivament en aquelles matèries en què disposa de competències executives, i que són, bàsicament, la defensa del patrimoni cultural, l'exportació il·legal i l'espoliació. En aquests dos àmbits, el Ministeri d'Educació i Cultura té competència per fer inspeccions a Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

L'article 149.2 de la Constitució assigna a l'Estat una potestat genèrica per donar suport a la cultura. Hi ha diferents posicions doctrinals sobre l'abast de les atribucions que el precepte esmentat reconeix a l'Estat, especialment en matèria de subvencions. Així, el Tribunal Constitucional ha declarat que l'Estat pot establir, amb càrrec als seus pressupostos, línies de subvencions culturals i pot fixar les bases generals que han de regir la concessió, però que, amb caràcter general, la gestió de les subvencions estatals és competència de les comunitats autònomes. La doctrina del Tribunal Constitucional només reconeix la competència de l'Estat per gestionar subvencions culturals en supòsits excepcionals; concretament, quan les subvencions tinguin per objecte preservar el patrimoni cultural comú, i en els àmbits que necessitin tractaments generals o que no puguin aconseguir-se des d'altres iniciatives. Fins i tot en aquests supòsits en què l'Estat pot gestionar subvencions culturals, és discutible que això l'habiliti per realitzar inspeccions a Catalunya relacionades amb l'aplicació de subvencions.

Pel que fa a la gestió de museus, biblioteques i arxius de titularitat estatal, correspon a la Generalitat. No obstant això, en el conveni que estableix el règim de la gestió d'aquests serveis es determina que el Ministeri d'Educació i Cultura pot accedir, en qualsevol moment, als centres de la seva titularitat i que la Generalitat està obligada a proporcionar-li les informacions que es requereixin. En qualsevol cas, i amb caràcter general, cal destacar que les funcions d'inspecció en matèria de cultura corresponen a la Generalitat, que les exerceix plenament en àmbits com la cinematografia, el llibre, els museus, les biblioteques, els arxius, la propietat intel·lectual, el patrimoni cultural, els esports, etcètera. Cal assenyalar la voluntat de la Generalitat d'aconseguir que els traspassos pendents en equipaments culturals de titularitat estatal es facin efectius en les millors condicions possibles, motiu pel qual també es fan gestions davant del Ministeri per dur a terme obres de millora i rehabilitació en equipaments, com és en el cas del Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, en què el Ministeri ja ha destinat una partida pressupostària per a l'inici de la restauració de la necròpoli. També s'estan portant a terme actuacions per a la construcció del nou Arxiu Històric Provincial de Lleida, la Biblioteca Pública de Barcelona –al Born– i per a l'Arxiu Històric Provincial de Barcelona.

Malgrat això, cal destacar l'actitud certament positiva del Ministeri d'Educació i Cultura i, en aquest sentit, el ministre Rajoy va manifestar en la seva intervenció en el Parlament –en el Senat, per ser exacte, el passat 3 de novembre– que el Ministeri està disposat a seguir invertint en equipaments culturals, malgrat no ser titularitat de l'Estat ni tenir-ne la gestió.

El vicepresident primer

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies.

El conseller de Cultura

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Bé, es parla –sobretot des del Govern del PP– de la lleialtat constitucional, però tenim la sensació, no només des del Grup d'Esquerra Republicana, jo crec que és una sensació general, que s'està produint una perversió de les nostres competències exclusives. I es fa per la via de la superioritat financera; l'Estat s'està colant pertot arreu i està polvoritzant la mateixa idea de competència exclusiva.

Jo crec que la doctrina del Tribunal Constitucional en molts llocs, doncs, no és tan lesiva per a nosaltres, és molt clara, i el que trobo a faltar és un cert neguit –una certa gelosia– per part de les conselleries i dels consellers o les conselleres a defensar les competències exclusives. Crec que no hi ha prou neguit, prou capteniment –que es diu aquí, no?– a marcar el territori competencial; hem de marcar territori competencial. Crec que les inspeccions aquestes de què parlava són una anècdota, però n'hi ha moltes altres: la via de la subvenció, la via, en fi, d'ensenyar els diners, els xecs, els talonaris des de Madrid, no? El cert és que el Ministeri de Cultura cada cop té una actuació més important a Catalunya i veiem que les nostres autoritats, el nostre Govern, d'alguna forma no hi ha fa massa res. Avui mateix a *La Vanguardia*, per exemple –acabo senyor president–, hi ha, doncs, un exemple de com el Ministeri de Cultura ha primat Madrid, Madrid i Madrid, sobretot sobre Barcelona, en l'adquisició d'obres culturals.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bonet. L'honorable conseller ha exhaurit tot el temps que tenia atribuït per a la pregunta. Ho lamento.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya (tram. 300-00170/06)

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia: és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic, especialment pel que fa als aeroports de Catalunya. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per substanciar aquesta interpellació, l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet. (Pausa.)

El Sr. Bonet i Revés

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller de Política Territorial, el motiu de la interpellació d'Esquerra Republicana no és un motiu, podríem dir, demoníac, eh?, ni hi ha una trama negra, maçònica, eh?, per dividir aquesta part de l'hemicicle, sinó que és un motiu potser ingenu, de bona fe, per al país, és una idea de com hem de reaccionar davant la qüestió del sistema d'aeroports catalans, no?

El cert és que a partir de fa dos o tres anys, sobretot arran del debat de l'ampliació de l'aeroport de Barcelona, doncs, s'ha obert un debat sobre el model de gestió. Aquest debat va incidir en un problema del caos aeroportuari que es va produir, sobretot, a l'aeroport de Barajas, i també al del Prat, i també de la sensació que l'aeroport de Catalunya, al Prat del Llobregat, estava perdent possibilitats i pes relatiu respecte a Madrid.

El debat sobre el model de gestió crec que insisteix sobre tres grans eixos: en primer lloc, desvincular els aeroports catalans –Prat, Reus, Girona, Sabadell– de la xarxa única estatal, per introduir una gestió autònoma que incrementi la seva eficiència comercial –que és aquí on hi ha la mare de totes les batalles, de la suficiència financera als aeroports, sobretot, incidir en l'eficiència de la part comercial–; després, desvincular el sistema aeroportuari català del model de xarxa única, ja que hom té la certesa –la certesa segura– que l'aeroport de Barajas, doncs, pujarà i l'aeroport de Barcelona baixarà. És a dir, Barajas serà pensat com a aeroport de capçalera de la xarxa i, per tant, com a principal aeroport intercanviador de vols. I tres, també aquest debat, doncs, es preguntava les vies legals per tal que les administracions catalanes es poguessin encarregar, com a mínim, de la gestió dels aeroports catalans, aquests que diu la Constitució que són d'interès general.

Aquest darrer punt té una complicació legal arran d'aquesta figura que expressa la Constitució espanyola, de l'interès general, i també el que diu l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que dóna competències d'execució a la Generalitat en els aeroports d'interès general, dels quals l'Estat no es reservi la gestió directa. Aquesta complicació ve del fet del Reial decret 2858, de l'any 81, que establia quines eren les característiques per definir un aeroport d'interès general. Evidentment, això fou recorregut al Tribunal Constitucional; val a dir que la doctrina del Tribunal Constitucional va ser, doncs, bastant lesiva –fins i tot si no volíem tassa, tassa i mitja– es va posar..., sobre la capacitat que teníem de construir aeroports comercials, fins i tot es va dir que no es podia posar on, en principi, la Generalitat cregués convenient, sinó que calia tenir l'acord de l'Estat.

Bé, amb tot aquest debat sobre l'assumpció, d'alguna forma, com a principi del catalanisme, de les infraestructures a Catalunya que poden tenir un gran efecte sobre l'economia catalana, en aquest clima, en aquest debat, el 1999 –o sigui, l'any passat– el PP va anunciar la seva voluntat de procedir a una privatització de la xarxa aeroportuària, i aquesta voluntat, doncs, s'ha vist confirmada en aquestes eleccions. I, a més a més, la idea, el que hem vist a la premsa i en declaracions, és que ho volen vendre tot com un paquet, tot com un

bloc, i no ho volen pas descentralitzar. Això jo crec que no cal ser massa sagaç per veure que la privatització en tot un bloc, doncs, confirmaria i consolidaria aquesta evolució de Madrid com a gran aeroport i Barcelona com a aeroport satèl·lit. Els indicis són clars, el volum d'inversions estatals a Barajas, doncs, si veiem els darrers deu anys, en fi, no hi ha color i, sobretot, doncs, els estudis, els 450 milions que s'han destinat per a l'estudi del segon aeroport de Madrid.

En aquest debat, doncs, hi hauria un encavalcament d'arguments i caldria desenredar l'argumentació. En primer lloc, està clar que la privatització no té per què implicar pas la descentralització. Encara que el senyor ministre de Foment, Arias Salgado, ho digui, que, en privatitzar, si les empreses ho compren, doncs, veuran que per racionalitat descentralitzaran, això no està gens clar –sí, la Telefónica ho ha fet, no hem vist que hagin descentralitzat res. Segon, doncs, si la gestió privada és millor que la pública, és més eficient. I tercer, quin ha de ser el model de gestió, atenent interessos de servei públic i d'eficiència comercial dels aeroports catalans.

El cas d'una xarxa aeroportuària totalment pública, centralitzada i monopolística és estrany a Europa –no més la tenen Portugal, Suècia i Noruega, em sembla– i, diguéssim, en aquest sentit, el cas d'AENA és atípic, no? Sembla que, pels exemples europeus que hem anat veient, la majoria es decanta pel model descentralitzat, on hi entra, en major o menor mesura, la gestió privada. A més a més, la Unió Europea ha dictat normes en el sentit de separar el que s'entén per gestió de l'espai aeri, gestió de les activitats pròpiament aeronàutiques, i sobretot, gestió del benefici comercial, de les àrees comercials que vénen adossades a tot això.

Davant de tot això, davant d'aquestes possibilitats, davant d'aquesta temença que es produeixi una privatització en bloc, per tant, entenem des d'Esquerra Republicana que voldria dir que s'estan venent els nostres aeroports amb una incerta i dubtosa legitimitat moral per part d'un partit que a Catalunya no arriba al 20% dels vots –bé, arriba a una mica més–, que es puguin vendre els nostres aeroports, nosaltres pensem i preguntem què fa la Generalitat. Creiem que no s'ha espavilat prou, no ha donat sensació de tenir un model clar i, en aquest sentit, l'únic que hem vist són propostes –sobretot de la Cambra de Comerç–, unes propostes a què de cap manera podem donar suport perquè són propostes d'aquestes que socialitzen la inversió necessària per mantenir l'aeroport, és a dir: «Això que ho faci el públic, i el negoci ja el farem nosaltres, el privat.» En aquest sentit, en fi, la jurisprudència comparada europea, doncs, quan hi ha una privatització d'aeroports, sempre hi ha una clàusula en la qual l'empresa que ho agafi, l'empresa que se n'encarregui, ha de tenir una part per tal d'escometre les necessàries inversions, no?

Bé, davant, doncs, d'aquesta situació de l'aeroport de Barcelona i dels altres aeroports catalans, crec que caldria tenir una actitud de la Generalitat molt més contundent, molt més clara, molt més precisa, sobretot que donés un model; i això és el que d'alguna forma ens preguntem, si és que la Generalitat en té, de model. Creiem que la Generalitat ha de fer, per una vegada, de gran promotor de consensos, i ens preguntem si és que

pensa establir negociacions amb l'Ajuntament de Barcelona i el Prat de Llobregat –en definitiva, amb la Federació de Municipis de Catalunya i també l'Associació Catalana de Municipis–; ens preguntem també La Caixa, a què juga La Caixa; quin paper cal que jugui, si el vol fer jugar... Nosaltres creiem que la Generalitat té una ocasió d'or, té una ocasió d'or, en el cas de l'aeroport, per establir consensos amb totes les institucions privades i públiques i definir un model clar que pugui ser, fins i tot, assumit per la ciutadania i, sobretot, que mostri un tombant del Govern de la Generalitat. És a dir, que acabi d'una vegada de sotmetre la ciutadania a aquest bany maria –no?– que ja dura massa, i que d'alguna forma dinamitzi, dinamitzi per tal de reclamar i buscar solucions, perquè no ens podem quedar sense aeroport de Barcelona.

Per tant, nosaltres voldríem interpellar el conseller de Política Territorial, doncs, quins passos té previstos el Govern de la Generalitat per tal que els aeroports catalans, el sistema aeroportuari català, doncs, pugui dependre de les institucions públiques i privades catalanes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bonet. Per contestar, té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo celebro molt aquesta interpellació que em formula l'illustre senyor diputat; i ho celebro perquè gairebé em permet commemorar el primer aniversari de la presentació que vam fer del que nosaltres en dèiem «Cap a un nou model de gestió aeroportuària». I, per tant, celebro que el seu partit, Esquerra Republicana de Catalunya, s'afegeixi amb il·lusió, amb ganes, sense banys maries –jo li aconsellaria directament, doncs, el foc roent– al que, al meu entendre, és una preocupació important, i és aconseguir un nou model de gestió aeroportuària per al nostre país.

Deixi'm dir-li que de les paraules del senyor Bonet tan sols hi ha hagut una qüestió, que –segurament perquè els deu minuts sempre se'ns fan curts a tots– ell ha oblidat, però que a mi em preocupa molt. A mi em preocupa molt l'aeroport de Barcelona, el Prat, però em preocupen molt, també, els aeroports de Girona, de Reus, si s'escau, el de la Seu, l'aeròdrom de Sabadell i possibles altres aeroports. Per tant, la nostra preocupació, des del punt de vista dels aeroports de Catalunya, no se circumscriu a l'aeroport de Barcelona. Deixi'm dir-li també una altra prèvia. Miri, fa dos anys estàvem molt malament, ara fa dos anys; perquè no solament no hi havia un model de gestió aeroportuària, sinó que, a més, hi havia una situació de bloqueig amb relació a l'ampliació de l'aeroport de Barcelona –també, per cert, el de Reus, que ara ja té també almenys un document d'un pla director per discutir-se, però, pel que fa al de Barcelona. I, per tant, nosaltres vam centrar la nostra feina i els nostres resultats –i ningú dubta que si no hagués estat per la participació decisiva del Govern

de la Generalitat, encara avui dia no s'hauria trobat solució per al desbloqueig de la tercera pista famosa– i, sortosament i com gairebé sempre, la solució adoptada va ser la solució dissenyada des de –en aquells moments– la Direcció General d'Urbanisme del Govern de la Generalitat, que va fer possible un acord entre totes les administracions.

Per tant, desbloqueig de l'ampliació de l'aeroport de Barcelona. Una cosa molt important que es va aconseguir és creació d'una oficina executiva al front de la qual es va posar una persona de confiança del Govern de la Generalitat, com és el senyor Paco Gutiérrez, exgerent de la Junta de Residus del Departament de Medi Ambient, i que és el que està portant a terme en aquests moments els treballs que han de conduir a l'ampliació de l'Aeroport del Prat. Però vet aquí que, un cop resolt això, ens semblava que havíem d'enfocar, ja, el dia a dia.

Teníem un precedent, que jo no em canso d'explicar perquè és molt útil, i és el sistema portuari. Com vostè sap, el sistema portuari s'havia centralitzat, en èpoques anteriors, i havien..., allò que era el Puerto Autónomo de Barcelona havia deixat de ser port autònom i s'havia concentrat tot sota aquell organisme que es deia Puertos del Estado –i es diu, encara que avui dia pràcticament buit de competències. I s'havia format aquell model que tant agrada a alguns –no només als que governen ara, sinó als que governaven abans–, que era allò que en diuen la cohesió i que és l'excusa de la ineficàcia; que era dir: «Com que hi han uns quants ports que perden diners i uns quants que en guanyen, doncs, que els que guanyin, els diners que fem dels que guanyin, que paguin als que perden diners.» I un cop fet això, no es feia res més; i, per tant, ni uns tenien motius per ser més eficients i guanyar més diners, ni d'altres tenien motius per deixar-ne de perdre.

I vet aquí que el nou model d'administració portuària, fruit –jo diria– del document de Llei de ports presentat per Convergència i Unió i després aprovat conjuntament pel Partit Popular i Coalició Canària, i en aquell moment, també, el Partit Nacionalista Basc, es va aconseguir un nou model que va fer una cosa que gairebé algú pot dir que és un miracle, que és que gairebé no necessitem els diners dels que fan diners perquè gairebé no n'hi han que perden diners. Al moment que s'ha decidit, s'ha deixat decidir a cada port, fins i tot a aquells més pobrissons, decidir per sí mateix, gairebé tots els ports de l'Estat espanyol, que ara ja no estan sota aquest paraigua protector del centralisme, gairebé tots, en aquests moments resulta que ja no necessiten diners. I això beneficia els nostres ports de Barcelona i de Tarragona; a Tarragona, jo recordo que em comentava el seu president, en la inauguració d'un pont –el pont que va eliminar el trànsit del barri del Serrallo–, em comentava que només amb el que havien pagat durant dos anys d'aquest fons de compensació ja es pagava aquell pont. Bé, ara paguen només una quarta part del que es pagava només fa cinc anys.

Per tant, el model portuari ens serveix molt. El model portuari es basa a responsabilitzar i es basa a participar, a fer participar tothom. Vostè acabava la seva intervenció dient: «Parli amb l'Associació Catalana de Municipi-

pis i amb la Federació; parli amb l'Ajuntament del Prat, parli amb el Consell Comarcal, parli amb la Cambra de Comerç...», això és el model portuari, sap? Model portuari vol dir que el Port de Barcelona o el Port de Tarragona no el gestionen il·lustres funcionaris d'aquí o de Madrid, sinó que el gestiona la gent que el viu; i la gent que el viu, doncs, són els empresaris, els sindicats, la gent de l'entorn, el Col·legi de Duaners, les cambres de comerç, etcètera. És a dir, de vint-i-cinc persones que formen aquests consells d'administració, doncs, potser n'hi hauria dos o tres o quatre que algú podria dir: «No, aquests són persones directament nomenades, alts funcionaris de govern, d'un o altre govern»; la resta són representats del que podríem anomenar la societat civil. I això, això ens ha donat un resultat espectacular: en aquest moment Barcelona i Tarragona, i també València, per exemple, estan essent els ports més dinàmics de la Mediterrània; i és gràcies a un bon model d'administració portuària.

Tenim, per tant, un excel·lent exemple. I, com que tenim un excel·lent exemple, a nosaltres ens va semblar que era bo d'utilitzar alguns conceptes d'aquesta administració portuària per convèncer el Ministeri de Foment, en aquest cas, que l'administració aeroportuària havia d'anar per aquests camins i havia d'abandonar un model de gestió burocràtica i centralista com la que hi ha ara per un model descentralitzat i participatiu. Com vostè coneix perfectament, només hem tingut èxit parcialment, perquè segurament per unes ànsies excessivament privatistes, el que ara sembla que es vol fer és un model en el qual, sobretot, es vol primar allò que és la privatització absoluta, la venda global d'AENA, sense haver fet abans allò que convindria fer, i és definir dintre de tot l'esquema portuari de l'Estat espanyol uns sistemes aeroportuaris dels quals alguns són molt clars –com pot ser el sistema dels aeroports de Catalunya– i que aquest sistema com a tal fos el que tingués una unitat de gestió. I després, d'aquest conjunt d'autoritats, igual com fa l'Autoritat Portuària de Barcelona, que gestiona des d'una opció, jo diria, clarament d'interès públic, però que permet la privatització –el moll d'inflamables s'està fent per una empresa privada–, però sempre sota la tutela, sota la direcció, sota l'estratègia de les administracions públiques i del gruix de la societat civil.

Aquest és el nostre model –aquest és el nostre model–, i aquest model nosaltres el vam presentar ara fa un any, el vam anar a explicar, i ho va fer el mateix president de la Generalitat, el va anar a explicar al ministre de Foment, i nosaltres hem fet un gran esforç per poder-lo difondre arreu. Jo li he de dir que aquest esforç no ha caigut –jo crec– del tot en el buit, entre altres coses perquè hem rebut per part d'autoritats autonòmiques, locals i de cambres de comerç d'arreu del país –per exemple, la mateixa Cambra de Comerç de Madrid, per dir-li un exemple, o el mateix conseller, el meu homòleg de Castella i Lleó, que fa pocs dies estava aquí a Barcelona–, doncs, hem rebut la comprensió i el suport de cara a aquest nou model. És obvi que nosaltres seguim defensant aquest nou model, ho farem amb tots els instruments que tinguem, però sobretot ho farem amb un, que és el convenciment –el convenciment– que aquest model és un model superior, és un model millor,

és un model que dona més possibilitats a la xarxa aeroportuària que no pas aquesta privatització que sembla que es vol ara imposar.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per replicar té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre conseller, honorable conseller, bé, abans he parlat del sistema aeroportuari català i em sembla que he citat l'aeroport, a part del Prat del Llobregat, el de Reus - Tarragona, el de Girona - Costa Brava i el de Sabadell, el de La Seu també hi hauria d'entrar; per tant, entenc que aquest és el sistema aeroportuari català del qual hem de parlar. Segurament –segurament– que no han de tenir una unitat de gestió, perquè si agafem models, en fi, n'hi ha que si passen d'un cert volum, doncs, han de tenir un cert model de gestió, si no hi arriben n'han de tenir un altre, i segurament ho hauríem de dividir, no? Però, evidentment, el sentit de la interpellació és tot el sistema aeroportuari català.

Amb tots els respectes, crec que no m'ha respost –crec que no m'ha respost. És a dir, la pregunta és: què pensen fer si se'l volen vendre? Quina força tenen? El mateix ministre de Foment, senyor Arias Salgado, que va ser contestadíssim, sobretot quan es va parlar d'aquestes qüestions, quan hi havia l'atzucac, hi havia l'embús als aeroports de l'Estat, vostès el van salvar d'una compareixença. Doncs, aquest mateix ministre és el que és més actiu en el fet de voler-se vendre els aeroports com un paquet i, per tant, perdre'n, en definitiva, la competència.

Quina força tenen? Jo crec que aquí sí que caldria parlar de front –amb tots els respectes–, un front aeroportuari, i potser més que un tripartit, potser podríem parlar d'un pentapartit; fins i tot, jo crec que el PP hi hauria d'estar d'acord. I no sé si el senyor Enric Lacalle encara és militant del PP; em sembla que sí, eh? Per tant, jo voldria preguntar, o dir-los si realment es llegeixen els articles que va fent de tant en tant sobre les relacions entre Madrid i Barcelona, si això ho retallen i ho envien al carrer Gènova, no?, perquè en definitiva –en definitiva–, el que està dient és que Madrid està..., en fi, està agafant tot el protagonisme i tot el pes. I vostès diuen que la culpa –vostès, el PP– és senzillament, doncs, nostra. Home, segurament la culpa d'algunes coses que passen no sempre l'hem d'externalitzar, però hi ha una gran culpa que és el capteniment que des del Govern de l'Estat es té. I el capteniment és la proporció jacobina; és a dir, la proporció de: París és a Lió com Madrid és a Barcelona, i això és el que tenen al cap, i no pararan fins que arribaran a això, no?

Jo crec que caldria fer un front civil, institucional, polític i, d'alguna forma, entendre's amb l'Ajuntament de Barcelona. Jo crec que això és fonamental. Amb la Fira, doncs, ja hi ha molt mal rotllo, per dir-ho així, i amb l'aeroport també. Jo vaig veure unes declaracions del senyor Acebillo, sobre, en fi, que el model de gestió

que pretenia la Generalitat no era del seu gust, no? Per tant, crec que caldria fer un front, jo crec que hauríem de dissenyar quin és el model, dinamitzar una mica la societat civil, que jo crec que es podria mobilitzar, i, d'alguna forma, doncs, activar, activar la nostra societat, per tal de no perdre per sempre més els aeroports i que ens passin volant.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo no sé si en el «sí, quiero» de Convergència a Madrid ja hi ha hagut la qüestió dels aeroports; no ho sé, m'agradaria que ens ho expliqués, però jo crec que, vostès, el que haurien de fer, per una vegada, és intentar buscar el consens amb les institucions directament afectades –que són l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament del Prat, també la Cambra de Comerç, la Caixa–, definir els eixos per a un model de gestió que atengui l'interès públic i l'eficiència econòmica i, sobretot, desplegar negociacions o bé iniciatives legals perquè es pugui complir l'esperit de l'Estatut, és a dir, que la competència la té la Generalitat, fins i tot executiva, en els aeroports d'interès general dels quals l'Estat no es reservi la gestió directa. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, honorable president, senyores i senyors diputats. Miri, jo li puc dir que, quan parlo d'aquests temes amb l'Ajuntament de Barcelona, ho faig amb el senyor alcalde. I el senyor alcalde de Barcelona, també la Cambra de Comerç de Barcelona, també el delegat de Govern a la Zona Franca –que em penso que és el càrrec que ostenta l'insigne militant del PP senyor Lacalle–, doncs, crec que comparteixen aquest model; almenys, els trets bàsics d'aquest model. Al senyor Acebillo li deixem una feina molt més interessant, que és resoldre els embolics de la plaça Cerdà o del pas inferior del Mitre, que segurament deu ser pel que li paguen, no?

A nosaltres ens preocupa una cosa, que és important, no?, i és aconseguir complicitats. I per això jo crec que la millor resposta que li puc donar és llegir-li –traduir-li, perquè està escrita en castellà– una declaració conjunta que vam formular aquí a Barcelona, el dia 25 de gener d'aquest any, els consellers de Política Territorial –o de Transports, és igual– dels governs de les Illes, de Canàries, del País Basc i de Catalunya. I, aquests que ens vam reunir, dèiem, entre altres coses que vam posar en comú, els problemes que tenim com a conseqüència d'aquest actual model de gestió aeroportuària, i vam manifestar una sèrie de coincidències bàsiques.

Primer de tot, el dret i la voluntat de participar directament en la gestió dels respectius sistemes aeroportuaris. En segon lloc, posàvem de manifest que les comunitats autònomes han demostrat la seva capacitat per gestionar els ports, així com altres competències, per la qual cosa també poden tenir la capacitat per gestionar

el sistema aeroportuari. Dèiem que la gestió del sistema aeroportuari ha d'estar presidida pel concepte de la intermodalitat del conjunt del sistema de transport, que és un element que només es pot garantir a partir que les comunitats autònomes assumeixen la totalitat de la coordinació d'aquest sistema. També dir que aquest nou sistema ha de garantir la pervivència de tots els aeroports, siguin o no rendibles. Ens comprometíem, ens comprometíem a tenir una trobada, que havia de ser a la primera quinzena del mes d'abril a les illes Canàries, però que hem ajornat, entre altres coses perquè ens semblava que era bo esperar que hi hagués nou Govern, nou president del Govern, i també nou ministre de Foment, en el seu cas. Finalment, dèiem –i reprenc una línia argumental que vostè deia– que els consellers han acordat, i ho llegeixo textualment: «En cas que l'Estat renunciï a la gestió directa com a conseqüència de la privatització dels aeroports, hem acordat que les comunitats autònomes reclamaran, per la via constitucionalment adient, el dret a la gestió contemplat en els seus respectius estatuts d'autonomia.»

Per tant, el Govern de Catalunya ha fet, crec, el que havia de fer. És obvi que ara hem d'estar a l'espera de la constitució del nou Govern, amb qui haurem de negociar aquest tema; jo li puc assegurar que és el primer dels temes de la meua agenda, de cara a la negociació política de les moltes qüestions que tenim en relació amb el Ministeri de Foment.

Deixi'm acabar només amb una consideració complementària: el model aeroportuari que nosaltres varem presentar no es basava només en la reclamació de, diguem-ne, una transferència o d'un canvi de model de gestió dels grans aeroports, sinó del ple desenvolupament de les competències estatutàries, i des d'aquest punt de vista jo li puc anunciar que en els propers mesos –no sé si serà al maig, però, en qualsevol cas, serà abans de l'estiu– presentarem, el Govern presentarà en aquesta cambra l'Avantprojecte de llei d'aeroports a Catalunya, que és una eina indispensable per poder exercir les competències que tenim, i, en tot cas, les que podem tenir.

I, també dir-li que, des d'aquest punt de vista, vostè també coneix perfectament, segurament igual que el seu company d'escó, el que està al seu costat, com el Govern de la Generalitat en tema aeroportuari no té una política gens passiva, sinó, tot el contrari, com es posa de manifest amb el desbloqueig de l'aeroport de l'Alt Pirineu; que el pes important, tant econòmic –qui ha sufragat els estudis junt amb el Govern d'Andorra?–, com polític, de prendre les decisions, ha estat clarament al Govern de la Generalitat.

Per tant, estigui absolutament convençut del capteniment decisiu del Govern de la Generalitat pel que fa a la política d'aeroports, i només és obvi que l'èxit, el major èxit, o menor, de la nostra política, dependrà de moltes coses, però jo estic segur també que el conjunt de la cambra comparteix aquest model de gestió, allunyat d'aquella eina que va gestar un ministre català, socialista però català, i que ara hauríem de saber entre tots canviar.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 300-00060/06)

El punt novè és la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental. La presenta, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell. Té la paraula.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, he de començar reconeixent-li que vaig cometre un error en la meua passada intervenció en defensar l'esmena a la totalitat al Departament de Medi Ambient. En aquella ocasió, fa deu dies, comparava els pressupostos de la Generalitat en Medi Ambient amb els del Govern Balear. Li deia que, si calculàvem el percentatge que hi destinava el Govern Balear i el que hi destinava la Generalitat, la Generalitat hi hauria de destinar 170.000 milions. El senyor Jesús Bartolomé, del seu Grup, em deia que, en tot cas, la referència havia de ser en base al tant per habitant que hi destinava cada Govern. Prenent aquella referència, tenint en compte que el Govern Balear hi destina 12.000 milions, i tenint en compte que aproximadament som unes deu vegades més d'habitants al Principat de Catalunya que a les Illes Balears, tenien raó vostès, segurament era exagerada la xifra de 170.000 milions, i hauríem d'estar parlant de 120.000 milions de pessetes, el que hi hauríem de destinar des de la Generalitat de Catalunya. Per tant, si n'hi destinem 16.000, hauríem de fer un esforç per destinar 100.000 milions de pessetes més a Medi Ambient, amb la qual cosa segurament que podríem fer algunes coses més de les que avui podem fer.

Per tant, en aquell moment reflexionava sobre la necessitat de més recursos en Medi Ambient. Avui reflexiono també pel que fa a aquesta necessitat, i reflexiono també entorn de la voluntat política i del model de gestió, basant-me en tot allò que vaig argumentar fa dies i que, per tant, no repetiré, però, en tot cas, en un model de gestió de residus que avui entenem, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i ens ho demostren les xifres i les dades –com vostè sap, senyor conseller, i estic segur que no li agrada, com no ens agrada a nosaltres–, l'increment de milers de tones, cada any, de residus ens porta a demostrar que en la situació actual anem a un creixement que no li veiem el punt final.

Per tant, hem de buscar més recursos, hem de canviar de model; un model que ha de venir definit per la voluntat política d'invertir seriosament, i hem de tenir molta cura en la gestió d'aquests residus, perquè, si no, ens trobem en situacions que no volem; en situacions que ens demostren que la ciutadania, la gent, no vol abocadors, no vol plantes de tractament, i s'adona, doncs, que el Govern, sovint, demana solidaritat per poder instal·lar abocadors, demana participació ciutadana

na per resoldre el problema dels residus, però no dona. No s'avança implementant campanyes de sensibilització, mitjans per a la recollida selectiva, per tant, elements per reconvertir aquesta política. I això provoca –com dèiem– que no s'acompleixin els objectius del Programa de gestió de residus.

Davant d'això, un cert relaxament davant de l'incompliment de la Llei de residus. De fet, estem en una situació que sembla que hi hagi una moratòria no acordada. No es compleix la Llei –cap organisme municipal, els diferents organismes supramunicipals que hi tenen competències–, però no passa massa res. Fins ara no passava massa res. Ara se'ns convoca a unes comissions de treball. Vostè sap, senyor conseller, que el dia 15 de febrer d'enguany va haver-hi una reunió de tots els portaveus en matèria mediambiental aquí al Parlament, convocada pel mateix Govern a petició d'aquest diputat, i en aquesta reunió, bàsicament, el que ens vam trobar per part dels grups majoritaris és una crítica a l'únic sistema de recollida que ha portat resultats efectius –el projecte «Residu mínim»–; una defensa, per part dels grups majoritaris de la cambra, de la incineració, i un cert ball de dades, un cert ball de dades que també ens preocupa.

Ens van donar un informe que diu que, l'any 91, entre triatge, compostatge i recollida selectiva, teníem 126.000 tones. I vostès havien repartit un opuscle, l'any 93, que deia que, entre triatge, compostatge i recollida selectiva, hi havien 444.000 tones. Ens donen un informe que diu que, l'any 93, en aquests mateixos conceptes hi havia 123 més 50: 173.000 tones, quan s'havia distribuït un opuscle que deia que n'hi havien 552.000. I ens donen una informació que, en aquests mateixos conceptes, 102 més 74: 176.000 tones, quan s'havia distribuït un opuscle que parlava de 446.000 tones. Suposem que aquí s'obvia la planta de triatge de Gavà-Viladecans, però, en tot cas, estem parlant dels mateixos conceptes que en un cas, doncs, van tenir una difusió determinada i, per tant, si aquí es consideraven, s'havien d'haver considerat aquí i s'hauria vist que hi ha una minvança, també, en aquests processos.

Per tant, aquí volia fer un apunt perquè estigués molt clar, des de la coalició i des dels altres grups, i ho dic en el sentit de la intervenció del senyor Jesús Bartolomé, quan vaig presentar l'esmena a la totalitat dels pressupostos, que deia, venia a dir: «Em pensava que érem amics.» Tant com vulgui! Podem anar a sopar quan vulgui, però estem parlant de política, i, en política, se'ns fa complicat d'entendre'ns. I aquí, doncs, estem per intentar arribar a acords polítics. Vam proposar en el seu moment un gran acord polític. Volem arribar a aquest gran acord polític, però penso que també hem de tenir en compte les entitats mediambientals; no es pot menysprear les associacions mediambientals que avui no estan d'acord en els plantejaments i en el posicionament que hi ha sobre la taula des del Govern de la Generalitat. I crec que això queda reflectit en la declaració de Cervera, que la firma la plataforma que agrupa 80 entitats mediambientals, i, per tant, crec que no es pot obviar. Una declaració que acaba demanant –i seria dels darrers elements que volia posar sobre la taula avui–, acaba posant en qüestió la manca de trans-

parència, fent palès, en tot cas, la manca de transparència en molts dels aspectes de la gestió dels residus.

S'ha demanat al Departament repetidament què es fa de les escòries de les incineradores. Voldríem saber, amb detall –si no pot ser avui, quan calgui–, què es fa de les escòries de les incineradores, què se n'ha estat fent durant tots aquests anys, perquè hi ha molts dipòsits que no sabem exactament què hi entra i què se'n fa.

I un darrer tema: el fons de residus. Creiem que és un element clau que contemplava la llei en el seu moment i que, en aquests pressupostos que estem discutint aquests dies, es veu dotat amb 1.200 milions de pessetes. Vostè sap, senyor conseller, que amb això no anem massa enlloc. L'article 50 de la Llei 6/93, de residus, estableix que la Generalitat havia d'aportar uns diners, però també estableix que n'havia d'aportar l'Estat, que s'havia de dotar aquest fons, també, a partir de les sancions d'aquelles entitats que fessin una mala gestió dels residus i que s'havia de dotar a partir d'un cànon. Fins ara, res d'això. Ara, fem una petita aportació de la Generalitat; ja és un pas endavant, però, en tot cas, creiem que cal anar més lluny i, en aquest sentit, també plantejaríem, en el seu moment, la moció subsegüent a aquesta interpel·lació.

Per tant, creiem que s'ha de fer un salt endavant pel que fa a la gestió, un salt endavant pel que fa al model de gestió i un salt endavant pel que fa a l'aportació econòmica en política mediambiental i, per tant, en tot allò que fa referència a la gestió de residus a Catalunya.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, il·lustre diputat, iniciaré aquesta primera part de la meua intervenció amb una reflexió global i amb una afirmació contundent. No serà cap sorpresa si afirmo que el propòsit de capteniment del Govern, del Departament de Medi Ambient respecte als residus municipals és aconseguir clarament els objectius que marcava i que marca la llei reguladora de residus. I hem d'acceptar, de totes maneres, que en el propòsit que acabo de manifestar, per ferm que sigui, fins avui no n'hi ha hagut prou. Cal que aquest propòsit sigui, també, la ferma determinació de totes les administracions públiques que intervenen en la gestió dels residus municipals i cal, també, que hi hagi una resposta favorable per part dels productors, dels gestors i dels consumidors.

No m'abandonaré i no li diré el que, pel Departament de Medi Ambient, seria excessivament fàcil, que és recordar, exclusivament en aquest punt, l'autonomia municipal. No ho faré. Al capdavant, però, la llei reguladora de residus i el programa que la desenvolupa, sobretot en l'aspecte dels residus municipals, distribu-

eixen molt clarament les responsabilitats en aquest àmbit: «Correspon al Govern el desplegament normatiu, la planificació general i el suport econòmic a les infraestructures de gestió.» Podríem fer balanç d'aquests tres aspectes i podríem obtenir bona nota de les actuacions fetes. No obstant això, els indicadors vàlids que vostè reclama i que jo reconec són uns altres.

En primer lloc, veiem com la minimització de residus no avança prou, sinó que, al contrari, continua avançant i augmentant la generació de residus municipals. En segon lloc, veiem com, any rere any, augmenta la quantitat de la recollida selectiva, i això és positiu, però no al ritme suficient per assolir els objectius en els terminis prefixats. I, en tercer lloc, veiem com anem bastint instal·lacions al llarg del territori: plantes de compostatge, deixalleries, plantes de triatge –millorant la logística–, contenidors, iglús..., acords específics amb grans productors, però els percentatges de valorització continuen essent massa baixos.

I això, malgrat la convicció –i ho dic sincerament– que la Junta de Residus del Departament de Medi Ambient ha fet una bona part de la feina que tenia compromesa, però, tot i així, no ens volem desentendre d'aquesta situació ni volem atribuir-ne la responsabilitat als ajuntaments. Tot i que molts ajuntaments crec que haurien pogut fer molt més o començar a fer el que estan fent, abans crec que, segurament –ho hem de reconèixer entre tots–, hi ha problemes més de fons que impossibiliten que els percentatges i els objectius de valorització es disparin o, si més no, que augmentin més ràpidament. Per això, hem impulsat i estem impulsant un diàleg d'àmplia base per revisar el Programa de gestió dels residus municipals –que tocava. Teníem un programa vigent de l'any 95 a l'any 2000 i hem obert el diàleg per fer una revisió conjunta. Ens hauria sigut, segurament, més fàcil fer una revisió des del Govern. Al cap i a la fi, aquesta també és la nostra responsabilitat. Però, aprofitant que tocava fer aquesta revisió, hem impulsat un diàleg per veure, entre tots plegats, quins són els punts forts i els punts febles de l'experiència acumulada. I, en conseqüència, emprendre les modificacions que convingui per donar-li un impuls renovat amb objectius ambiciosos i viables –ambiciosos però possibles. Aquest grup de treball –vostè l'ha esmentat– ja funciona. I vull agrair a tots els grups parlamentaris la seva predisposició per formar-ne part.

D'altra banda, vull recordar que també va ser un dels primers acords de la primera sessió que a aquest grup s'hi incorporessin les entitats municipalistes i l'entitat metropolitana, com a entitat gestora de quasi el 50% de la producció de residus municipals de Catalunya.

Ja vaig anunciar en aquesta sessió constitutiva del grup de treball la voluntat del Govern, del Departament, d'assolir un consens en tots aquells aspectes que tinguin incidència en la millora de la gestió dels residus municipals, si és possible. Però, especialment i essencialment, vaig a avançar quatre línies de reflexió.

La primera: com aturar l'increment constant de residus municipals? Aquest és un problema real. Per molt que potenciïem la valorització i per molt bé que garantim la disposició correcta del rebuig, difícilment podrem do-

minar la situació, si els residus continuen creixent. Convé plantejar, doncs, quines mesures poden ser eficaçes, a més de viables, per invertir aquesta tendència.

En segon lloc: com assolir els objectius de recollida selectiva que ens marquem? Hi ha qui els considera poc ambiciosos, però, fins i tot els que teníem fixats, s'estan demostrant molt difícils d'assolir. El plantejament essencialment voluntarista del model actual potser no és suficient. Tenim un marc legal que considerem essencialment vàlid, però hauríem de ser prou oberts per analitzar si conté elements que dificulten l'objectiu principal. Aquest és un aspecte essencial per l'èxit del model i també ha de ser un element de reflexió, com ja els vaig anunciar a la primera sessió de treball.

En tercer lloc: com, de quina manera afavorir la construcció de les instal·lacions de valorització i de disposició del rebuig que siguin necessàries. En necessitarem més o menys; ja ho veurem. Però en necessitarem tant de valorització com de disposició. No pot ser que hi hagi tantes dificultats per construir una planta de gestió de residus. Tots, tothom n'hem tingut, d'experiències negatives. Tot i que hi ha reaccions socials que no depenen de la voluntat dels partits polítics, convé estudiar bé les causes d'aquesta oposició, tant si és conceptual com si procedimental.

I, en quart lloc, crec que hem de pensar com redisenyem el model de finançament de la gestió dels residus municipals, perquè aquest model sigui autosuficient i afavoreixi els objectius perseguits. Crec que, si no som capaços de fer aflorar el cost real de la gestió i la manera correcta i racional de sufragar-lo, tampoc no resoldrem el problema de fons i de manera immediata –ni tampoc definitivament.

De tots aquests temes, n'estem disposats a parlar extensament i intensament i a aplicar-hi les conclusions consensuades. Ara bé, és evident que caldrà novament una implicació decidida i convinguda de tots els actors. I hem d'acceptar tots plegats que la resposta, ara com ara, és desigual. Per exemple, la majoria d'ajuntaments han apostat decididament per les deixalleries, però la seva actuació ha estat força més tímida pel que fa a la recollida selectiva de matèria orgànica, tot i haver-hi plantes de compostatge avui ja disponibles. I aquest és un tema especialment delicat perquè, com saben, la directiva comunitària d'abocadors, de disposició del rebuig, ens limitarà molt aviat la possibilitat d'enviar matèria orgànica en determinats percentatges sense tractar els abocadors controlats. I em sembla que alguns de vostès van viure alguna anècdota en alguna visita recent d'un grup de diputats de Baden-Württemberg.

Deixin que faci ara una reflexió sobre algunes de les coses que vostè ha dit en la seva presentació de la interpellació. Jo crec que, avui, el model de gestió dels residus municipals no pateix d'un problema pressupostari i, quan vulgui, parlem de dades. Al llarg d'aquest any 2000, complirem les previsions d'inversió previstes en el programa de l'any 95. I, si no s'acaben d'assolir en la seva globalitat, ha estat o serà per determinades infraestructures, que no seran executades per canvis de decisió política que vostè també coneix a bastament.

Vull dir que no esperava que en aquesta sessió plenària haguéssim de parlar del que hem començat a comentar a la Comissió. No hi tinc cap inconvenient; jo no vaig manifestar cap crítica sobre el model del residu mínim..., les meves inquietuds sobre els percentatges a assolir i l'èxit de determinats plantejaments. No vaig apostar decididament per la incineració; vaig dir que no creia que de partida haguéssim de renunciar a res; no crec que hi estiguem en condicions. Les dades que vostè ha controvertit, li garanteixo que seran analitzades i que, abans de la propera sessió del grup de treball, seran facilitades perquè estic convençut que hi ha una explicació. En tot cas, no el privaré pas que vagi a sopar amb el senyor Bartolomé. Vostè decidirà quin és el seu mecanisme de negociació.

Deixi'm que li digui que la transparència és absoluta. En el cas de Cervera, varem ser nosaltres els que varem apostar per informar, per enviar informació a tots els ciutadans de Cervera, per desmentir les desinformacions que s'estan fent córrer darrerament, per ratificar que aquesta és una operació i una actuació adreçada exclusivament als residus municipals de la comarca de la Segarra i que, en qualsevol dels casos, el model que presentem, precisament, és una opció tecnològicament segura i una opció de futur que podria resultar o que podria resoldre a mig termini les necessitats dels residus municipals en l'àmbit comarcal –acabo, president.

En tot cas, no voldria que la conclusió d'aquesta anàlisi política –i ho resumeixo molt ràpidament– de la gestió dels residus municipals fos que estem molt malament o pitjor que abans; no és cert. Convé recordar algunes dades en aquest sentit: tenim 227 deixalleries –que no teníem–, tenim 8 plantes de compostatge en servei i 6 en construcció –que no teníem–, tenim 32 dipòsits controlats i n'hem clausurat més de 400 d'ilegals en cinc anys, s'han instal·lat sistemes de depuració de gasos a les incineradores existents, s'han impulsat les plantes de triatge d'envasos, s'han distribuït més de 45.000 contenidors de recollida selectiva de vidre, de paper i d'envasos lleugers, estem recuperant gairebé el 30% del vidre i el 20% de paper, estem reciclant les piles, els fluorescents, els olis minerals, i hem decidit destinar els olis de fregir, preferentment, a biocombustible. Intentem, a més, introduir noves tecnologies de valorització de residus municipals per reduir cada vegada més el rebuig.

En definitiva, deixi'm que conculgui dient que crec que hem avançat significativament els últims anys, sobretot en infraestructures i en logística, però també en consciència: hem avançat en la consciència i en la necessitat de trobar solucions ambientalment vàlides en la gestió dels residus. Li haig de reconèixer, però, que aquesta mateixa experiència ens mostra que hem de revisar el plantejament, el model que tenim, per a delimitar quin ha estat, quins han estat els punts febles que convé canviar perquè els objectius de minimització, valorització i disposició correcta del rebuig s'assoleixin en el termini més breu possible.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Aquesta és la tasca que estem impulsant actualment.

Gràcies, senyor president, per la seva consideració.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor conseller. Senyor diputat, en dret de rèplica...

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor conseller, amb la voluntat de col·laborar amb el Govern, bàsicament perquè vostès se n'adonin... Jo ja entenc que vostès tenen l'obligació de veure tot allò que fan bé, però jo els diré alguna cosa que potser no fan tan bé, i això és el que també després porta que en determinats col·lectius hi hagi coses... No pot ser que tinguem tantes dificultats a l'hora d'instal·lar determinades infraestructures.

Miri: vostè sap qui és en Joaquim Rovira i Ripoll? L'avi d'en Joaquim Rovira i Ripoll va néixer i va viure tota la vida a Can Gras –i el seu pare–, i ell hi viu amb més de seixanta anys. Can Gras està a 150 metres de l'abocador de Can Mata. Jo no sé si vostè ha tingut el plaer –no sé si exactament se li ha de dir plaer– de ser-hi. Segurament que aquest és un dels models d'abocador que vostès presenten. L'informe d'adequació de l'abocador de Can Mata diu que no hi ha cap habitatge a menys de 3.000 metres. Doncs, en un radi de 3.000 metres, hi viuen 4.000 persones: a Masquefa, al Mas d'en Gall, a Can Rial, a Can Fusalba... Qualsevol abocador provoca pudors. A més a més, el control que se'n fa –d'aquests abocadors– és més que relatiu. Hi vaig estar tot un matí –permeti-me'n l'anècdota: se'm va cremar i se'm va pelar la calba, eh?–, hi vaig estar tot un matí a ple sol, fa quinze dies, mirant-m'ho (*algú diu: «I el barret?»*) –sí, em vaig deixar el barret, efectivament–, mirant-m'ho perquè ningú em pogués dir que no era així. No es va obrir la porta ni d'un sol camió. Els camions arribaven i abocaven, arribaven i abocaven, arribaven i abocaven..., i ningú, ningú –ningú!– por garantir exactament què es el que està entrant als abocadors controlats en aquest país.

Doncs, aquest és un dels problemes. A aquest abocador, s'hi han abocat sals aluminoses. Quan es van deixar, quan es van prohibir d'abocar aquí es van anar a abocar a Castelló. La Universitat Jaume I en va fer un estudi –segur que vostè el té; jo no el tinc i no sembla fàcil d'aconseguir-lo. A això ens referíem quan parlava de transparència.

A l'Ajuntament de Montcada i Reixac, fa pocs dies, li ha fet arribar un acord de la Comissió de Govern del mes de març, perquè s'estan fent uns abocaments de fangs sense llicència municipal, sense planificació agrícola, sense garantia sanitària i sense cap mena de tractament previ. Per tant, incomplint tant la Llei 6/93 com el Reial decret del 29 de novembre de 1990, en els seus articles 2, 3, 4, 6 i 7. A això ens referim quan parlem de control. Si no hi ha control, si no hi ha transparència, després no ens ha d'estranyar que la gent, que la ciutadania, que els col·lectius, ens posin pegues quan s'han

d'instal·lar abocadors, que vostè i jo –i tots els aquí presents– sabem que són necessaris, sabem que són imprescindibles, però hem de gestionar amb molta cura.

Jo sóc conscient que tot això és previ al seu mandat. Jo sóc conscient que vostè ha iniciat aquest mandat amb una voluntat d'introduir canvis en la gestió d'aquesta Conselleria, i n'estem agraïts, i, en tot cas, és casualitat que en aquests moments..., perdó: no és casualitat que en aquests moments estiguem interpellant-lo sobre residus, i sóc plenament conscient que podem parlar de molts d'aquests temes, però hi han temes que són urgents, i, en aquest sentit, en la moció subsegüent li proposarem la solució a alguns d'aquests temes, com li proposarem que resolguem un tema que hem plantejat tots plegats, que és el tema dels recursos econòmics per poder avançar en la solució del problema de residus.

Li deia l'altre dia: vostè és conscient, senyor conseller, que avui, desgraciadament, un ciutadà de Catalunya que deixa més estona del compte, del necessari, l'aigua, l'aixeta de l'aigua oberta, o que té més llums dels necessaris encesos, o que llença una pila a un contenidor d'escombraries, no té consciència d'estar fent res mal fet. I això és deure nostre, hem d'ajudar a canviar la mentalitat de la gent, si no, no resollem els problemes del medi ambient a Catalunya.

Per tant, li proposarem la creació, la votació, l'ampliació de la dotació del fons de residus, tant a través de la creació del cànon, que està previst en el punt 7.2.1 del Programa de residus, com que, des de l'Estat i des de la Generalitat, es dotin de recursos per poder fer una millor gestió de residus, perquè, si tenim aquesta voluntat política, si som capaços d'actuar amb transparència, d'efectuar el control i de ser valents, crec que no hi ha res perdut i que el problema dels residus es pot resoldre encara, avui, a Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Jo també estic convençut que el problema té solució. Del que estic expectant és de veure de quina manera conflueixen les diferents complicitats i convenciments dels diferents agents polítics, parlamentaris, però també gestors, en el territori, de cara a anar trobant entre tots les solucions a aquest problema, que és un problema de totes les societats avançades, però que nosaltres hem de resoldre amb major convicció, amb menor demagògia, amb major valentia i amb major objectivitat.

En aquest sentit, deixi'm que li digui que crec que la visió excessivament catastrofista –i jo no la vull donar excessivament cofoista– que vostè ha transmès no s'adiu, segons els meu criteri –segons el nostre criteri–, a la realitat. Tanmateix, observant –disculpi– la magnitud de la seva calba, sí que podria semblar que els abocadors del país..., i d'altres d'excel·lentíssims, honorables consellers, doncs, estiguessin provocades per les seves visites als abocadors. No crec que sigui així, tot i que

jo li haig de dir que també vaig pel mateix camí i en una visita de fa vint anys a l'abocador del Garraf també vaig quedar, en aquells moments, bastant «frapat». Però també li haig de dir, avui, que a Catalunya existeixen instal·lacions de disposició de rebuig del màxim nivell de tecnologia, de control, de seguretat i d'innovació, exportables a molts països europeus i americans.

Vostè m'ha citat algun abocador, que jo faré mirar, però li garanteixo que avui tots els abocadors autoritzats tenen mecanismes de control, de registre, i que són inspeccionats i valorats per la Junta de Residus. Deixi'm que li digui, sortint un moment de la gestió dels residus municipals, perquè hem d'entendre que la gestió dels residus, en general, a Catalunya, que obté, o que es basa, sobretot, en quatre programes, avança decididament. I aquest, segurament, és el programa en el qual estem més endarrerits. El programa de gestió de residus industrials: estem a nivells de valorització del 65% dels residus industrials generats a Catalunya. Ens falta trobar un o dos abocadors; tenim un procés en marxa i serà un procés complicat, polític i social, però tenim de les millors instal·lacions finalistes que existeixen avui a Europa i al món.

Hem desenvolupat el programa de gestió de les runes de la construcció; hem tancat i clausurat abocadors incontrolats i hem tirat endavant la ubicació de les instal·lacions de transferència i d'abocadors per a les runes als convenis amb els Consells comarcals, als acords amb les empreses, per resoldre aquests aspectes i aquest programa, també, del Pla de residus. I estem desenvolupant el programa, també, de gestió dels residus de les dejeccions ramaderes, amb problemes, també; amb resso social, també, evidentment, però amb la valentia d'aplicar les solucions que vinguin a donar resposta, també, a aquest programa.

En aquest sentit, deixi'm que li digui que és aquest, el pressupost de l'any 2000, el primer que contempla i que dota per primera vegada el fons de gestió de residus municipals. No havia estat dotat –aquest és el primer pressupost– i li garanteixo que l'aportació prevista inicialment als pressupostos es veurà multiplicada per tres o per quatre al llarg d'aquest any. I, en aquest sentit, deixi'm que li digui –ho he dit abans– que crec que la inversió prevista en el primer programa de gestió de residus municipals, que estava basada en uns 65.000 milions de pessetes, es veurà, amb els pressupostos que s'invertiran al llarg d'aquest any, executada al cent per cent, a excepció de tres instal·lacions de caràcter finalista que, en l'àmbit metropolità, no s'han pogut executar, perquè amb les previsions financeres previstes per a aquestes instal·lacions s'hauria arribat estrictament a la previsió i a l'execució dels 65.000 milions de pessetes inicials. I també li dic que em mostro disposat a parlar en el marc d'aquest grup de treball del cànon i de les mesures que calgui per estudiar la suficiència financera d'aquest nostre programa.

En qualsevol dels casos, el que sí que li avanço és que haurem de parlar d'aquesta revisió sobre la normativa de residus, de quina manera desenvolupem la infraestructura per a la gestió de residus que encara falta al país, de quines aportacions al Plan Nacional de Residuos Urbanos, aprovat pel Govern de l'Estat, per

als anys 2000-2006, es destinen a Catalunya i de quines noves responsabilitats, a través de lleis com la d'envasos, o futures directives sobre els vehicles fora d'ús també s'implementen en aquesta revisió d'aquest segon programa de gestió de residus municipals, que haurà de contemplar la minimització, la valorització, el tractament i la disposició final del rebuig, les estratègies d'informació, la necessària col·laboració i coordinació institucionals, així com també les necessàries actuacions en matèria de comunicació, de formació i, evidentment, d'incorporació de noves tecnologies.

Ho repeteixo i acabo com he començat i com vostè també m'ha manifestat: crec que ens en sortirem; caldrà, de totes maneres, convicció i fermesa per part de tots.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc (tram. 300-00136/06)

El punt desè es la interpellació al Consell Executiu sobre política del joc. Per presentar-la, en nom dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president, i, amb l'ànim d'estalviar el temps que es pugui estalviar, permeti'm, senyor conseller, que plantegi avui aquesta interpellació centrada principalment es dues vessants.

La primera és un aspecte que ja vam tenir ocasió de comentar fa uns dies –fa, aproximadament, un mes– en aquest hemicicle, que es referia a l'anunci d'un decret del Consell de Ministres del mes de maig de l'any passat, en què donava llum verda a l'Organització Nacional de Loteries i Apostes de l'Estat per posar en marxa una loteria instantània, una loteria calenta, una loteria presortejada, o, com popularment es diu, un rasca-rasca, fet que nosaltres vam valorar en aquell moment que, independentment dels seus efectes sobre aspectes d'addicció al joc i una possible discussió sobre aspectes de ludopaties –que ja es poden discutir en un altre dia, en un altre moment i en una altra comissió, segurament–, tindrà com a conseqüència –vam entendre nosaltres– greus repercussions sobre el mercat del joc, tant privat com públic, tant sobre aquell que cerca un benefici empresarial com aquell que està inspirat a donar un servei social a les persones amb problemes.

En aquest sentit, senyor conseller, li comentava l'últim dia –a tall d'exemple– que les xifres que ens exposava l'ONCE ens indicaven que el nou joc posava en perill molts, molts, alguns dels 65.000 llocs de treball que té l'organització; que posava en perill els serveis que presta a gairebé 60.000 invidents i que posava en perill, també, 20.000 nous llocs de treball que tenia pensat crear la Fundació i, òbviament, el mes de mig milió

d'ajuts anuals a persones discapacitades que no són cegues. I això era un aspecte que li comentàvem que no era sols les xifres que ens posava damunt de la taula de l'ONCE, sinó que es basaven, precisament, en unes declaracions del director general de l'ONLAE en les quals deia que sí que era veritat que, si es posava en marxa una loteria presortejada d'aquest tipus, es podrien reduir entre 30 i 50.000 milions de pessetes els beneficis que podia obtenir l'ONCE. Per tant, pensem que hi ha, des de la mateixa ONLAE, una certa predisposició a reconèixer que l'Organització Nacional de Cecs Espanyola, doncs, podria deixar de fer totes aquestes consideracions que li he comentat.

Però, també des d'una òptica dels empresaris del joc privat, una publicació recent d'aquest sector qualificava l'actitud, aquesta posada en marxa d'aquesta loteria presortejada, com «un misil cargado de involución». Una revista que es diu *Joc Privat* deia que la posada en marxa d'una loteria d'aquest tipus era «un misil cargado de involución», ja que allí s'argumenta, també, que l'Administració central sempre havia fet gala de no intervenir, de no competir amb el joc privat, i ara ho començava a fer.

I, per últim, senyor conseller, aquest fet –des del punt de vista nostre, de casa nostra– pensem que obre una confrontació –casa nostra i altres cases on tenen aquesta potestat de fer loteries d'aquest tipus–, obre una certa confrontació amb aquelles comunitats on existeixen jocs públics que hi ha d'aquest estil, que és el cas de Catalunya i el cas del País Basc.

I, en aquest sentit, nosaltres li vam expressar al seu dia la nostra voluntat d'impulsar una moció en aquest Parlament amb aquell contingut que li vaig exposar jo a vostè, que anéssim junts, que anéssim plegats a demanar al Govern central, al Govern de Madrid que hi hagués una retirada, tenint el consens de totes les forces polítiques d'aquest Parlament, una retirada d'aquest tipus de loteria. Bàsicament, per tres aspectes, per tres aspectes: perquè era un producte susceptible de generar addicció –i, per tant, ludopaties–, però també perquè interferia en aquestes competències regulades per la nostra Administració i també perquè perjudicava els col·lectius que fins fa un moment hem comentat, com és el de l'ONCE, amb una clara vocació social i d'integració –com és el cas de l'ONCE–, i moltes federacions i persones amb disminucions físiques i psíquiques que es dediquen a comerciar o a posar en circulació aquest tipus de loteries, aquest tipus de recaptacions mitjançant el joc.

Dit això, permeti'm, senyor conseller, avançar en la segona vessant que li comentava. Hem comentat aquest matí, explicàvem aquest matí que el sector del joc a Catalunya mou una quantitat molt important de diners, tant des d'un punt de vista quantitatiu com des d'un punt de vista tributari. Quantitatiu, dèiem, perquè aquest matí ho comentàvem, que eren més de 600.000 milions de pessetes els que es mouen a Catalunya en el joc i que el Govern de la Generalitat recapta –segons una resposta que ens va donar vostè mateix a una pregunta d'aquest Grup– al voltant entre 40 i 45.000 milions de pessetes anuals. Per tant, déu n'hi do el gruix econòmic i el gruix que mouen totes aquestes activitats.

Nosaltres pensem que aquestes són xifres reveladores d'una notable importància que el sector el té, però, alhora, també ens porta a preguntar-nos si el Govern de la Generalitat està actuant amb eficàcia i eficiència administrativa en l'obtenció d'aquests recursos, i en aquest aspecte creiem que es pot fer molt més, i, en aquest sentit, li plantejem amb aquesta interpel·lació alguns suggeriments.

Nosaltres pensem que, de treballar correctament, la Generalitat podria obtenir del sector del joc molts més recursos sense necessitat d'incrementar la pressió fiscal. Breument, permeti'm que li apunti algunes formes. Per exemple, establir una tributació proporcional sobre màquines recreatives, tant a l'hostaleria com als salons especials; segon: regular d'una forma més adequada el que en podríem dir la fiscalitat sobre els casinos; tercer: modernitzar l'EAJA, professionalitzant el seu funcionament i fent que l'empresa adjudicatària faci front a aquesta modernització; quatre: regularitzar l'activitat del joc d'atzar mitjançant normes que tinguin en compte, prèviament, l'ús de les telecomunicacions. Tots sabem i tots estem comentant sempre que els temes de la Internet són una realitat, que en aquests moments són ja més de 100 milions de persones les que juguen a través de la xarxa, que això requereix algun tipus de regulació i que, amb certesa, les noves tecnologies proveiran, en breu, modalitats de jocs que els operadors posaran en marxa i que s'aplicaran a Catalunya, i, si l'Administració no actua conseqüentment, doncs, podem tenir un desgavell que pot ser important.

I jo, a tall d'exemple –i intentava ser molt ràpid–, li he portat algunes coses que s'estan fent en altres països, com és això del «tactilo», que és un tipus de loteria com el rasca-rasca però que es pot fer per terminals, és a dir que el senyor arriba davant d'un terminal, com un Servicaixa, pitja un botonet i té premi o no té premi, i, si té un premi d'una determinada quantia, pot treure els diners i, si és d'una altra determinada quantia, ha de canviar el bo que li surt allà en un lloc especial, etcètera. Això arribarà aquí, a Catalunya –arribarà aquí, a Catalunya–; el joc entrarà a Internet i aquí ens sembla que, en aquests moments, el Govern de la Generalitat, aquestes precaucions, o aquesta reglamentació, o aquesta forma de mirar com s'han de plantejar totes aquestes qüestions, està una mica, encara..., el més calent és a l'aiguera –permeti'm l'expressió.

Òbviament, estem dient que l'autoritat competent no ha de regular el comportament de l'usuari, no ha de regular el comportament de l'usuari, sinó dels agents operadors, i nosaltres creiem que els agents operadors estan esperant que vostès regulin realment el que és aquest àmbit. Per què ho han de fer sobre els operadors? Home, perquè els operadors són molt pocs i els usuaris són moltíssims –i, per tant, òbviament, això ens permet tot un seguit d'actuacions–; perquè les persones físiques mereixen el màxim de llibertat individual, però les empreses de l'àmbit han de ser objecte de regulació, i perquè, de no acceptar la xarxa com un objecte de joc, com li deia fa uns moments, i no regular-la, és desconèixer realment la potencialitat que en aquests moments té. La realitat és no veure que el canvi que s'acosta –i acceptar-lo– ens pot portar a una situació, francament, que podríem dir-ne caòtica.

Per tant, senyor conseller, permeti'm que li digui que detectem, com li deia abans, una certa paràlisi, un no-plantejament d'aquests nous temes que estan començant a sortir, que hi ha una manca d'iniciativa per part de l'actual Direcció General del Joc i d'Espectacles respecte als nous panorames que s'obren davant nostre dins el que són les polítiques del joc i que vostès haurien de posar fil a l'agulla i començar a treballar en aquest sentit.

Per tant, l'objecte de la nostra interpellació era aquesta doble vessant: rebutjar la competència deslleial en la lluita contra el joc, tant per part del que és el joc illegal com del que seria la intromissió, ara, en una competència que és nostra, de les loteries de l'Estat, i encoratjar, també, el Govern a actuar en benefici del país i també com a salvaguarda dels usuaris i, per què no?, de les persones que es dediquen a aquest negoci d'una forma honesta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, per una economia de temps, seré molt més breu que el diputat interpellant, encara. Em planteja vostè dos àmbits. Quant al primer àmbit, jo entenc que li vaig contestar en la pregunta oral i, per tant, li vaig deixar molt clares dues coses: la primera és que, nosaltres, al principi de competència que deté, en aquest cas, el Govern de la Generalitat, ens hi vam oposar –hi ha un recurs davant del Tribunal Constitucional respecte a aquesta pretensió que té l'ONLAE de fer el que, com vostè diu molt bé, es considera una loteria instantània, un rascarasca, i, per tant, existeix aquesta qüestió ja plantejada, que crec que és el màxim exponent de la capacitat, en aquest cas, jurídica del Govern, de poder actuar en aquest tema. Quant al segon aspecte, comparteixo amb vostè, també, que això no seria bo, no ja solament per la salvaguarda competencial sinó també per les altres qüestions: que pot afectar, en aquest cas, una organització, com és l'ONCE, d'una trajectòria social molt important arreu de l'Estat i també aquí, a Catalunya. Per tant, en el primer dels plantejaments que vostè em fa, escolti: absolutament d'acord; li ho vaig dir aquell dia, li ho reitero i confirmo aquesta situació i aquesta voluntat expressada claríssimament en aquest plantejament davant del Tribunal Constitucional.

Pel que fa a la segona de les seves preocupacions, senyor Ferran, estigui ben tranquil. Això que vostè m'ha plantejat, el «tactilo» aquest, fa molts mesos que l'actual director general de Joc i Espectacles va estar precisament en el país que ho ha implantat visitant i veient això. Jo no tinc cap mena d'inconvenient, no tinc cap mena de recança que un dia vostè –un dia– pugui tenir una conversa personal amb el director general i li expliqui totes i cada una de les passes que s'han fet fins ara, tots els estudis que s'estan fent i també totes les anàlisis que s'estan duent a terme, precisament, per aques-

ta situació, aquesta mena de poble o aldea global que ens comporta la xarxa Internet i que, evidentment, entre altres, també hi ha en l'àmbit, doncs, dels jocs.

Nosaltres som molt conscients que tot té una evolució, que, evidentment, doncs, en el tema del joc hi pot haver una evolució important, que podria dur frau, que podria dur evasió fiscal, que podria haver-hi determinades interferències, i tot això s'està analitzant molt curiosament. Com vostè suposo que ja ha vist, també, el passat dia 18, va sortir publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* el nou Reglament de bingos, en el qual pretenem també, com diu vostè molt bé, regular els operadors, i regular-los des d'un punt de vista antimonopolístic i des d'un punt de vista de màxima transparència en tot aquest tema del joc.

Espero que, amb aquestes dues contestes que jo li doni, doncs, primer: mantinguem, doncs, aquest clima de col·laboració pel que fa a la moció primera respecte a aquesta pretensió de l'ONLAE –estic absolutament d'acord amb vostè que ha d'haver-hi una moció en què es rebutgi això per aquests dos motius; el primer pas, ja el vam fer nosaltres posant el recurs davant del Tribunal Constitucional–, i, respecte a la segona de les qüestions, absolutament oberts a explicar-li que, en aquests moments –no en aquests moments, des de fa mesos–, el Govern es preocupa i té iniciativa, també, en aquests aspectes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat...

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta i, a més, per la seva predisposició, que jo crec que, en el proper plenari, mitjançant la Moció, podrem votar conjuntament anar a Madrid –o anar on calgui– a dir que es retiri aquest tipus de loteries instantànies. Però permeti'm, ja que té vostè aquesta bona predisposició, avançar-li algunes propostes més que m'agradaria que ens contestés.

Per exemple, nosaltres pensem que fóra bo, potser, crear un grup de treball, una ponència, un grup de diputats, encarregat de revisar profundament, per a la seva adaptació als temps actuals, alguns aspectes de la política del joc. Per exemple, la Llei del Joc, que hi ha moltes persones que consideren que, en aquests moments, es troba actualment sobrepassada, no? També podríem estudiar, a través d'aquest grup, doncs, els possibles reglaments que hi ha en aquests moments existents i altres que han de venir, que vostè ha obviat, però que haurien d'estar ja en funcionament, i que no hem vist, és a dir, que hi ha hagut la iniciativa del Govern per fer-ho.

Per tant, el que li estic proposant, el que li estic dient, és que fóra bo que un grup de diputats d'aquest Parlament fóssim capaços de crear una ponència, un grup de treball, que treballéssim en aquest sector, tan delicat i tan específic –que el veiéssim tant des del punt de vis-

ta de les lleis com des del punt de vista del funcionament—, que és el joc, i que poguéssim arribar a acords i poguéssim fer posicions en comú.

I, per una altra part, també, que aquest grup de treball fos capaç de revisar l'actual configuració de l'EAJA, en el sentit que li he explicat abans en la meua intervenció. I també que aquest grup de treball, aquesta ponència, pogués estudiar si la ubicació de l'actual Direcció General de Jocs i Espectacles —a més d'obligar-la o d'encoratjar-la a actuar amb professionalitat— ha de ser la que és o hauria d'estar, potser, en un altre departament.

Per tant, el que li estem demanant, també, és que aquest grup de treball que podríem fer, doncs, estudiés la possibilitat de revisar la fiscalitat del que és el joc a nivell del que ara grava el joc del sector a Catalunya i que parléssim de les taxes, que parléssim dels increments, de la proporcionalitat en els cobraments, etcètera, etcètera. I que, en aspectes que estan mancats en aquests moments com és la redacció del reglament dels casinos, o com la creació d'una comissió específica que controlés els jocs d'atzar quant a les actuacions de l'Administració, poguéssim dur-ho a terme. Jo penso que actuar en aquest sentit, de forma conjunta, tiraria per terra, potser, tota una llegenda, falsa o real —depèn de qui ho hagi plantejat o de com es vulgui prendre—, sobre el que ha envoltat el que són les polítiques del joc i obriria una possibilitat de treball i de control polític, democràtic i positiu, del que són les polítiques de joc a nivell del nostre país.

Jo penso, senyor conseller, que la nostra disposició al respecte hi és i que ens acollim, precisament, a la seva oferta inicial de votar la moció que li he plantejat a l'inici de la meua interpellació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, ara ja, aquí, m'he de plantar. Primer punt: miri, jo crec que aquest Parlament, a part dels mecanismes normals de control del Govern, mitjançant les preguntes escrites, orals, les interpellacions com la que estem fent ara, disposa, també, d'altres mecanismes per poder treballar en aquest camp que vostè diu, sense necessitat d'haver de crear comissions específiques que, moltes vegades, no arriben massa a cap acord. És a dir, jo crec que existeixen unes comissions —la Comissió Primera d'Organització—, en les quals jo sempre he estat disposat a presentar-me i a plantejar qualsevol cosa i a donar les explicacions que calgui. Per tant, jo crec que no hi ha una necessitat, en aquests moments, de crear una comissió específica *ad hoc* en el tema del joc.

Pel que fa al segon dels seus plantejaments, jo estic absolutament satisfet del funcionament de la Direcció General del Joc, i del seu director general. Li garanteixo que, si no n'estigués satisfet, el cessaria. I, per tant, si aquest senyor està, i el mantinc, en el càrrec és perquè considero que actua amb prudència, però, quan cal,

també amb contundència i amb energia, i, per tant, aquí l'actuació seva és curiosa; actuació que, per cert, sempre que després s'ha qüestionat, sigui per la qüestió que sigui, davant d'un tribunal ordinari de justícia, el tribunal ha acabat donant la raó a l'actuació d'aquesta Direcció General.

Tercera: la possible ubicació d'aquesta Direcció General. Que jo sàpiga, normalment, en tots els ministeris o departaments d'Interior és on hi ha la Direcció General de Joc; és sempre on hi ha el control; el control, en aquest cas, de l'actuació del joc, de la fiscalitat, de tota aquesta sèrie de coses. Evidentment, el ingressos van a les tresoreries. Per tant, jo aquí també he de dir i defensar que veig amb absoluta coherència que això vagi així.

Per últim, hi ha un aspecte que vostè diu: l'EAJA hauríem de mirar de rendibilitzar-la més. Vostè sap perfectament que el problema de l'EAJA no és un problema de gestió, sinó que és un problema que ve donat per una competència, per un competència essencialment amb l'ONLAE; l'ONLAE té quaranta milions de potencials clients, l'EAJA només en té sis, i això té un aspecte molt clar en la qüestió de premis. Segona: per acord d'aquest Parlament, sap que també existeix un element que és el de l'autorestricció en la publicitat. Quines són les despeses en publicitat que fa l'ONLAE i quines són les despeses en publicitat que fa l'EAJA? Exactament, de deu a un —de deu a un. Jo crec que això també dóna peu a dir que, en aquests moments, dins de les possibilitats amb què es mou l'EAJA, Déu n'hi do com està funcionant.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política museística de Catalunya (tram. 300-00151-06)

L'onze punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política museística de Catalunya. Per presentar-la, i en nom dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Surroca.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, anem a parlar, anem a dialogar d'un tema molt important, el tema de museus. I, com a mínim, estic ben segur que tota la gent que estem en aquesta cambra, doncs, estem d'acord amb un punt, com a mínim, i és que els museus estan de moda; estan de moda i són un pretext per dissenyar urbanisme, són també una bona excusa per recuperar vells palaus o per aixecar edificis de nova planta. Hom diu que els museus són les catedrals dels nostres temps, i les ciutats és ben veritat que procuren contractar les millors firmes d'arquitectes per fer nous museus, i això és motiu d'un

gran prestigi per a les ciutats. Però aquí jo hi posaria un punt i a part; això és la pellofa, és l'embolcall, però hem d'anar al nucli.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Tenim pocs minuts i ja sé que és impossible fer una visió general de museus, però a mi m'agradaria que, per anar al nucli, fòssim capaços de respondre a interpellacions tan essencials com aquestes. Són els nostres museus generadors d'idees i de millores socials? Volem museus per a l'oci o per al negoci? Inaugurem museus per a tots o per a uns pocs? Qui és el protagonista dels nostres museus? Els visitants dels nostres museus surten de la mateixa manera que hi han entrat? Hem fet dels nostres museus llocs de certeses o de dubtes? Provoquen, suggereixen, interpel·len, qüestionen, els nostres museus?

És un bon moment per parlar de museus, aquest, perquè precisament enguany celebrem el desè aniversari de l'aprovació, per aquest Parlament, de la Llei de museus. És hora, doncs, un bon moment, per passar balanç i per avaluar. La llei s'ha desplegat satisfactòriament a nivell jurídic –n'estem contents–; l'únic desplegament pendent és el que fa referència a les condicions professionals del personal directiu i tècnic. Això és important, això és un mandat de l'article 14, que no s'ha fet. Però la llei no s'ha materialitzat prou bé a nivell real; podem dir que s'està incomplint –i molt. En diré uns quants exemples: la llei establia un termini màxim de cinc anys perquè els museus s'adaptessin a les condicions i requisits mínims establerts, i, l'any 1992, mitjançant un decret, va ser ajornat dos anys més, però el febrer del 1997, és a dir, fa tres anys, tots els museus haurien d'haver passat per una revisió. Doncs, bé, en aquests moments 98 museus catalans han passat pel registre –estan considerats, ja, plenament museus– i 56 han estat tipificats com a col·leccions. Per tant, tenim un total de 154 museus.

A Catalunya, més o menys, sempre hem dit que hi havia uns 300 museus, però, segons la *Guia de Museus*, precisament, que acaba d'editar el Departament de Cultura, hi ha censats 335 museus: 137 estan considerats com a museus. Diuen: «Encara que no hagin passat la revisió són prou importants; segur que passaran la revisió», però, és clar, són tres anys de retard, i ens en falten, per tant, de 98 a 137, 39. Mirin com anem! I, de les 198 col·leccions, jo estic segur que moltes d'elles tenen la categoria de museus. Per tant, un primer punt de notable incompliment de la Llei.

El registre ens proporcionarà, sens dubte, una radiografia, és a dir que és molt important que això es faci al més aviat possible, no per passar un tràmit burocràtic sinó perquè ens dona una radiografia de la situació dels museus a Catalunya. Però hem d'anar molt més enllà. Es requereix un diagnòstic de la realitat museística catalana que impliqui un estudi i una planificació de l'oferta. I urgeix –urgeix molt– un mapa de museus, amb participació de totes les administracions i de tots els sectors implicats.

Un altre aspecte de la llei és que creava els museus nacionals; parlava de tres: el d'art, el de ciències i de la

tècnica i el d'arqueologia. Doncs, bé, aquests museus han de ser com el vèrtex, com, podríem dir-ne, la capçalera de tota la xarxa de museus catalans. Però, en aquest moment, les seccions de museus nacionals, pràcticament, són inexistents legalment. El museu nacional que més enllà ha anat, que és el Museu de la Ciència i de la Tècnica, ha estat d'una manera bastant voluntària, com s'ha muntat, perquè, oficialment, només són tres els museus seccions. I tenim, per exemple, el Museu d'Art, que és el més endarrerit –un museu, si no té alè, com pot fer el boca a boca als altres museus?–; anem endarrerits.

S'ha parlat, també, del futur Museu Nacional d'Etnologia i del de Ciències Naturals. Jo demanaria, aquí, que, quan s'anés a fer aquests museus pendents, fugíssim de projectes faraònics. Aquests museus haurien de tenir una presència al llarg de tot el territori per compensar el desequilibri ara existent. Precisament, l'article 36 de la Llei ho deixava ben clar: tant a la constitució dels museus nacionals com a la potenciació dels museus locals de Catalunya és on s'han d'adreçar les subvencions, els ajuts. A més, la Llei obliga el Departament de Cultura a establir un programa anual d'aquests ajuts, i això ha estat ínfim, aquests ajuts que s'han donat. En ocasions, hi ha anys que ni tan sols s'han publicat les subvencions que es donarien.

Al marge de qualsevol planificació museística i de les previsions de la mateixa Llei de museus, es va crear en un temps rècord el Museu d'Història de Catalunya. Aquest museu, que va costar 4.500 milions de pessetes, és ben natural que, aquests diners, anessin més aviat per al MNAC, encara pendent, o per a museus territorials del país. La Llei de museus de 1990 va significar l'acta de defunció de la xarxa de museus comarcals. Per subministrar serveis de suport, la llei opta per la creació d'una nova figura: els Serveis d'Atenció Museística, més coneguts per SAM. Doncs bé, com hem comentat alguna vegada, només n'hi ha un en tot Catalunya, amb poc personal, i que és, pràcticament, un magatzem arqueològic d'altres museus.

Un incompliment de la llei és l'article 35.j, que estableix que la Generalitat ha de fomentar la formació del personal de museus. Falten programes de reciclatge i existeix una descoordinació a l'hora de planificar màsters de postgrau en Museologia.

Bé, veig que el temps se m'ha exhaurit. En tot cas, ja irem continuant, perquè, com li he dit abans de començar, necessitaria ben bé deu hores per entendre'ns una mica de la política museística.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Surroca, deu hores avui, aquí, no pot ser, i a més jo crec que potser cansaria molt les altres senyores i senyors

diputats, però ja li he ofert abans que, quan vulgui, ens podem veure, i no sé si deu hores, però les hores que vostè vulgui, perquè crec que, com diu vostè molt bé, el tema és important.

A mi m'agradaria contestar-li en deu minuts algunes coses que ha plantejat i dir-li, fonamentalment, que Catalunya és un país que, en els darrers anys, ha fet un esforç considerable per dotar-se d'infraestructures culturals del nivell dels països més avançats del nostre entorn, i aquest procés és ben visible en l'àmbit de la museística, sobretot pel que fa als museus nacionals. Però un país modern i ben estructurat –i vostè parlava, fa uns moments, dels museus comarcals– és el resultat harmònic d'un seguit d'equilibris i, per això, els petits museus locals també tenen el seu lloc en el museu global, en aquest gran inventari del nostre patrimoni col·lectiu que són els museus, uns equipaments culturals que, gràcies a la potència turística de Catalunya, tenen un paper considerable en la projecció de la nostra cultura al món.

Vostè em feia unes preguntes sobre quins són els objectius. Aquí li contestaré, d'alguna manera, com veiem nosaltres quina és la nostra política de museus, en el sentit de quins objectius busquen. I voldria dir-li que avui hi ha conceptes i perspectives diverses sobre els museus, però és generalitzada la idea de l'àmplia dimensió cultural i social que han de tenir.

Els museus són un instrument bàsic per a la conservació d'una part substancial del patrimoni i per a l'alta investigació científica. Han de tenir un paper de primer ordre en la democratització de la cultura, la consciència i la projecció de la identitat; en la creació cultural contemporània i la seva col·lectivització, i també poden incidir en la superació de desequilibris territorials i socials, o bé en el diàleg imprescindible amb totes les cultures.

Des d'un punt de vista normatiu, voldria destacar, breument, que, en l'aplicació de la Llei 17/90, del 2 de novembre –de què vostè em parlava fa un moment–, de museus, s'han desenvolupat 48 decrets, 21 resolucions i 4 ordres, que han anat completant i concretant el marc normatiu de la Llei. Igualment, cal assenyalar que s'estan ultimant dos decrets, un dels quals es refereix als dipòsits dels materials procedents d'intervencions arqueològiques i paleontològiques i l'altre es refereix als requeriments del personal directiu i tècnic dels museus.

El nostre país disposa –i ho deia vostè– de 102 museus –vostè em parlava de 98; en tenim 102 ja inscrits en el registre de museus–, i de 200 col·leccions, segons dades de l'any 1999, de l'any que acabem de tancar. El nombre de persones que van visitar els museus va ser de 6.700.000 l'any 1998 i de 7.200.000 l'any 1999. Les persones que van visitar les col·leccions van ser de 4.500.000, el 1998, i de 5.500.000, pràcticament, l'any 1999. Des de l'any 1980, el Departament de Cultura ha destinat a Museus 37.500 milions de pessetes, d'acord amb la informació resultant de les memòries del Departament. D'acord amb la Llei de museus, s'han posat en funcionament tres museus nacionals. Pel que fa al Museu Nacional d'Art de Catalunya, que vostè sap molt bé que té una superfície de 51.500 metres qua-

drats, hi treballen 142 persones, disposa de 127.600 obres i té un pressupost –aquest any– de 1.686 milions de pessetes, dels quals la Generalitat aporta 780 milions, amb un increment de l'11,4% respecte a l'any passat.

Les inversions realitzades en el Museu Nacional d'Art de Catalunya han estat de 14.700 milions de pessetes: 3.435 per part de la Generalitat, 3.105 per part de l'Estat, 3.200 per part de l'Ajuntament de Barcelona. Tenim la previsió d'acabar les obres l'any 2003, i estan previstes unes inversions conjuntes de 4.500 milions de pessetes, i això ens permetrà traslladar i col·locar, de forma definitiva, totes les col·leccions. Així i tot, aquest Museu ha sigut visitat per prop de 400.000 persones en aquests darrers anys, és un museu realment emblemàtic en el nostre sistema de museus.

Voldria també esmentar en l'àmbit del MNAC que té creades tres seccions: el Museu Comarcal de la Garrotxa; el Cau Ferrat, de Sitges, i la Biblioteca Museu Víctor Balaguer, de Vilanova i la Geltrú.

També s'ha referit vostè al Museu d'Arqueologia de Catalunya, que té un nombre de visitants de 325.000 persones, funciona en totes les seues previstes a la Llei de museus des que es va efectuar els traspassos de la Diputació de Barcelona a la Generalitat l'1 d'abril de l'any 95. Aquestes seues són les de Barcelona, Girona, Empúries, Ullastret i Olèrdola.

Pel que fa a la proposta de seccions del Museu d'Arqueologia de Catalunya, val a dir que aquesta ja està aprovada per la Junta de Museus de Catalunya, i en aquest sentit cal destacar que és voluntat del Govern d'accelerar aquest desplegament de seccions arreu del país. Cal posar en relleu que el pressupost del Museu d'Arqueologia de Catalunya aquest any és de 691 milions de pessetes, amb una aportació de la Generalitat de 521 milions de pessetes, superior al pressupost de l'any 99.

Vostè també s'ha referit al Museu de la Ciència i de la Tècnica, que a Catalunya té establerts convenis de col·laboració amb tretze museus –no li'n faig la descripció per guanyar temps–, i que estan en procés de preparació de l'ordre de sis museus més. Així mateix, el Museu de la Ciència i de la Tècnica a Catalunya, dins del seu sistema territorial, col·labora estretament amb els principals museus i entitats afins a la ciència i la tècnica. Ha rebut un conjunt de visitants de 200.000 persones, i quant al seu pressupost aquest any se situarà al voltant dels 400 milions de pessetes, dels quals la Generalitat n'aporta 254 milions. Igualment cal assenyalar que la Junta de Museus, conjuntament amb personal de museus i universitats, està treballant en dues propostes de nous museus nacionals, el d'Història Natural i el d'Etnologia. Estic d'acord amb vostès que no hem de fer propostes superfaraòniques, però estem pendents d'aquest dictamen per anar avançant en aquests objectius que ens hem proposat quant a aquests dos museus.

Quant als museus d'interès nacional, s'està definint quins museus han de ser proposats com a tals d'acord amb els criteris de coordinació establerts per la Junta de Museus. Voldria fer una referència, encara que fos breu,

al Museu Episcopal de Vic, que es troba en procés de ser declarat d'interès nacional. La Generalitat i l'Ajuntament de Vic van signar el 15 de novembre del 95 un protocol per donar un nou impuls al Museu, que ha de culminar en la seva obertura a mitjans de l'any vinent. En aquest sentit, val a dir que demà passat, divendres, es constituirà ja la Junta del Govern del Museu Episcopal, i recordar-li que s'han invertit en aquest museu per part de la Generalitat 1.400 milions de pessetes. D'altra banda, també voldria destacar el Consorci format l'any passat per la Diputació, l'Ajuntament de Lleida, el Consell Comarcal del Segrià, el Bisbat de Lleida i la Generalitat de Catalunya per tal d'activar la construcció del nou Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

Pel que fa al Museu d'Història de Catalunya, està previst actualitzar l'exposició permanent i portar a terme un projecte d'actuació en el territori; per tant, és un museu que té un bon nivell de visita de gent, 161.000 visitants, amb moltes escoles que el visiten, i volem actuar amb més claredat. Veig que la diputada em parla de diners; és cert: els pressupostos dedicats aquí han de ser superiors, però vostè sap molt bé que el tema de pressupost l'hem de treballar progressivament i hem de donar una resposta en funció dels recursos disponibles.

També caldria esmentar el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona. Aquest museu és l'únic de titularitat estatal a Catalunya, i respecte al traspàs de la seva titularitat a la Generalitat, com ja s'ha manifestat en altres ocasions, està plantejat en el si de la Comissió Estat - Generalitat.

Pel que fa al registre de museus, l'article 5 de la Llei de museus estableix que aquest ha de ser l'inventari oficial dels museus catalans –vostè ho ha dit–; la realització del registre ha comportat una tasca d'aplicació de criteris per discernir quines són les instal·lacions anomenades «museu» adients d'acord amb la definició de la Llei. El registre suposa i facilita la recerca i es converteix en un doble instrument, per als estudiosos de la museologia i per a tots els interessats, que hi tenen la millor font d'informació consultable, i per a la mateixa Administració, que pot actuar en cadascun dels museus amb un coneixement real de la situació.

També s'ha acabat el temps. Intentaré aprofitar un minut, després, a la rèplica, per acabar algun dels conceptes que vostè m'havia plantejat.

Senyor president...

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per fer ús del torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Surroca.

El Sr. Surroca i Sens

Bé, moltes gràcies, senyor conseller. Estic content perquè vostè ha parlat de democratització de la cultura, ha parlat de la seva preocupació de desequilibris territorials i ha parlat de diàleg de cultura, diàleg per les cultures. Estic content perquè tindrè feina durant aquest temps d'anar-lo controlant –és una de les feines de l'oposició, precisament– perquè això es compleixi. Els

48 decrets de què m'ha parlat, d'acord, però és que no es compleixen, això és el que és greu.

Una altra cosa de les que vostè ha dit és el nombre de visitants. No se'n fiï, senyor conseller, s'estan fent barbaritats, li ho ben prometo; això dels números es fa venir bé de la manera que sembli. El Museu Episcopal de Vic és l'únic museu d'interès nacional, però que s'està construint, no n'hi ha cap, és un dels incompliments: ara encara no es pot visitar.

De tota manera, senyor conseller, permeti'm, jo penso que hem de reflexionar. Vostè ha dit molts números aquí, però el que cal és una filosofia de museus nova. I encara hi som a temps, som a temps de repensar la nostra política museística, ens convé una bona endreça en qüestió de museus, i una bona endreça que no sigui la clàssica endreça dels dissabtes, sinó aquelles endreces que es feien abans de les festes majors. Tindrem la possibilitat de no obrir cap més museu, si ho fem així, sense les condicions mínimes.

Quines són les condicions mínimes per obrir un museu? Doncs, hi ha d'haver un projecte, i per un projecte hi ha d'haver tres qüestions bàsiques: objectius, hi ha d'haver un programa per complir aquests objectius i un calendari. Aquestes coses tan elementals no se solen donar, jo també les demanaria en la política general de museus que es donés a Catalunya. I una cosa importantíssima, que és que, de tant en tant, avaluéssim. Ens trobem sovint amb arbitrarietats, duplicitats, clientelisme polític, o bé es fan les coses per dèries personals; dóna aquesta impressió, el Museu d'Història de Catalunya va donar aquesta impressió, que era una dèria personal. I una cosa important: els directors sempre són els darrers d'arribar en un museu, quan ja tot està muntat, quan els arquitectes ho han muntat tot, quan ja no hi ha massa possibilitat de fer un projecte pensat de bell antuvi.

Hem de canviar de rumb i ens hem d'organitzar a fi que una visita a un museu sigui una aventura apassionant i engrescadora. Hem de trencar amb els vells esquemes que diuen que els museus són lloc únicament per contemplar; són centres de comunicació, de diàleg, de confrontació i de renovació, perquè un museu ha de ser un lloc per gaudir, per aprendre, però també per reflexionar i per pensar, un punt de trobada de participació, de posada en comú en un món cada vegada més especialitzat.

Els museus són la nova àgora on conflueixin els públics diversos per rebre i donar activament, per passar a ser d'espectadors a actors. Una visita a un museu no reporta cap benefici material, fixem-nos-hi, no ens fa millorar el currículum ni s'hi guanyen diners, ni la persona que visita un museu té més prestigi ni poder, és un d'aquests actes que s'inscriuen dins de la més estricta gratuïtat, però heus aquí que en un museu podem experimentar moments tan dolços que justifiquen una existència.

Senyor conseller, només amb un esperit positiu, de molta participació, per això ens oferim, per tot el que vostè necessiti, engrescament generalitzat, i si ens creiem allò que fem aconseguirem el que, per mi, és un dels millors directors de museus del món, el canadenc

Roland Arpin, deixà dit en una frase que jo considero esplèndida i afortunada alhora; ell diu: «Un museu ha de preparar, suscitar instants meravellosos en què l'emoció estètica aconsegueixi accedir a un cert més enllà; són aquells moments en què se sent el pas dels àngels.» Escoltin-me, vostès han experimentat el pas dels àngels en un museu!, segur que sí, per això jo, des d'aquí, m'atreveixo a fer una cosa que gairebé no sé si és gaire heterodoxa, però des d'aquesta tribuna crec que hem de fer un esforç tots plegats per aconseguir altra vegada la gratuïtat dels museus. Vostès em poden dir: «Això no és possible.» Jo els puc demostrar que sí, i que ens estalviarem diners. Per què? Perquè podem –avui s'ha parlat molt del joc–, en podríem destinar un percentatge per a la cultura. Per què no? Ens falta imaginació. A més, una cosa important: si actuem amb aquest convenciment, els guanys vindran després, a mitjà termini. Creguin-me, a Catalunya passarem amb menys policia d'aquí a vint anys; si hi ha bons museus hi haurà menys policia, per tant, estalviem: menys assistents socials i menys presons. A més, estic ben convençut que els museus tenen valor terapèutic, amb la qual cosa guanyarà salut tota la població.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Surroca. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilajoana.

El conseller de Cultura

Senyor president... Senyor diputat, home!, després d'escoltar-lo li haig de dir que estic fonamentalment d'acord amb vostè, i sobretot amb aquest entusiasme, i m'agradaria compartir amb vostè aquest objectiu comú, que jo crec que és el mateix. Potser la discrepància pot estar que vostè creu que el got està mig buit i jo potser penso que el got està mig ple, i potser vostè pensa que no hi entra aigua, i jo tinc la impressió que sí que n'hi entra.

I podem discutir, si vol, en aquestes deu hores que m'ofereixo a compartir amb vostè quan vulgui, perquè a més jo crec que en el fons l'objectiu és el mateix, és si hi entra una gota cada dia o una cada dos dies. El que li puc garantir és que compartim, no només aquest conseller sinó tot el Departament, i sobretot tots els tècnics dels museus, tots els directors de museus, estic segur que comparteixen el seu discurs.

Jo, sobre el tema de fer-ho gratuït, precisament ahir, en el Consell Rector del Museu d'Arqueologia de Catalunya vam parlar d'aquest aspecte, vam parlar de si el preu de 300 pessetes era alt o era baix. Jo crec que veure, per exemple, la gran oferta que té Empúries en aquests moments per 300 pessetes no em sembla un preu que no sigui raonable. Per tant, jo diria que estem amb uns preus, evidentment comparatius amb qualsevol país del nostre entorn, molt per sota; no sé si, evidentment, aquest cost el podríem rebaixar, però estem en un tema en què fa falta imaginació, com vostè diu, però fa falta imaginació per a tot, i ara aquí estem parlant d'un món, la cultura, que val diners, estem fent un

gran esforç. Li he parlat abans de 37.500 milions de pessetes, aquest any en el terreny dels museus estem posant 3.700 milions de pessetes, i li repeteixo: no sé si aconseguir aquest entusiasme en reduir l'entrada en 300 pessetes ho milloraria. Si fos així, com vostè creu, ho podem plantejar.

Però, jo el que sí que voldria dir-li, també..., és dir, vostè diu «No parlem de xifres», sí, però, al mateix temps, algun tipus de referència has de tenir. Jo entenc que un museu ha de tenir una vocació d'arribar a aquesta societat. Si volem fer una cultura compartida aquest entusiasme exigeix que la gent entri als museus, i hem, també, d'analitzar la gestió per la via de la capacitat que té aquest museu de captar aquests ciutadans que han de veure volar els àngels en el museu, i han de somniar, com vostè plantejava. Per això necessitem algun element, i per això necessitem uns elements de saber on estem movent-nos en aquest moment.

Jo li vull donar també una altra dada: el Museu de Vic s'inaugurarà el juny del 2001, però, en aquests moments, si vostè en vol gaudir, virtualment, el Museu de Vic està absolutament instal·lat, absolutament acabat amb totes les peces col·locades, i si vostè ve a la Conselleria estaré encantat d'ensenyar-li, acabat, el Museu de Vic.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 300-00162/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula per a la seva defensa la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, anem a parlar de l'aigua perquè resulta que, d'una banda, ens trobem amb una Llei, la 6/99, del 12 de juliol, d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua, que s'anomena LOGTA, que tothom valora positivament perquè té uns objectius ambiciosos, entre els quals, com bé se'n recordava des del Govern en la primera reunió que vam fer de la Comissió de l'Aigua, hi ha l'objectiu de la prelatió absoluta en la preservació dels cabals ecològics per davant dels drets concessionals.

I també tenim un decret, més vell, de l'any 88, el 328/88, d'11 d'octubre, en el qual s'estableixen unes normes de protecció, i addicionals, en matèria de procediment amb relació als diversos aqüífers de Catalunya; aquest és el nom. És un decret interessant que determina quins són els aqüífers sobreexplotats de Catalunya i els delimita. Però, de moment, ni el Decret ni la Llei fan massa efecte, perquè continuen havent-hi

greus problemes de sobreexplotació d'aqüífers que, darrerament, han anat sortint més a la llum, perquè hi ha hagut mobilitzacions populars i de grups ecologistes, i que, des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, hem cregut important portar al Parlament a través d'aquesta interpellació.

A la zona de l'Anoia, per exemple, ens trobem amb un aqüífer, el de Carme - Capellades, que està tan sobreexplotat que ja s'ha assecat un dels seus sobreexplotadors naturals, la bassa de Capellades. Si continua a aquest ritme, no seria d'estranyar que d'aquí a un temps parléssim en aquest mateix Parlament de problemes amb l'altre sobreexplotador de l'aqüífer, el de les basses de Sant Quintí de Mediona. Esperem que no hagi de passar així. En aquest cas, a més, un problema hidrològic ens porta un problema geològic important, perquè, degut a l'estructura càrstica i calcària del terreny, el descens del nivell de l'aigua pot provocar el seu esfondrament. I tot això degut al fet que hi han unes concessions i unes extraccions d'aigua sobredimensionades, que superen, de molt, el ritme de reompliment natural de l'aqüífer.

En una altra part de Catalunya, a la zona del Montseny i de les Guilleries també s'està fent un ús abusiu de l'aigua. A la zona de les Guilleries, hi ha la major concentració d'explotacions hídriques d'Espanya; entre dos o tres municipis, ara, hi ha sis plantes envasadores d'aigua; diàriament, s'envasen uns quatre milions de litres d'aigua mineral que se'n van al mercat nacional i també a l'internacional. Cada any creix l'extracció d'aigua per part de les plantes envasadores; no importa si s'ha d'anar a buscar cada vegada més avall. Ara, per exemple, ja hi ha plantes que l'extreuen a quatre-cents metres de profunditat i, total, per exportar-ne, per exemple, cap a l'Àrabia Saudita.

En aquest moments, a part d'això, en aquesta mateixa zona, s'està projectant la construcció d'una nova planta envasadora d'aigües minerals, al municipi d'Espinelves, d'una empresa que és Aigües Montseny. Mentrestant, cada vegada són més evidents els signes d'un sequera endèmica, és a dir, no accidental, no depenent de les pluges. És una sequera que afecta les zones més elevades de la serralada de les Guilleries perquè la sobreexplotació ha provocat un descens del nivell freàtic. Aquesta sequera no només afecta les zones on estan ubicades les envasadores, sinó d'altres municipis propers, com és el cas de Vilanova de Sau, o el pla de les Arenes en el seu conjunt.

Deia que són evidents els símptomes d'una sequera endèmica, i és que s'està provocant la desaparició de gran quantitat de fonts i mines, i una notable pèrdua del cabal dels rierols de la zona. I –ho repeteixo– no té a veure només amb les pluges. La dessecació de la zona i, en concret, del subsòl afecta la cadena biològica, està provocant que s'assequin fins i tot arbres centenaris, i disminueix el grau d'humitat de les masses boscoses. Això pot multiplicar, a més a més, el risc dels incendis forestals.

I com sol passar en aquestes qüestions de desenvolupament *insostenible*, a part de les repercussions ambientals, també n'hi ha de socials i econòmiques, perquè quan es declara una aigua mineral natural, comporta

l'establiment d'un perímetre de protecció del «manantial» que té com a funció evitar que es pugui contaminar aquesta aigua mineral. Això fa que es limitin les activitats de la zona. Per exemple, a les finques de les Guilleries properes a las plantes envasadores i, en concret, les d'Espinelves, n'hi ha moltes que tenen per objecte l'explotació forestal i el cultiu dels avets. Aquestes finques poden veure afectada la seva activitat pel fet de no poder posar adobs a les plantacions. I –jo crec que injustament– les empreses envasadores no tenen cap mena d'obligació de compensar els propietaris dels terrenys on se'ls limita aquest ús.

Tot això passa perquè les llicències d'aigua són massa fàcils d'obtenir. En els permisos no es controla si la nova extracció afectarà els veïns o deixarà sense aigua alguna altra activitat que ja existia, per exemple, alguna masia. És més, un cop donada la concessió, els controls acostumen a ser ridículs, no se sap quanta aigua se n'extreu. La realitat és que el Govern desconeix què s'està extraient dels aqüífers i què es desvia dels rius per a usos diversos. Segons la LOGTA, s'hauria de fer un pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya, que inclourà uns programes de mesures que, entre altres coses, hauran de determinar la recuperació i la protecció dels cabals ecològics i, en general, la gestió de les masses d'aigua. Per fer-ho és imprescindible conèixer els balanços hídrics de les conques. Ens consta que s'hi està treballant i esperem que sigui amb la màxima celeritat possible, però mentrestant s'estan prenent unes decisions que hipotequen o compliquen encara més la situació, en el sentit que, en determinades conques, si sumem les quantitats de les concessions que estan donades, se supera, de molt, l'aigua disponible a la conca, és a dir, no en quedaria ni per als cabals ecològics ni per a l'abastament, i, tot hi així, es continuen donant noves concessions.

I encara un altre problema afegit. Si bé sembla evident que per poder fer els balanços hídrics s'ha de conèixer totes les masses d'aigua –totes, les superficials i les més antigues, les que triguen més a fer el cicle–, ens trobem amb la paradoxa que el Govern no ho deu considerar pas així, perquè les aigües minerals que s'envasen no estan sota el control de l'Agència Catalana de l'Aigua, sinó de la Direcció General de Mines. Tot i que la LOGTA, tal com es va aprovar el juliol passat, parlava de l'aigua i entenem que en la seva totalitat, ara, el Govern, a través de la Llei d'acompanyament, ens proposa la modificació de la LOGTA afegint-hi una disposició addicional que diu: «S'exclouen de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei les aigües minerals i termals.» No creiem que sigui correcte fer aquest tipus de trucs en la Llei d'acompanyament i, sobretot, tractant-se d'una llei consensuada com aquesta. Però, d'això, de fet, ja en podem parlar en un altre debat. Això de separar les aigües minerals és una incoherència total amb la idea, que semblava compartida per tothom, que el cicle hidrològic s'ha de gestionar globalment, i, per tant, totes les aigües que en formen part: les minerals, mine-romedicinals, naturals i les de «manantial» o de brollador, també.

Sigui com sigui, el aqüífers, que són un bé públic, es privatitzen sense un excessiu control. Queden pendants

tota una colla de preguntes que molts ciutadans i ciutadanes es fan. De qui és l'aigua? Per què ha de servir prioritàriament? Per fer negoci? O bé per altres usos més necessaris com ara garantir els cabals ecològics i el subministrament, l'abastament de la xarxa d'aigua potable? És lògic que l'aigua, un bé escàs, serveixi per fer negoci a uns quants i s'exporti fins i tot a altres països on l'aigua no retornarà mai al nostre cicle? Té sentit això que s'està parlant ara, de fer transvasaments d'aigües d'altres conques i, alhora, permetre que s'extreguin tants litres per a la seva comercialització?

Ens agradaria saber què pensa el Govern davant de la llarga llista de concessions i de transferències d'aprofitaments d'aigües superficials existents en l'actualitat. Si totes es portessin a terme xuclarien fins la darrera gota d'aigua de determinades conques. Tot així, senyor conseller, ens agradaria que ens ho poguéu explicar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Font. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyores i senyors diputats, il·lustre diputada, és de sobres conegut que un dels darrers actes legislatius d'aquest Parlament la passada legislatura fou l'aprovació de la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua. I també és conegut que un dels primers actes executius del Govern resultant de les darreres eleccions ha estat posar en marxa, definitivament, l'Agència Catalana de l'Aigua. Tots dos actes, legislatiu i executiu, responen a la mateixa filosofia: prendre decisions sobre l'aigua amb una perspectiva que abasti tot el seu cicle. Estem convençuts que alguns dels problemes que tenim avui amb relació a l'aigua, alguns dels que s'han esmentat aquí, poden ser abordats i tractats amb millors solucions i amb més eficàcia des d'aquesta perspectiva global.

I vull recordar que aquest plantejament està en concordança amb els principis i objectius de la Unió Europea que apareixen en la nova directiva marc sobre l'aigua. És bo recordar-ho, perquè la Unió Europea està fent, avui, aquesta directiva marc. I, de fet, la nostra Llei s'ha aprovat ja abans. Per tant, he de dir i afirmar que no anem tard ni malament amb relació a Europa, sinó que ens estem plantejant els problemes i les noves solucions al mateix temps, fins i tot, a l'avançada.

L'aspecte essencial és, evidentment, senyora diputada, el que podem anomenar el balanç hídric de cada conca, és a dir, quanta aigua hi entra i quanta en surt o volem fer-ne sortir. L'Agència Catalana de l'Aigua haurà de disposar amb la màxima celeritat possible d'aquesta informació dels balanços hídrics, perquè són imprescindibles per poder elaborar el pla de gestió del districte que vostè ha esmentat de conca fluvial de Catalunya amb el nivell de detall que volem que tingui. Vull recordar, de totes maneres, que no partim de zero, perquè ja l'any 99 l'extinta Junta d'Aigües va fer pública una primera aproximació al balanç hídric en la nor-

mativa del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya.

Que estiguem en procés d'estimació dels balanços hídrics, no significa que no puguem, de totes maneres, avançar algunes idees i alguns compromisos al respecte, perquè som plenament conscients de les amenaces que hi ha sobre els aqüífers, aquí i a tot arreu, com ens recorden reiteradament els informes de caràcter internacional.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Quines són les dues principals amenaces sobre els aqüífers? La contaminació i la sobreexplotació. De contaminació, n'hem parlat a bastament en aquest mateix hemicicle; no fa pas tant d'una interpel·lació sobre la problemàtica de nitrats i l'aprovació subsegüent d'una moció per aquesta cambra. Vostè ja deu saber, a més, que el Govern ha aprovat recentment el Pla de prevenció i de correcció de la contaminació per nitrats, que recull les demandes d'aquest Parlament. Aplicarem el Pla amb tota determinació, perquè la població tingui garantit l'abastament d'aigua en quantitat i qualitat suficients, perquè desapareguin les causes de la contaminació i perquè es recuperin els aqüífers. Ara bé, convé que no es perdi de vista que la recuperació dels aqüífers serà lenta i que s'haurà de basar, a més de totes les mesures protectores que implantarem, en la utilització de recursos hídrics addicionals.

També pot haver-hi contaminació d'origen industrial o urbà, però totes les dades apunten que són, avui ja, episodis menors i accidentals, i que són corregits quan es detecten. I si són menors i accidentals es deu a l'acció que ja ha fet la Junta de Sanejament del Govern de Catalunya per endreçar la situació i la gestió de les aigües residuals industrials o per les mesures imposades als abocadors per evitar afeccions de llixiviats; és el fruit de l'acció i no pas de la casualitat.

Hi ha un tercer factor de contaminació, que està lligat en aquest cas a la sobreexplotació, la salinització dels aqüífers. Parlem, doncs, de la sobreexplotació; encara que sembli una obvietat ho hem de recordar una vegada més. Catalunya és una societat dinàmica, amb una economia productiva, envejeable i amb una població densa, la qual cosa fa que les demandes d'aigua siguin elevades. D'altra banda, vivim –i vostè ho ha recordat– en un règim climàtic poc generós en pluges, de manera que hem d'aprofitar al màxim els recursos disponibles. Segurament, en el passat no s'ha fet amb prou racionalitat o amb prou consciència de la situació, i arrosseguem, doncs, un llast històric, però el país ha funcionat i funciona.

En aquest marc, els aqüífers han estat el coixí quan la demanda ha augmentat i la sequera ha retallat les reserves, per això no podem resoldre la problemàtica dels aqüífers fora de la qüestió principal: com satisfem les demandes i les necessitats d'aigua. No intento conduir-los a la conclusió que el transvasament és inevitable, i, tampoc, que amb el transvasament ho resoldrem tot; només dic que no es poden separar els dos aspectes d'un mateix problema. En aquest sentit, és evident que la solució definitiva dels dèficits hídrics de Catalunya i, en conseqüència, de la protecció efectiva dels seus

aqüífers ha de tenir en compte necessàriament les determinacions del Plan hidrológico nacional, marc indefugible per a la viabilitat de les solucions que vulguem aplicar a Catalunya, i que és, de nou, un compromís d'investidura que després de setze anys esperem veure fet realitat definitivament.

Sense entrar a fons en aquesta qüestió, que és objecte d'un grup específic de treball amb tots els grups parlamentaris, em sembla convenient, però, recordar les línies d'actuació que tindran més incidència en l'estat dels aqüífers. Revisarem i actualitzarem les concessions d'abastament d'aigües que estan atorgades o en tràmit en aquest moment, la qual cosa comporta i comportarà estudi de concessions per unitats, aqüífers i rius; estudi de captacions fora d'ús; acotació per conques dels consums d'aigua i origen d'aquesta; quantificació per usos; exigència de qualitat segons els usos, i quantificació per conques dels recursos i de les reserves.

En segon lloc, assegurarem l'equilibri hídric i la seguretat de les zones amb un impacte antropogènic molt significatiu, fixant, entre altres aspectes, primer, criteris de salvaguarda d'àrees de captació d'aigua per a ús de boca; segon, normes de protecció per als aqüífers estratègics, i, tercer, normes d'explotació i objectius de qualitat per als aqüífers classificats.

I, en tercer lloc, ens proposem millorar i adaptar el control sobre els medis receptors amb actuacions com: establir un índex de qualitat de les aigües subterrànies, l'assignació d'objectius de qualitat en funció de cada aqüífer i la regeneració d'aqüífers contaminats.

Tot i així, de totes maneres, correm el risc de plantejar aquest tema amb l'exclusiva visió del proveïment d'aigua per a les necessitats humanes. Sabem, és clar, que l'aigua és necessària per al bon funcionament dels nostres ecosistemes i que tant els cursos d'aigua superficial com el aqüífers hi juguen un rol insubstituïble. Per tant, tot això que hem explicat vol incloure, també, les necessitats ecològiques en forma de cabals ecològics dels rius o de nivells de manteniment dels aqüífers; és un ús més, que es computarà en tots els càlculs, i que, per primera vegada, servirà per determinar el definitiu balanç hídric de cada conca. En resum, els aqüífers, és cert, estan sotmesos a amenaces que poden afectar tant la seva qualitat com la seva quantitat, però creiem que ja comencem a tenir un conjunt de mesures per prevenir o per corregir en un temps raonable els impactes que ja s'hagin pogut produir.

Dit això, també cal afegir que aquesta descripció general no és idèntica en cada cas i que, per tant, no es pot prejutjar que qualsevol nova iniciativa d'utilització d'aigua d'un aqüífer suposi automàticament una incidència greu i irreversible en l'estat de l'aqüífer o en el funcionament del sistema hídric conseqüent. Per tant, no té sentit una oposició sistemàtica i una denúncia clònica a cada nou projecte, incloent-hi el de plantes embotelladores. S'ha de considerar, com gairebé tot, cas per cas, i veure les condicions específiques. Creiem que és la millor manera de no cometre errors.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora Bet Font, té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, ens ha dit que estaven plantejant els balanços hídrics; és veritat, això és una cosa que ja fa molt de temps que s'està dient, i sobretot des de l'Agència Catalana de l'Aigua, però no ens ha dit què passarà si els balanços hídrics surten negatius; és a dir, es revisaran les concessions? Perquè, per una banda, ens estava dient això, que es revisarien les concessions, que es miraria de buscar un equilibri, però, d'altra banda, ja ha donat per suposat que hi haurien d'haver recursos hídrics addicionals. Mentrestant, si estem suposant que hi hauran d'haver recursos hídrics addicionals, com pot ser que, mentrestant, es deixi que vagin xuclant l'aigua les envasadores i diu que no es pot dir un no sistemàtic? I és cert, no es diu un no sistemàtic, però quan en alguns llocs és tan evident que els aqüífers estan començant a ser sobreexplotats, és a dir, s'estan assecant determinades fonts, determinades mines que mai s'havien vist seques, allò típic que diuen: «Ni els més vells, ni els més antics de la zona ho havien vist mai», en alguns indrets, com és en la zona de les Guàrdies i el Montseny, està passant això.

En general, creiem que no s'haurien de donar nous permisos de captacions en zones on no es demostrés que l'aqüífer no es troba en situació de sobreexplotació, és a dir, al revés del que es fa ara; és una situació de prevenció o de ser més cauts que el que estem sent fins aquests moments. A les Guàrdies, per exemple, seria un dels casos en què no s'hauria d'abusar de donar noves concessions. La LOGTA ens diu que hi han d'haver uns programes de mesures en aquest sentit per no anar accentuant cada vegada més la sobreexplotació dels aqüífers, i alguna d'aquestes mesures haurien d'anar per al control de les extraccions d'aigua, que en aquests moments no s'està portant a terme. En quantes captacions hi han uns comptadors? En quantes hi han uns informes que des del Govern es podria posar la mà al foc que les xifres de dades que s'extreuen uns litres d'aigua d'una determinada concessió són aquells els litres que realment s'extreuen? I quan diem de totes les concessions, de totes les extraccions, volem dir, evidentment, incloses les aigües minerals mineromedicinals, que vostè no n'ha fet gaire esment; només ha parlat de l'oposició o no oposició a les plantes envasadores, però penso que és important aquest concepte de si som capaços o no som capaços, de si és capaç el Govern de gestionar globalment tota l'aigua d'una conca, tant la que va d'una forma més superficial com la que és una aigua més antiga, que costa més de renovar.

A més a més, el programa de mesures pot tenir també unes mesures d'estalvi. A l'àrea metropolitana de Barcelona, per exemple, s'ha disminuït el consum domèstic i industrial, per tant, això vol dir que podem pensar altres mesures que no siguin el que deia de recursos addicionals que hagin de venir de fora.

Hi ha un fet que no n'hem parlat abans, que és el procediment de l'obtenció de la declaració i autorització per a l'aprofitament de les aigües mineromedicinales, minerals, de brollador i termals, i el cert és que això seria important que en aquests moments es regulés, es fes una nova normativa o el procediment normatiu que fos per tal de substituir un decret que es va fer l'any 94 per part del Departament de Presidència i que va ser declarat nul de ple dret el juliol de l'any passat, davant d'una sentència del Tribunal de Justícia de Catalunya, arran d'una impugnació feta per una associació de naturalistes, en concret la d'Arbúcies, que el va portar als tribunals.

Bé, hi hauria tota una colla d'actuacions a fer per tal que no es continués la sobreexplotació dels aqüífers. En aquest sentit seria important accelerar les mesures de control que dèiem, estudiar els aqüífers on hi hagi plantes envasadores d'aigua, per exemple el de les Guillerries-Montseny i d'altres com els de la vall de Llèmena, i caldria anar actualitzant, per exemple, aquest Decret que dèiem del 88, del control dels aqüífers sobreexplotants, incloent-hi els principis de la nova LOGTA. Caldria impulsar que hi haguessin comunitats d'usuaris dels aqüífers i fomentar les entitats locals d'aigua, i caldria, en definitiva, no donar permisos de captacions mentre no es demostrï a través d'estudis hidrogeològics que no es posa en perill l'aqüífer ni el que se'n deriva, és a dir, les fonts, el cabal mínim dels rierols, etcètera. Potser si es portessin a terme aquestes actuacions serem a temps d'evitar que s'agregui la situació. I que no vulguem estirar més el braç que la màniga, en el sentit de gastar més aigua de la que disposem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, en tots els camps que vostè ha citat en aquesta segona intervenció li puc garantir que hi estem treballant, i que estem treballant en la línia que vostè ens demana, en la línia que creiem que és de sentit comú avançar.

Breument, en cinc mesos escassament d'haver assumit des del Departament de Medi Ambient la gestió del cicle integral de l'aigua, hem avançat decididament en la creació de l'Agència Catalana, la fusió de la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament; hem assumit el traspass de la gestió en alta del subministrament de l'àrea metropolitana; hem aprovat el Pla de contaminació per nitrats; hem aprovat la nova tarifa de l'any 2000; hem creat un grup de treball per estudiar a curt, mitjà i llarg termini les solucions necessàries per al país; estem desenvolupant a través d'ATLL la solució d'abastament amb alta de comarques tan importants com el Maresme, el Vallès Oriental i l'Anoia; estem en converses amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre per trobar un nou marc de gestió administrativa hidràulica dels ciutadans

de Catalunya en tot l'àmbit del territori català; tirarem endavant la setmana que ve una campanya d'estalvi d'aigua, de conscienciació i de sensibilització, com vostè reclamava a partir –repeteix– de la setmana vinent; portem al proper Govern un decret de mesures excepcionals perquè en situacions de sequera puguem intervenir i donar prelación i prioritat als usos d'aigua de cara a l'estiu, en el supòsit que la situació dels balanços hídrics i dels embassaments no millorés. En definitiva, estem avançant.

Deixi'm, de totes maneres, que li digui que en tres casos concrets també hi estem treballant. A tall d'exemple, en el cas de l'aqüífer de Carme-Capellades, Resolució del 5 de març de l'any 99: s'ha fet el Pla d'ordenació d'extraccions que inclou un inventari d'aprofitaments de l'aqüífer; s'està treballant en la constitució de la comunitat d'usuaris; s'està avançant en la resolució per part d'ATLL i la connexió als municipis més importants de la comarca per garantir el subministrament i alliberar la sobreexplotació dels aqüífers que han provocat, en aquest cas, problemes en l'aqüífer a Capellades i altres punts de la comarca.

Aqüífer del Tordera: en aquests moments serà sotmesa en breu al Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, a l'empara de l'article 53 de la Llei d'Aigües, l'aprovació del règim d'explotació de l'aqüífer al·luvial del riu Tordera. Aquest Decret, aquesta Resolució preveurà una sèrie d'actuacions immediates: moratòria de dos anys en l'establiment i atorgament de noves concessions; moratòria de dos anys en l'atorgament de noves extraccions d'àrids; necessitats de realització d'estudis d'impactes ambientals per a l'execució d'obres que puguin afectar l'aqüífer; establiment de sistemes de controls volumètrics pels cabals extrets. Així mateix, també, durant el període de dos anys de moratòria, es farà i es dissenyarà un model de gestió integrada de l'aqüífer, una redistribució especial dels punts d'extracció d'aigua, una adequació de les infraestructures, una adequació de les demandes i, en tot cas, veurem si hem d'acabar fent la declaració de sobreexplotació de l'aqüífer, així com també impulsarem la constitució de les comunitats d'usuaris i de l'ELA corresponent.

Deixi'm que li faci ara una breu referència per acabar, senyor president, sobre la competència per autoritzar aprofitaments d'aigües minerals, en què també hi hem avançat. Aquesta és una regulació continguda en la Llei estatal de mines que es refereix a les aigües minerals i a les aigües termals, i tenim un informe de la Comissió Jurídica Assessora que declara que no és necessària cap altra intervenció administrativa de tipus autoritzatori que la prevista en la Llei de mines. Tot i així, i no només pel cas del Montseny, el que hem fet també en aquest àmbit ha estat, tot i els informes favorables que existien per a aquesta concessió, en aquest cas, d'aquesta explotació embotelladora, des de la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, hem establert un circuit coordinat amb el Departament d'Indústria perquè totes les autoritzacions d'aprofitament de les aigües minerals, medicinals i termals es donin previ informe preceptiu de l'Administració hidràulica.

I en segon lloc, davant l'evidència, en aquest cas, de l'aquífer del Montseny-Guilleries, del qual he de reconèixer que no existeixen excessives dades sobre el seu funcionament, per tal de descartar la possibilitat de sobreexplotació d'aquest aquífer, conjuntament amb el conseller d'Indústria, s'han donat les instruccions a l'Agència Catalana de l'Aigua i a la Direcció General d'Energia i Mines perquè es creuin les dades entre les diferents concessions administratives hidràuliques existents i les concessions administratives mineres. D'aquesta manera, tindrem un estudi en el termini de dos mesos que establirà els criteris de gestió conjunta per a aquest recurs estratègic.

Moltes gràcies, per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística (tram 302-00016/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística. La presenta, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta és una moció que ve després de la interpellació en la qual el nostre Grup Parlamentari va plantejar una reflexió al voltant del que havia estat l'aplicació de la Llei de política lingüística aprovada per aquest Parlament. Justament per aquest motiu, hem presentat un paquet de deu punts per tal de veure de quina forma, des d'aquesta cambra, podem potenciar, accentuar, accelerar, estimular el que seria una aplicació més pràctica de la Llei de política lingüística.

El primer dels punts fa referència a la conveniència de poder conèixer el que és el mapa sociolingüístic de Catalunya, que, al nostre entendre, és imprescindible perquè el Govern pugui aplicar, a partir de la realitat, quina és la política lingüística més adient. En segon lloc, es tracta de situar el Consorci de Normalització Lingüística com una eina fonamental, de manera que pugui veure incrementats els seus recursos humans i materials per tal de complir adequadament allò que estableix la Llei. Hi ha un àmbit d'important d'aplicació com és la docència en el terreny de les autoescoles, en el qual el català encara ocupa una posició francament molt minoritària, motiu pel qual entenem que cal adoptar mesures que puguin accelerar el procés que converteixi el català en un idioma amb unes condicions no inferiors al castellà en aquest àmbit.

Un dels elements que preveia la Llei era la possibilitat d'adoptar mesures de bonificacions i exempcions fiscals per a activitats que es relacionessin amb la política lingüística. Doncs, bé, ara aquí el que plantegem és que el Govern presenti un projecte de mesures de bonificacions i exempcions fiscals de forma que puguin ser aplicades. Es tracta, també, d'un àmbit tan prioritari com és l'àmbit socioeconòmic, que el Govern prepari un programa periodificat –això és el que diu exactament la Llei– que inclogui mesures per a l'increment de l'ús d'aquest idioma en tot el terreny socioeconòmic. Un altre àmbit que en aquests moments ocupa una certa prioritat informativa, no exactament, per a la política lingüística, és tot el destinat a la formació ocupacional, àmbit en el qual nosaltres defensem que hi hagi un oferta no inferior al 50% de cursos en llengua catalana arreu, també, del territori.

Hi ha un punt de la Llei de política lingüística que planteja la conveniència que es pugui produir la recepció correcta a Catalunya de les televisions d'altres territoris que emeten en llengua catalana –s'entén, en aquests cas, televisions de caràcter públic. També la necessitat que es pugui elaborar un estudi que analitzi quina és la situació real de la llengua catalana en l'ensenyament secundari, de forma que es pugui aturar una certa alarma que es produeix en aquests moments davant una situació francament minoritària de la llengua catalana en l'àmbit de secundària avui a Catalunya.

Hi ha un punt que va passar bastant desapercebut en el moment en què es va aprovar la Llei de política lingüística i que fins ara no ha tingut traduccions pràctiques, com és el fet de poder disposar d'un programa de producció, edició i distribució de material escrit i auditiu pensat per a persones discapacitades –en aquest cas, per a persones invidents–, així com una oferta cultural bàsica per a aquest sector en el mateix idioma. I, finalment, una llei només té credibilitat si realment aquesta llei es compleix, si s'adopten les mesures de desplegament d'aquesta mateixa llei, perquè dedicant-hi els recursos humans i les dotacions pressupostàries imprescindibles pugui ser duta a la pràctica tal com correspon.

Entenem que això és el que cal fer en aquests moments, que aquests deu punts poden ser la base per arribar a un acord ampli en aquest Parlament de Catalunya per tal de fer un impuls a la normalització lingüística a l'idioma que avui encara ocupa un lloc minoritzat a Catalunya.

En el llibre *Soliloquis d'un filòleg*, que recull en part les memòries de Pompeu Fabra, hi ha una frase que diu –llibre fet a l'exili–: «Hi haurà un dia que el català serà una llengua ben viva a la fàbrica i a l'oficina, a la botiga i, fins i tot, a la sala de cinematògraf.» Lamentablement, aquest dia encara no ha arribat, però estem convençuts que adoptant mesures d'aquestes característiques el dia pot ser més proper.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. S'han presentat diverses esmenes a aquesta Moció. La primera, per defensar-la,

té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, serà per defensar les esmenes i per posicionar-nos davant dels deu punts del Grup d'Esquerra Republicana, els deu punts que recullen –ja ho ha explicat el diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira i no ho repetiré–, doncs, els deu temes que planteja aquesta Moció. Moció que nosaltres votarem íntegrament; reconeixem que acceptem les nostres esmenes i que hi ha hagut un procés de negociació amb els grups que hem presentat diverses esmenes, i creiem que és un text francament bo i que assenyalava un camí de promoció del català.

Nosaltres, certament, els he de dir que estem contents que Esquerra avui pràcticament plantegi una defensa a fons del que va ser una llei molt treballada, que va ser la Llei de política lingüística, però ens felicitem sobretot perquè ja en la posició durant la interpellació, com ara en la Moció i en el posicionament sobre els deu punts, veiem que Esquerra opta per un camí que ens sembla que és molt important, que és que en matèria de política lingüística el que és més important avui en dia, en aquest moment, són les polítiques de foment, i d'acord i de pacte. A més de la necessitat de destinar-hi més recursos econòmics, que és el que diu el punt segon de la Moció, i que certament el Consorci necessita, i que necessita el català, nosaltres veiem, tant en la interpellació com avui en la Moció, un cert canvi d'orientació que ens sembla que és molt positiu, que ha estat la base de la nostra política en matèria lingüística, que és que al català li cal sobretot el foment, la promoció, l'acord, el pacte, el pacte entre els diversos actors socials del nostre país.

Certament, les lleis, les lleis i els reglaments són importants, però potser, després d'una legislatura passada que va ser molt centrada en lleis, reglaments, decrets, ordres, ara al català li convé, per a la seva promoció efectiva, una altra etapa, potser el que ens cal ara és deixar una mica aquesta etapa d'excessives lleis, normes, decrets, ordres, i passar a una política activa de pactes, acords, foment, bonificacions, i jo crec que són, a hores d'ara, les línies bàsiques que haurien d'orientar l'acció en matèria de política lingüística.

Avui el català –nosaltres pensem– necessita menys decrets, reglaments, ordres, i necessita més diners, més ajuts, més diàleg, més intel·ligència, més enginy, més amabilitat, més tendresa, més saber fer estendre'l al nostre país. Avui el català necessita, com mai, ser sentit com la llengua de tots els catalans, i obrir d'aquesta manera una nova etapa, una nova embranzida, i aquesta nova embranzida serà possible si hi ha aquesta reorientació.

Per això, senyor president, perquè veiem que hi ha aquest canvi d'orientació, que es dibuixa aquesta nova etapa, el nostre Grup donarà suport a la Moció d'Esquerra Republicana amb les transaccions a què hem arribat amb els diferents grups.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació sobre política lingüística, substantiada per l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, es va centrar, com ho fa la Moció subsequent que ara estem debatent, en el balanç de la Llei 1/1998, és a dir, com s'ha aplicat en els seus dos anys de vigència, com ha aplicat el Govern la Llei de política lingüística.

Així, doncs, estem davant d'una moció en la qual l'element nuclear, el que defineix aquesta moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana és una llei aprovada per aquest Parlament que el Grup Popular no va votar; o, millor dit, el Grup Popular va votar en contra d'aquesta Llei, i la va votar en contra clarament i diàfana. Aquest vot en contra de la Llei de política lingüística no té res a veure amb el fet que el Grup Popular, el Partit Popular acata plenament, totalment i diàfana, també, aquesta Llei, perquè ha estat una llei dictada per aquest Parlament, perquè ha estat una llei dictada pel Parlament de Catalunya, i perquè no fer-ho –i aquí no ens hi trobaran mai– suposaria negar la capacitat de dotar-nos d'un ordenament jurídic propi per configurar el nostre autogovern. Per tant, una llei que no compartim, però una llei que, en qualsevol cas, vetllarem perquè s'apliqui.

Esquerra Republicana tampoc no va votar aquesta Llei, i Esquerra Republicana vetllarà per la seva aplicació amb els criteris que consideri més oportuns. Nosaltres vetllarem per l'aplicació de la Llei de normalització lingüística seguint, naturalment, els criteris que considerem també més oportuns; criteris que coincideixen, per cert, amb els del Consell Consultiu quan va fer el Dictamen sobre la seva adequació constitucional i estatutària.

Pel que fa al punt 1 de la Moció, estem plenament d'acord que el Govern de la Generalitat s'ha de dotar d'instruments de planificació lingüística general, i, per tant, ha d'elaborar programes periodificats per tal d'establir objectius i mesures que siguin aquells que s'adeqüin, aquells que siguin convenients, els més convenients en cada moment, i en qualsevol cas s'ha de dotar també de mecanismes d'avaluació que permetin veure quins són els resultats d'aquesta política lingüística i quines orientacions se'ls ha de donar.

I considerem, també, com ho fa l'article 39 de la Llei de normalització lingüística, que l'elaboració d'aquests instruments de planificació ha de ser, en qualsevol cas, concertada amb els diferents agents socials, amb els diferents agents implicats, tenint en compte, en qualsevol cas, els principis de participació, de simplificació i d'eficàcia. Per tant, el Govern de la Generalitat té l'obligació, en compliment de la Llei 1/1998, d'elaborar un mapa sociolingüístic de Catalunya, un mapa que ha de ser revisat periòdicament i que ha de permetre adequar la política lingüística a la realitat social del

nostre país per veure –com deia– la incidència que han tingut les actuacions fetes, quins han estat els resultats obtinguts.

És per això que el Grup Popular, senyores i senyors diputats, ha presentat una esmena al punt 1 de la Moció presentada per Esquerra Republicana en el sentit que el Govern iniciï els treballs per a la confecció d'un mapa sociolingüístic de Catalunya que la Moció d'Esquerra Republicana plantejava que es presentés al llarg de tota aquesta legislatura i que en l'esmena del Grup Popular plantejem escurçar el termini, que aquest mapa sociolingüístic seria convenient que fos elaborat, fos presentat, que es portés al Parlament de Catalunya, en qualsevol cas, abans d'acabar l'any 2000. Aquest seria un dels elements de l'esmena plantejada pel Grup Popular.

El següent element important de l'esmena plantejada pel nostre Grup se centra en la introducció del reconeixement del caràcter bilingüe que té la societat catalana, i així ho hem incorporat en aquest punt, per tal que l'impuls institucional que el Govern de la Generalitat ha de donar, sens dubte, al coneixement i a l'ús social del català, que per nosaltres ha de ser –com hem dit tantes vegades– a través de mesures de foment, reconegui aquesta realitat –hi insisteixo– bilingüe del nostre país.

Aquestes premisses que he plantejat, que planteja el Grup Popular responen palesament a l'objecte i a la finalitat que hauria de tenir la norma legal, en la qual s'integra i desenvolupa de manera específica el mandat que els conté en l'apartat 3 de l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I entenem que és necessari comptar amb aquests elements de diagnosi perquè no es poden extraure en cap cas conclusions adequades de premisses ignorades o de premisses errades. Catalunya necessita, per tant, obtenir aquesta radiografia, i això és el que ens permetrà, al nostre entendre, incrementar les accions del Govern que, ho repeteixo, per a nosaltres, s'han de centrar en accions de foment.

En el debat de la interpellació va quedar clar –i nosaltres ho subscriu plenament– que la llengua catalana –hi ha hagut en el torn de control al Govern alguna referència a aquest aspecte i, per tant, ho voldria deixar clar davant la cambra–, per al Grup Popular, la llengua catalana és la llengua pròpia de Catalunya, el català és la llengua pròpia de Catalunya, és la llengua que ens singularitza com a poble, i, per tant, és un element fonamental de la nostra identitat, de tal manera que és el vehicle indiscutible de la nostra cultura, una cultura, però, que per a nosaltres s'expressa en català i s'expressa també, i volem que se segueixi expressant també, en castellà.

Per això hem considerat i seguim considerant imprescindible comptar amb una escola catalana, volem una escola catalana, volem uns mitjans de comunicació públics catalans, volem una administració pública catalana, i se'ns deia a la interpellació: «catalana i que s'expressi en català». I en aquest afegit que es feia, nosaltres hi volem posar un altre afegit més: «que s'expressi en català i que s'expressi en castellà», perquè

aquesta, senyores i senyors diputats, és la realitat del país.

Per tant, el Grup Popular no és que ho consideri admissible, no és que ho consideri només admissible, és que considera desitjable fer un tracte diferencial, un tracte de favor a la llengua catalana quan aquesta es trobi en una situació d'inferioritat. En aquells àmbits..., se'ns recordava en la substanciació de la interpellació la situació en què es troba la llengua catalana, per exemple, en les autoescoles; sens dubte s'han de prendre accions per arribar a una situació de normalitat en aquest àmbit, però també a l'inrevés, prendre aquestes mateixes actuacions en aquells àmbits on la llengua castellana es trobi en aquesta mateixa situació. Per això vam recolzar, per això recolzem la Llei 7/1983, de 18 d'abril, de normalització lingüística, una llei que va ser d'una enorme transcendència per a l'extensió del coneixement del català en el nostre país, per al coneixement de les dues llengües cooficials a Catalunya.

Per tant, entenem que s'han de prendre mesures d'impuls, que s'han de prendre mesures que lluitin contra la discriminació que pateix, que ha patit la nostra llengua en alguns àmbits. Per tant, totes aquestes mesures de suport comptaran amb el nostre recolzament, seguint –com deia el dictamen del Consell Consultiu que abans he esmentat– una raonable relació de proporcionalitat. La finalitat de garantir un ús normal, oficial, habitual de les dues llengües és també la nostra finalitat. Per tant, no vegin vostès en les esmenes de supressió que hem presentat a la resta de punts el rebuig d'aquesta necessària política de normalització, d'impuls –com deia– de la llengua catalana en aquells àmbits en què es trobi en una situació que ho faci necessari, perquè entenem que aquest concepte, justament aquest criteri, neix –com ja he apuntat– de la necessitat que la nostra llengua, la nostra llengua pròpia declarada oficial, tingui també un ús normal –hi insisteixo– al costat de la llengua castellana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat tres esmenes a aquesta Moció. La primera, per enfortir el Consorci per a la Normalització Lingüística; aquesta és una antiquíssima disputa democràtica amb l'actual majoria. Vull recordar que els primers ajuntaments a Catalunya que varen desenvolupar el Consorci eren governats per la nostra formació política. En segon lloc una esmena que tingui en compte no només el català, sinó l'*euskera* i el gallec. Seria bo que si ens disposem a treballar per la presència de la nostra llengua als mitjans de comunicació públics en el que afecta la modificació de legislació de l'Estat tinguem en compte la plurinacionalitat i el plurilingüisme, i en aquest sentit vull recordar que una vegada, com a mínim, en el Con-

grés dels Diputats, el Grup de Convergència i Unió no va secundar el que és, en el nostre modest entendre, el mandat constitucional, perquè hi ha un article que diu que les televisions i mitjans de comunicació, i molt en concret els audiovisuals públics i els que en diem erròniament privats –perquè són de concessió pública–, han de respectar la realitat lingüística, plural de l'Estat. I una darrera esmena per enfortir el compliment de l'idioma vehicular, no només en l'expressió en si, sinó en l'aplicació de la normativa.

No hem presentat una esmena però hi ha un forat important, en el sentit del que avui anem a aprovar, pel que fa a la realitat socioeconòmica. La Moció ens planteja clàusules lingüístiques per ser incorporades al centre de treball a partir dels convenis col·lectius, i és molt correcta. Jo vull recordar que tots els grups parlamentaris varem rebre el seu dia el que era un codi de deures i drets lingüístics de treballadors i treballadores elaborat per Comissions Obreres, i crec que seria bo –possiblement mereix una referència a part– que algun dia també l'incorporéssim a les mesures que impulsem des d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió ha presentat vuit esmenes a aquesta Moció. Però, abans de descriure-les ràpidament, jo vull començar donant les gràcies al Grup d'Esquerra Republicana, que omple aquest Ple del Parlament de Catalunya, aquesta sessió, aportant-hi la preocupació per un dels trets de la comunitat, del poble, de la nació catalana com és la llengua.

Sovint, i crec que seria bo que fos a cada sessió, a cada ple, hi és present, aquesta qüestió, i no ens ha d'estranyar. Parlaments com el danès, parlaments com el noruec, parlaments, fins i tot, que a vegades ens poden cridar l'atenció com l'Assemblea francesa, dediquen atenció permanent, dediquen atenció continuada a la qüestió de la llengua, de les seves llengües. Per tant, doncs, és molt lògic que els catalans, que el Parlament hi dediqui un punt de l'ordre del dia, com a mínim, molt habitualment.

Dit això, passo a descriure les vuit esmenes que hem presentat. Fonamentalment, senyores diputades i senyors diputats, són esmenes que concreten la iniciativa del Grup proposant.

En el punt número 1, hem presentat una esmena en la qual es posa un termini a l'elaboració i edició del mapa sociolingüístic.

En el punt número 2, enumerem tots els organismes que fan política de normalització lingüística. Es parlava només del Consorci, però no hem d'oblidar altres organismes que també en fan, i vull citar, per exemple, el més gros i més important de tots, que és l'Institut

d'Estudis Catalans, però tampoc cal oblidar els sindicats i les universitats, per exemple. O sigui que incorporem i enumerem tots els organismes que fan política de normalització lingüística.

Al punt número 5, hem, també, afegit una esmena en la qual es fixen dotze mesos com a termini per fer un nou programa de foment de l'ús del català.

Al punt número 6, hem fet, hem proposat una redacció més concreta, que almenys el 50% dels cursos de formació ocupacional siguin en llengua catalana.

Al punt número 7, hem recordat amb la nostra esmena que és lògic que rebem en el Principat altres televisions, però no hem d'oblidar que hem de promoure la modificació, la reforma de la Llei de tercers canals. Aquesta és la nostra esmena.

Al punt número 8, hem concretat en quin *tempus* haurem de fer l'estudi sobre l'ensenyament secundari, per veure com funciona, com evoluciona, com progressa, o no, l'ensenyament de la llengua catalana.

Al punt número 9, hi ha també un termini per fer aquests materials per a invidents, que, evidentment, era un buit.

I al punt número 10, hi ha un compromís, i hem proposat una esmena, també; finalment, un compromís per continuar el desplegament reglamentari.

Aquestes són les nostres esmenes, que, pel que sabem a través de la negociació, el Grup proposant acceptarà, i, d'altra banda, també em sembla que és molt interessant –i no em sé estar de dir-ho– la negociació que s'ha establert amb gran part d'altres grups de la cambra, que confirma, novament, aquella voluntat de pacte que deia el senyor Carbonell que ha estat, que sempre ha estat present en aquest Parlament, com era ben lògic, des de la primera Llei de normalització lingüística, que continua ara i que, lògicament, continuarà, ha de continuar a Catalunya, com funciona a qualsevol altre país ben consolidat.

Per tant, doncs, senyories, senyors diputats i senyores diputades, aquest és el sentit de les nostres esmenes, i, simplement per acabar, vull recordar que aquestes esmenes i aquesta Moció s'inscriuen en un procés, s'inscriuen en un procés de normalització lingüística, que és una vessant de la reconstrucció nacional de Catalunya. Sovint parlem de recursos, però és bo també de recordar, a propòsit d'aquesta magnífica ocasió que ens proporciona Esquerra Republicana, que aquest procés ha de continuar amb els recursos necessaris, òbviament, però també amb la convicció, amb la convicció i amb l'entusiasme: amb la convicció que aquest procés continuarà i amb la convicció i amb l'entusiasme que el podem culminar.

Ahir, en Josep Benet va rebre la medalla d'or de la Generalitat, i ens recordava que, contràriament al que a vegades es diu amb bona fe però precipitadament, Catalunya, i la seva llengua, òbviament, no solament van ser reprimides durant quaranta anys de franquisme, sinó que van ser reprimides durant dos segles i mig. Sortir d'aquest pou en què ens van llançar les circumstàncies és un dels objectius i un dels honors de tots els que estem aquí.

Aquest és el sentit, senyores diputades i senyors diputats, de les nostres esmenes, que hem incorporat, que hem proposat al Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara al senyor Carod-Rovira de posicionar-se davant les diverses esmenes.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Al conjunt d'esmenes que han estat presentades pels diferents grups parlamentaris, ja com han apuntat alguns dels portaveus que m'han precedit abans en l'ús de la paraula, hi ha un acord bàsic en la pràctica totalitat de grups parlamentaris amb una excepció, l'excepció de les esmenes del Partit Popular, ja que totes les esmenes del Partit Popular, amb l'excepció d'una –vaig a les que són totes excepte una–, simplement, el que proposen és suprimir els punts de la nostra Moció.

Em sembla una mesura de política lingüística innovadora, certament, però que no es correspon als desitjos de normalització que nosaltres entenem que li calen a la llengua catalana en aquests moments. Malgrat tot, no puc estar de felicitar-me del fet que el Partit Popular hagi fet aquí aquesta defensa explícita de la condició de la llengua catalana com a llengua pròpia de Catalunya i com a vehicle indiscutible de la nostra cultura, no únic, com molt bé ha dit la seva portaveu, i per tant jo me'n felicito.

L'esmena que té un redactat concret fa referència al que el Grup Popular diu «la realitat bilingüe de Catalunya», i és una realitat, aquesta, la de l'esmena, que nosaltres no podem acceptar en la mesura que no es tracta d'una realitat científica. Nosaltres parlem de realitat sociolingüística i en aquests moments el tema lingüístic a Catalunya ja no pot quedar tancat només amb una concepció bilingüe de la societat catalana quan s'està en un marc plurilingüe, multilingüe, i, per tant, ens sembla molt més ampli, d'un horitzó molt més general, d'unes mides molt més extenses parlar de realitat sociolingüística que no pas reduir-ho només a la presència de dues llengües, ja que en aquests moments, només amb dues llengües, a Catalunya, ja no pots ni sortir de casa. Per tant, lamentablement, no podem acceptar la seva esmena.

Pel que fa referència als punts concrets de les esmenes que han presentat els altres grups parlamentaris, nosaltres entenem que les esmenes que ha presentat el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió, en uns casos precisen, amplien, en d'altres probablement no van tan lluny com nosaltres hauríem volgut, el que eren els nostres mateixos punts, però, per fer-ho d'una forma ràpida i entenedora al conjunt de les senyories en aquests moments, i també com a guia per a la Mesa en el moment en què s'hagi de produir la votació, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, si prenem com a base orientativa els deu punts de la nos-

tra Moció, el que serien els punts número 1, número 2, número 5, número 6, número 9 i número 10 de la nostra Moció, acceptaríem les esmenes tal com les planteja el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Pel que fa referència al punt número 3, acceptaríem l'esmena que ens ha formulat el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per tant, acceptaríem que fos, doncs, una esmena de substitució del punt que nosaltres havíem presentat.

El punt 4 quedaria exactament tal com va ser redactat en el seu inici.

I pel que fa referència al punt setè, hi hauria aquí una proposta d'esmena transaccional en la qual tindríem com a resultat que aquesta transacció seria entre el punt de la Moció d'Esquerra més l'acord a què hauríem arribat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds amb un text que, en tot cas, passo a lliurar a la Mesa, signat pels portaveus perquè sigui llegit en el moment oportú.

I pel que fa referència, finalment, al punt número 8, quedaria, tal com hem acordat també en una esmena transaccional amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, lligat també, òbviament, amb el punt nostre de la Moció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el text del qual també lliuro a la Mesa.

Finalment, jo em voldria felicitar que hàgim aconseguit en el text d'aquesta Moció un consens més general i una majoria parlamentària molt més àmplia en matèria de política lingüística que aquell que va ser possible d'aconseguir quan aquest Parlament va aprovar la Llei de política lingüística a la qual es remet aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Malgrat tot, no em puc estar de demanar, finalment, al Grup Parlamentari Popular que se sumi també a aquest consens de la resta de grups de la cambra i que en un moment en què la cambra es pronuncia no en contra de ningú ni de cap llengua, sinó a favor de la llengua catalana, que no hi hagi cap grup en aquesta cambra que quedi al marge d'aquest gest i d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, per respondre a la invitació que m'ha fet l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira, i dir que no l'acceptem, i que, en qualsevol cas, el vot del Grup Popular tampoc no és en contra de ningú, creiem que és en benefici de tothom.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Si han anat seguint l'exposició del senyor diputat presentador d'aquesta Moció... Ho repeteixo perquè tot-hom tingui clar el que votem.

Dels deu punts, els punts número 1 i número 2 són assumir les esmenes de Convergència i Unió; el punt número 3 és assumir les de Socialistes - Ciutadans pel Canvi; el 4 queda igual en el seu text originari; el 5 i el 6 són acceptar els textos de Convergència i Unió; el 7 i el 8 són dues esmenes transaccionals que ara demano que siguin posades a la lectura del Ple. Prego a la senyora secretària que llegeixi la primera.

La secretària primera

«Fer possible en el transcurs d'aquesta legislatura la recepció correcta a Catalunya de les televisions d'altres territoris que emeten en llengua catalana, així com les que emeten dins l'Estat en llengües diferents de l'espanyol, com l'euscar i el gallec, tot promovent la modificació de la legislació sobre tercers canals.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària primera. Prego al senyor secretari segon que llegeixi la següent, la número 8.

El secretari segon

Gràcies, senyor president. «Presentar, en el curs acadèmic 2000-2001, un estudi en què avaluï la situació de la llengua catalana en l'ensenyament secundari per tal de poder adoptar, si escau, les mesures necessàries per al compliment del que disposen els punts 1, 4 i 6 de l'article 21 de la Llei de política lingüística, relatiu a l'impuls de l'ús vehicular del català.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari segon. El punt número 9 és el text de Convergència i Unió, i el 10 també. Això seria, diguem-ne, el que proposem a votació en aquest moment.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per 116 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i catorze minuts.